VP MAGAZIN

nr 8

Foileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 8 - Septembrie 2014

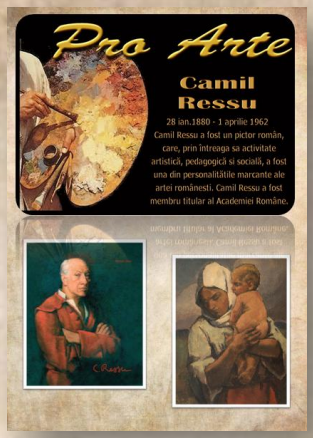
Pro Arte
Camil Ressu
28 ian.1880 - 1 aprilie 1962
Camil Ressu a fost un pictor român, care, prin întreaga sa activitate artistică, pedagogică și socială, a fost una din personalitățile marcante ale artei românești. Camil Ressu a fost membru titular al Academiei Române.

ProArte
Camil Ressu

Expediții şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Cap.4

Special
Sergiu Someşan
O casca alba si un copil in ploaie

Keith Douglass
Atac! Atac! Atac!
Partea a VII-a

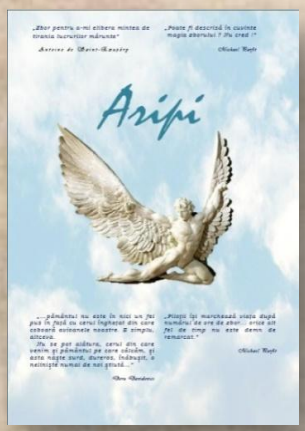

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Ep 5

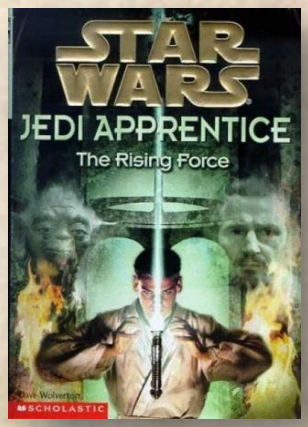

Dave Wolverton
Ascensiunea Forței
Cap. 20-22

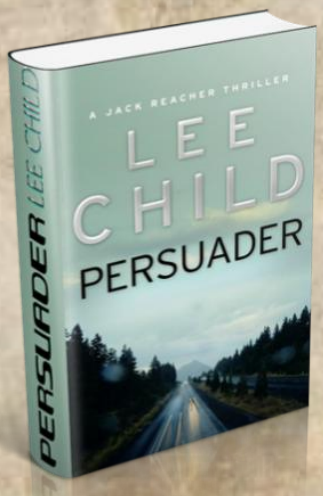

Lee Child
Persuader
Capitolul 13

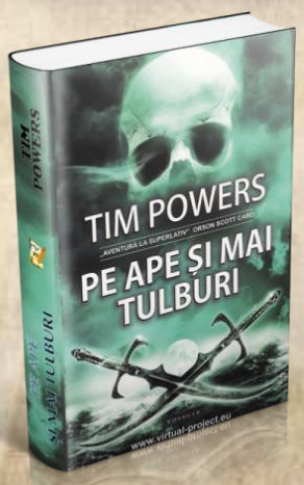

Tim Powers
Pe ape şi mai tulburi
Capitolele 19-21

VP Magazin

Pro Arte

Camil Ressu

28 ian.1880 - 1 aprilie 1962

Camil Ressu a fost un pictor român, care, prin întreaga sa activitate artistică, pedagogică si socială, a fost una din personalitătile marcante ale artei românesti. Camil Ressu a fost membru titular al Academiei Române.

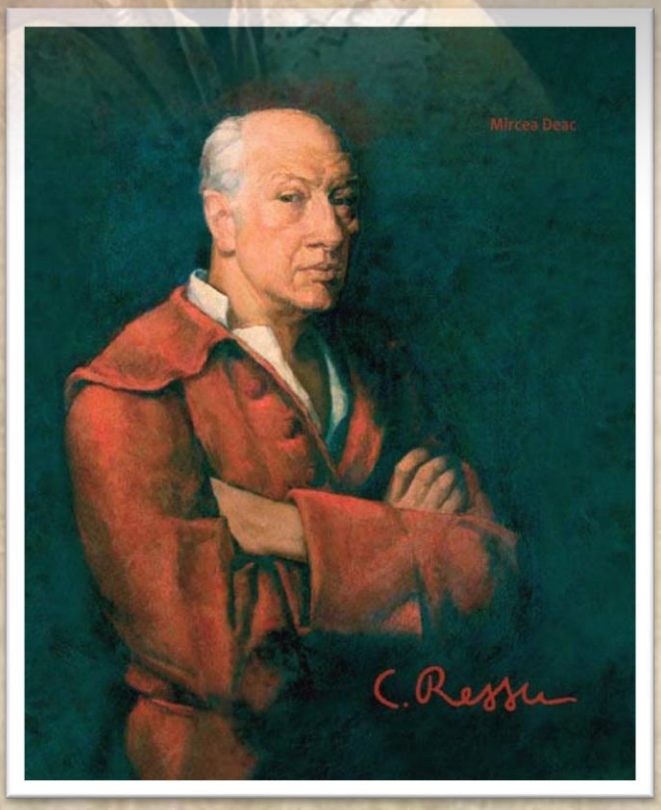

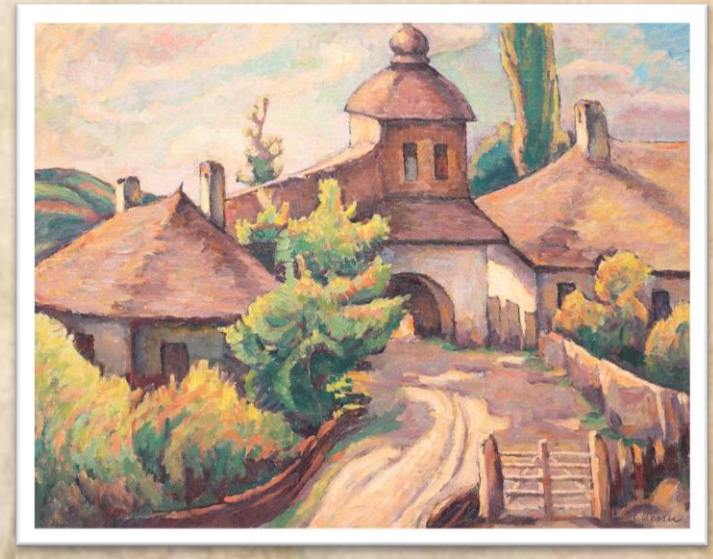

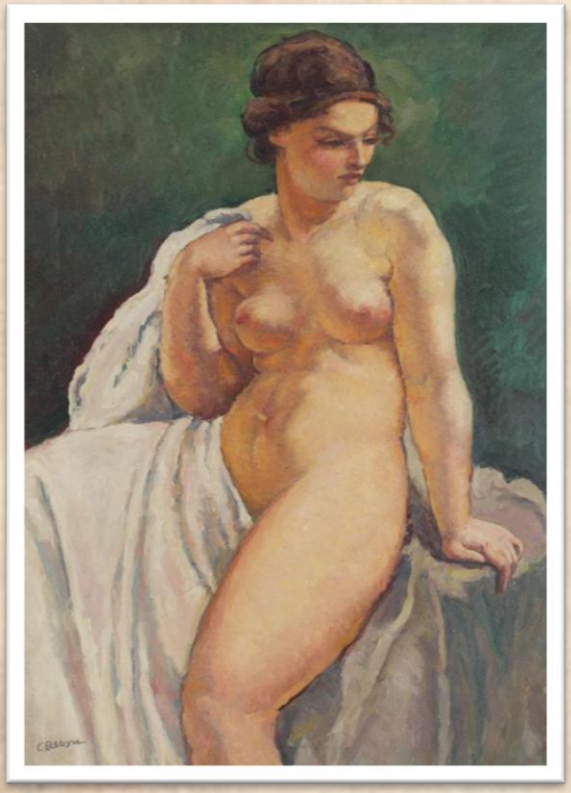

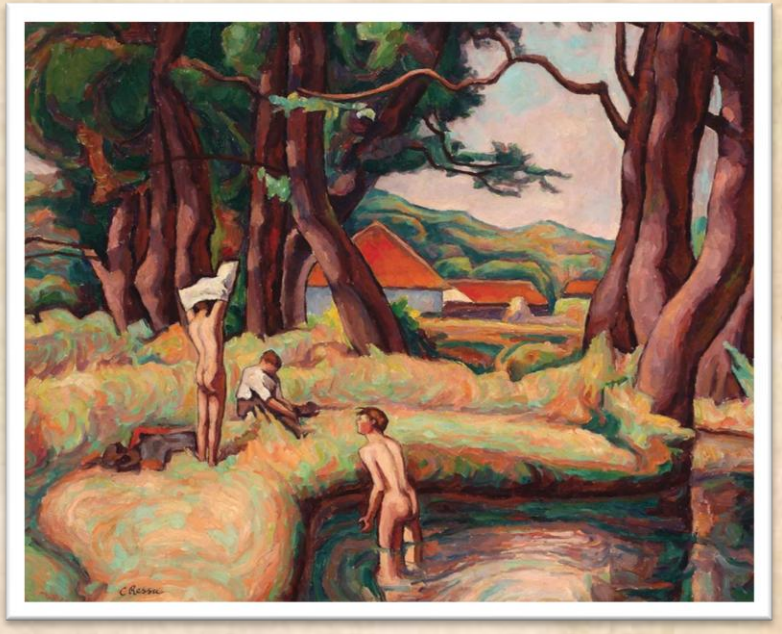

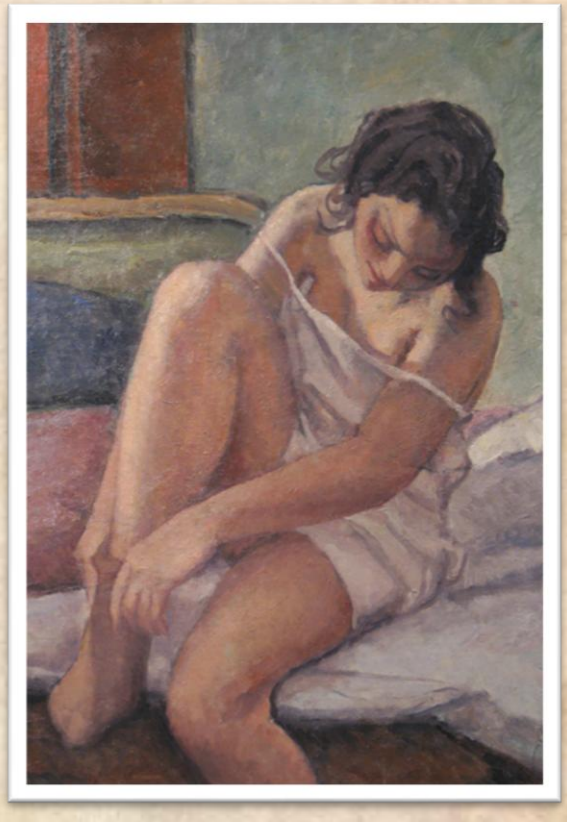

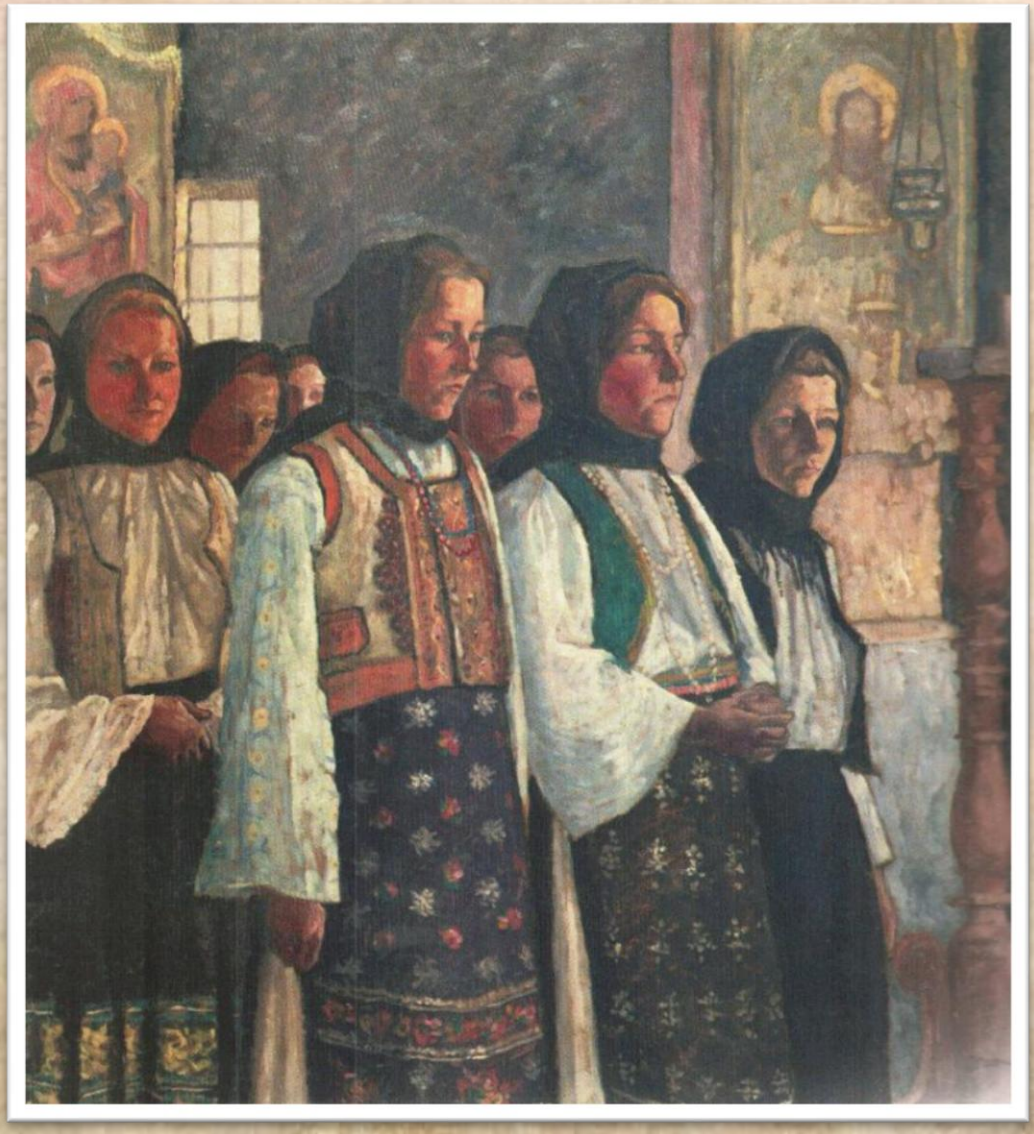

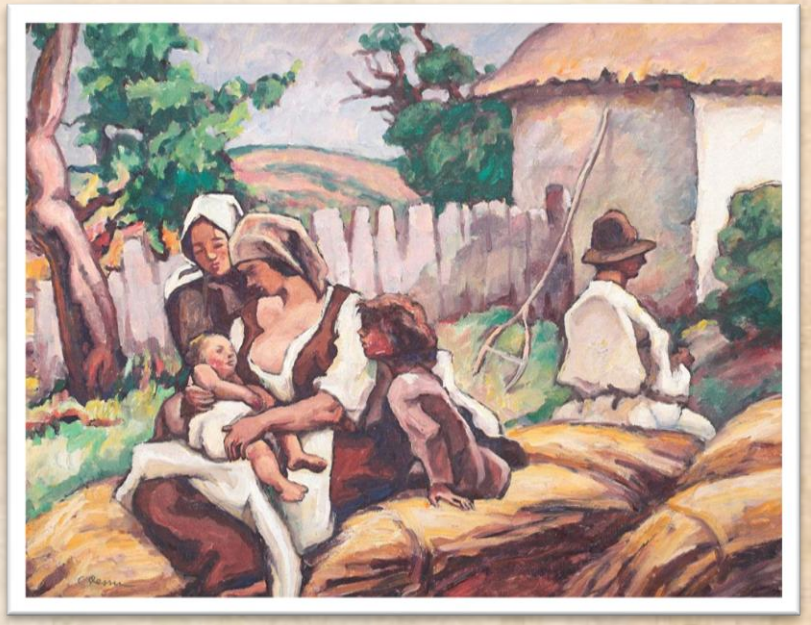

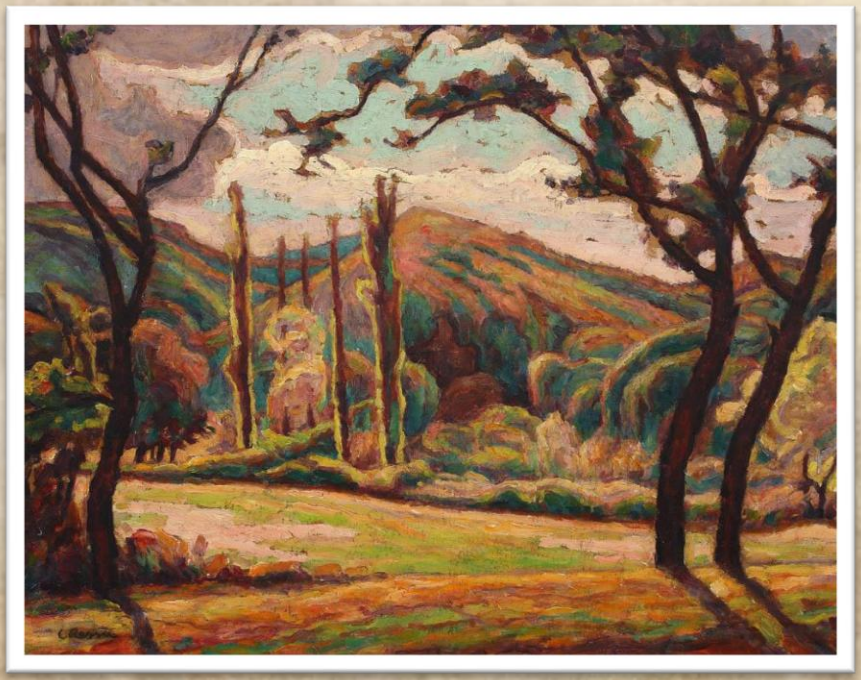

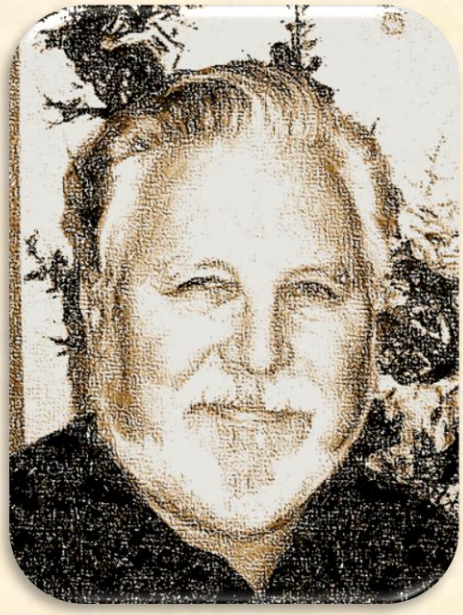

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEŞAN

O cască albă şi-un copil în ploaie

Premiul I la concursul de proză scurtă organizat de Clubul Helion şi de Casa Universitarilor din Timişoara-1987

Stăm de câteva zile în tranşee şi-i aşteptăm pe ceilalţi; ploaia cade peste noi nemiloasă şi preface câmpia din faţa noastră într-o adevărată mlaştină. Tocmai mă hotărăsc să comand plecarea unei patrule, când unul dintre soldaţii mei tresare şi-mi face semn: în sectorul lui de tragere a apărut o siluetă. Este abia vizibilă prin rafalele dese ale ploii. Îi fac semn să mai aştepte, iar el dă din cap că a înţeles şi se sprijină mai bine de patul armei, luând în vizor conturul nesigur al celui din faţă. S-a mai apropiat între timp, şi acum se vede clar: are o cască albă pe cap, deci este inamic.

— Foc! şoptesc eu când a ajuns destul de aproape de noi şi, în aceeaşi clipă, soldatul inamic se prăbuşeşte cu faţa în noroi.

Fac semn spre doi soldaţi, şi ei se reped afară din tranşee, îl apucă de braţe pe cel căzut şi îl târăsc până la picioarele mele. Da, a ochit bine soldatul meu: inamicul nu are nici o rană vizibilă. Mă aplec, îi ridic vestonul şi cu cheia de control îi deschid pieptul. Scot cartela cu programul, o rup bucăţele şi o arunc ostentativ în noroi, în timp ce soldaţii mei rânjesc satisfăcuţi, apoi îi pun în loc o cartelă de-a noastră. Unul dintre soldaţi aduce o cască neagră şi i-o pune pe cap, şi tot el îi şterge noroiul de pe faţă. Apoi îl activez. Se ridică nesigur şi, când dă cu ochii de mine, mă salută. Îmi place să am mulţi soldaţi în subordine. Un specialist în psihologie robotică de la Centrul de Reparaţii mi-a spus odată, când era în toane bune şi avea chef de vorbă, că plăcerea asta este un rudiment al unei trăsături de caracter uman, cultivat cu grijă şi încurajat la şefi: orgoliul. Şi de asta ne simţim bine cu cât avem mai mulţi soldaţi în subordine. Şi tot el mi-a mai spus că asta ne face de obicei să fim buni ofiţeri şi să nu riscăm în mod inutil viaţa soldaţilor. Abia atunci am înţeles eu de ce nu îi las pe soldaţii mei să tragă decât în

clipa în care soldaţii inamici au ajuns destul de aproape ca să se poată ţinti cu precizie în butonul armat din mijlocul pieptului, cel care întrerupe funcţiile vitale.

Din nefericire, nu toţi soldaţii mei nimeresc butonul, şi atunci gloanţele noastre rup bucăţi mari din soldaţii inamici, pe care nu ştim cum să le mai punem la loc, iar cei astfel stricaţi rămân abandonaţi în faţa tranşeelor. Înainte, roboţii-soldaţi deterioraţi îi duceam la Centrul de Reparaţie, unde erau oameni care ştiau să-i refacă. După escaladarea războiului şi folosirea armelor nucleare, am găsit tot mai puţini oameni la Centru, iar cei care rămăseseră păreau a fi prea slăbiţi pentru a se mai ocupa de roboţii defecţi. Specialistul de care am vorbit spunea că probabil oamenii vor pieri cu toţii pentru că nivelul de radiaţii a crescut mult peste valoarea la care se aşteptaseră chiar şi cei mai pesimişti dintre ei.

— Dar nu fi supărat pentru asta, a încercat el să glumească. Sunt sigur că voi veţi câştiga războiul.

— Ce te face să crezi asta? l-am întrebat nedumerit.

S-a făcut dintr-o dată palid la faţă, a închis ochii şi nu mi-a mai răspuns. Am crezut chiar că a murit, la fel ca toţi ceilalţi, dar, într-un târziu, a deschis cu greu ochii şoptindu-mi:

— Chestie de logică, dragul meu, chestie de logică... Într-o lume atât de întunecată, atât de plină de fum, de cenuşă şi în care plouă tot timpul, nişte soldaţi cu căşti albe nu au absolut nici o şansă... Sunt prea vizibili. Atâta lucru putea să te ducă şi pe tine mintea...

A răsuflat greu de câteva ori, apoi a adăugat:

— Când veţi învinge, grăbiţi-vă să vă bucuraţi de victorie, pentru că soarele nu o să vă lase prea mult răgaz... iar de staţiile de încărcare nu prea mai are cine să se ocupe...

— Chiar, ce se întâmplă cu soarele? De ce nu se mai vede? l-am întrebat eu atunci, dar nu a mai putut să-mi răspundă, pentru că a început să vomite şi apoi şi-a pierdut cunoştinţa şi nu şi-a mai revenit niciodată.

A fost ultimul om cu care am vorbit. Sunt îngrijorat pentru soldaţii mei şi nu ştiu ce să le răspund când mă întreabă de ce nu se mai vede soarele. Din ziua atacului nuclear, nu l-am mai văzut, şi un crepuscul cenuşiu a învăluit pământul. Mai avem pentru câtva timp rezerve de energie, dar, cum toate staţiile de încărcare sunt nefuncţionale, în curând va trebui să ne încărcăm bateriile de la soare, pentru că altfel se va termina cu noi. Chiar şi când plec în patrulare nu iau cu mine soldaţii cu cele mai bune reflexe, cum aş dori, ci pe cei care au bateriile mai încărcate.

Aleg şi acum pe baza acestui criteriu zece soldaţi şi pornim în patrulare: în zare sunt nişte dealuri stâncoase şi aş vrea să le cercetez, să nu avem vreo surpriză neplăcută la noapte din direcţia lor. Întâlnim tot mai mulţi soldaţi cu căşti negre plecaţi ca şi noi în patrulare. Ne salutăm şi ne vedem, fiecare, de misiunile noastre de luptă. Se pare că specialistul de la Centru a avut dreptate şi că noi vom fi până la urmă învingătorii.

Oameni nu mai întâlnim deloc. La început, când ieşeam în patrulare se întâmpla să mai întâlnim câte unul, doi... Erau înfometaţi, zdrenţăroşi, şi treceam pe lângă ei fără să-i băgăm în seamă. Uneori, aruncau cu pietre în noi, dar erau prea slăbiţi ca să ne facă vreun rău. Ultima dată când am întâlnit oameni s-a întâmplat să fie o familie. Erau adunaţi lângă un pom, femeia şi cei doi copii stăteau pe vine şi scânceau de foame şi de frig, iar bărbatul încerca să doboare cele două mere sfrijite din vârful pomului aruncând cu pietre. Văzând că nu reuşeşte, l-a podidit un plâns uscat şi sec. Când ne-a zărit, a început să azvârle cu pietre în noi.

— Scârbele dracului, a strigat el furios. Noi vom crăpa şi ăştia vor rămâne să cutreiere veşnic pământul.

— Taci, taci! s-a ridicat speriată femeia. Taci din gură, să nu-i stârneşti.

Am trecut nepăsători, ca şi altă dată, mai departe. Puteau spune orice, vorbele lor nu ne atingeau. Noi eram programaţi numai să-i nimicim pe cei care purtau căşti albe.

De câtva timp, se părea că în sfârşit asemenea probleme se terminaseră şi că nu vom mai întâlni oameni care să ne deranjeze în patrulările noastre.

Ajungând la poalele dealurilor, am stabilit ca şi altă dată semnalele de alarmare şi de recunoaştere, apoi le-am dat ordin celor din patrulă să se împrăştie. Abia m-am despărţit de ceilalţi, când, dinspre o viroagă, am auzit o rafală scurtă. Am alergat spre locul de unde s-au auzit împuşcăturile şi am văzut câţiva soldaţi adunaţi lângă un trup căzut. Ajungând mai aproape, am văzut că era un om: din rana de la piept, sângele îi curgea amestecându-se cu picăturile de apă ale ploii.

— Idiotule! am spus către soldatul care trăsese. De ce l-ai împuşcat? Nu ai văzut că este un om?

Nu ştiu ce este „idiot”, dar aşa îmi spunea un ofiţer de la Statul Major când îi îndeplineam aiurea ordinele.

Soldatul a arătat spre casca albă căzută lângă cel doborât.

— O avea pe cap. Am văzut că e om, dar avea casca pe cap.

Din mâinile celui ucis se rostogoliseră în noroi câţiva morcovi. I-am lovit cu piciorul, şi atunci, dintr-o adâncitură a peretelui stâncos, am auzit un scâncet. Întorcând capul, am văzut doi ochi speriaţi: erau ai unul băieţel de numai câţiva ani. Era înfricoşat, dar era şi flămând, pentru că privirea îi fugea neliniştită de la noi la morcovii împrăştiaţi pe jos. Văzând că nu mişcăm, şi-a luat inima în dinţi şi a ieşit cu mişcări furişe, a luat un morcov şi a început să-l ronţăie lacom, privindu-ne în acelaşi timp cu ochi bănuitori. De sus, ploaia continua să cadă cu înverşunare, lovindu-l nemilos în creştet. Poate că îl deranja, pentru că a întins o mână slabă, scheletică după casca albă căzută în noroi.

— Nu trageţi! am strigat, văzând cum mâinile soldaţilor se încleştează pe arme. E doar un copil, nu trageţi!

S-au oprit, pentru că erau programaţi să asculte cu sfinţenie de ordinele ofiţerului lor, chiar dacă acestea contraveneau programului de bază. În aceeaşi clipă, copilul îşi pune casca albă pe cap, şi rafala pornită din puşca mea automată îi zguduie trupul plăpând făcându-l să se chircească. Sunt un ofiţer robot foarte complex, ştiu că este un copil şi că nu trebuia să-l ucid, dar în programul meu este implantat prea adânc ordinul de a trage în tot ce mişcă şi poartă cască albă.

Rămânem nemişcaţi lângă cele două trupuri, sub ploaia ce cade tot mai nepăsătoare. Bateriile ne sunt aproape descărcate şi cine ştie dacă va mai ieşi vreodată soarele. Dacă aş fi un om, acum poate că aş plânge, dar, cum sunt doar un ofiţer robot foarte complex, dau ordin să plecăm mai departe să căutăm soldaţi cu căşti albe.

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

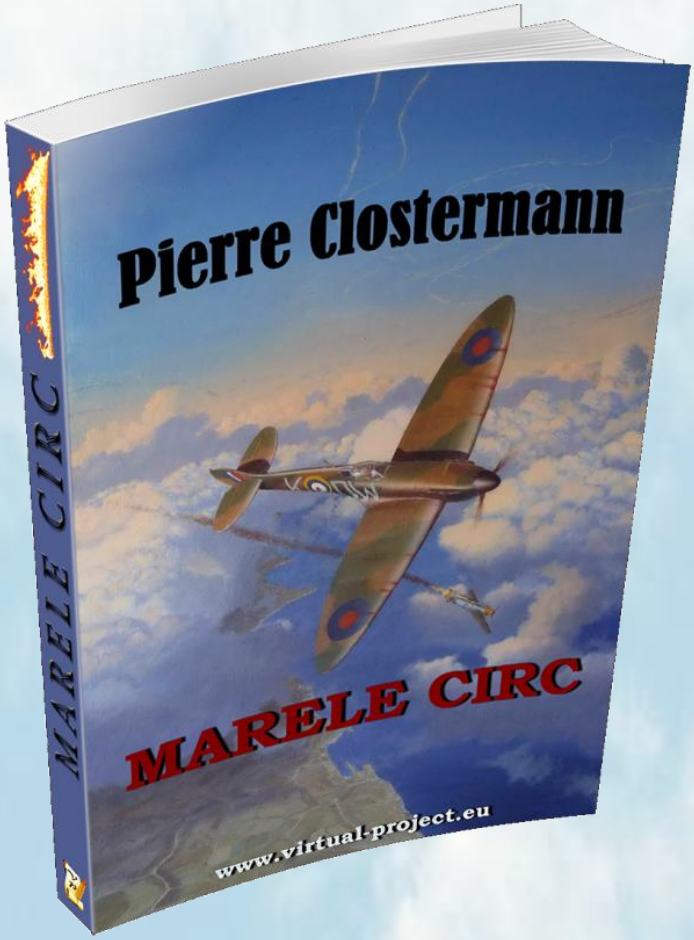

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

• Debarcarea în Normandia

Marea clipă se apropie. Escadrila 125 părăseşte Detling-ul, spre a se instala la Ford, în apropiere de Bringhton.

Trecerea avioanelor se efectuează pe o vreme foarte proastă; datorită lui Ken Charney formaţia noastră de opt trebuie să aterizeze sub o ploaie cu găleata, pe o vizibilitate zero, pe un aerodrom american din apropierea Dungeness-ului. Sunt grupuri de *Thunderbolt*-uri sosite cu o săptămână în urmă din Statele Unite. Piloţii americani au pentru prima oară prilejul să vadă de aproape nişte *Spitfire.* Sunt uluiţi văzându-ne zburând pe o asemenea vreme (Anglia nu e California, se înţelege), iar maniabilitatea aparatelor noastre, glisadele şi apropierile în S îi lasă visători.

La sfârşitul după-amiezii timpul se luminează şi le facem o demonstraţie de decolare la verticală. Cu *Spitfire*-le noastre *IX B* ne ridicăm de la sol rulând pe o distanţă de numai cincizeci de metri, în timp ce unui *Thunderbolt* încărcat îi trebuie aproape opt sute. Execut un tonou lent pe deasupra câmpului de margarete, după ce mai întâi am escamotat trenul de aterizare.

La Ford s-au şi adunat douăsprezece escadrile de vânătoare. Mare îmbulzeală pe piste, prin localuri; luăm deci hotărârea să stăm în corturi, lângă avioanele noastre, în loc să locuim în clădirea încăpătoare rechiziţionată la zece kilometri de aerodrom, aproape de Arundel.

•

Programul este destul de încărcat. La 8 mai, două bombardamente în picaj. La 9 mai, alte două, dintre care unul a reprezentat un atac asupra faimosului viaduct Mirville.

La Mirville antiaeriana automată ne face o primire crâncenă, iar comunicatul oficial publicat în presă este următorul:

„Escadrile de *Spitfire* au venit în picaj, străpungând zidul de A.A., spre a ataca marele viaduct din Mirville pe linia ferată Paris-Le Havre. Viaductul are 39 de arcade. *Spitfire*-le l-au lovit în centru şi la capătul dinspre nord”.

Pentru cei ce cunosc câte ceva din sobrietatea comunicatelor R.A.F.-ului, noţiunea „zid de A.A.” nu însemna nicidecum o exagerare. De altfel, bombardamentul s-a dovedit a fi destul de jalnic, şi habar n-am cine au fost cei doi eroi de la „132” şi „602” care au nimerit ţinta. În orice caz, bomba mea a căzut la mai mult de două sute metri de viaduct. După povestea asta, Gerald şi Cannuck au fost daţi lipsă.

În dimineaţa zilei de 10 mai execut un alt „sweep” – escortând avioane „Marauder” – care durează 2 ore şi 20 minute. Întâlnim nemţi foarte dibaci, alcătuiţi într-o formaţie mixtă de *Messerschmitt*-uri şi *Focke Wulf* 190. Maxie Sutherland doboară unul. Jacques fără îndoială un altul, ca şi Yule. În ce mă priveşte trag ca un neghiob.

În după-amiaza aceleaşi zile re-bombardare în picaj a *Noball*-ului 38.

La 11 mai, bombardarea în picaj a *Noball*-ului 27 (Ailly-le-Vieux-Clocher).

La 12 mai, bombardarea în picaj a unui nod de cale ferată la Steenbaque.

La 13 mai, două misiuni de bombardament în picaj, dintre care una asupra *Noball*-ului 86, apărat de o antiaeriană formidabilă. Dispozitivul de viteză constantă îmi sare în elice şi ies din impas, alegându-mă mai mult cu spaima decât cu vreun alt necaz.

Cu cadenţa aceasta se ajunge foarte repede în genunchi. Bombardamentul în picaj este nespus de obositor pentru organism şi avem câteva cazuri destul de grave de leziuni interne – hemoragii pleurale, rupturi de abdomen şi alte complicaţii supărătoare.

În ce mă priveşte, mă simt vlăguit. Din fericire, la 15 mai, Group Capitain Rankin este convocat la Cartierul general al Forţelor Aeriene Expediţionare Aliate din Uxbridge. Mă ia ca aghiotant, căci, zice el, cu uniforma mea franceză fac „foarte bună culoare locală".

Cazematele betonate subterane din Uxbridge, care adăpostiseră Ground Central Control-ul[1] vânătorii britanice în timpul crucialelor ore ale bătăliei Marii Britanii, au devenit centrul aviaţiei aliate pentru debarcarea în Normandia.

Un adevărat Turn Babel, unde se îmbulzesc mulţime de uniforme – trandafirii şi verde-măsliniu americane; precum şi cele cenuşii-albăstrii ale R.A.F.-ului. În viaţa mea nu am văzut atâtea stele şi galoane – până la cot. Cel mai fără de importanţă ins pe care îl întâlneşti este cel puţin Air Commodore[2]. Nu-i mai punem la socoteală pe mareşalii aerului.

Printre ei se află Leight Mallory din R.A.F., care este comandantul, Quaesada, marele patron al vânătoarei americane, generalul Arnold, comandant suprem al Army Air Forces ale S.U.A. Doolitle, cel cu raidul asupra Tokyo-ului etc...

Nu-i plăcut să faci parte din sfatul zeilor. Îmi sunt pline buzunarele cu bilete de trecere şi toată ziua mi se pun întrebări de către sute de M.P.[3] care umplu intrările şi culoarele subterane luminate cu neon.

Este greu să ai o vedere de ansamblu asupra a ceea ce se urzeşte. Data debarcării pare să fie totuşi fixată pentru primele zile ale lui iunie, iar zona – porţiunea dintre Havre şi Cherbourg. S-ar zice că nu prea merg toate ca pe roate. Piedici multe se ivesc între R.A.F. şi Armata a 8-a Aeriană Americană.

Asist mai cu seamă la discuţiile în cursul cărora se încearcă o determinare numerică a efectivelor disponibile ale vânătoarei germane.

Producţia de avioane de vânătoare destinate Luftwaffe-i, potrivit rapoartelor foarte exacte primite de la serviciile de informaţii a fost – de la 1 noiembrie 1943 la 1 aprilie 1944 – de 7 065 avioane de vânătoare, dintre care 150 cu reacţie, aproximativ 4 500 de tipul *Messerschmitt 109 G şi K,* iar restul *Focke Wulf*-uri *190* cu câteva *Messerschmitt 410 bimotoare.*

Dimpotrivă, de la 15 noiembrie la 15 aprilie, pierderile vânătoarei germane se apreciază a fi următoarele:

878 avioane inamice distruse, 102 probabil distruse şi 347 avariate de vânătoarea R.A.F.-ului;

73 distruse, 5 probabile şi 22 avariate de apărarea antiaeriană britanică.

Armata a 8-a aeriană americană pretinde că bombardierele ei (*Fortăreţe Zburătoare* şi *Liberator*) au obţinut, în prima perioadă, următoarele rezultate:

2 223 avioane inamice distruse, 696 probabile şi 1 818 avariate, în timp ce avioanele de vânătoare de escortă au dobândit 1 835 victorii.

Englezii socotesc cifrele acestea ridicole. Ei consideră că presa americană dă comunicate cu asemenea rezultate, pentru a vârî pe gât publicului american, care începe să găsească pilula cam amară, uriaşele pierderi suferite de Air Force în raidurile sale zilnice; dar Royal Air Force refuză cu energie să-şi întemeieze planurile de campanie pe cifre publicitare fanteziste.

Discuţia capătă iute o întorsătură violentă. Englezii se menţin pe poziţia potrivit căreia mai bine este să-şi subestimeze victoriile, cum şi fac de altfel, mulţumită unui foarte sever

[1] Controlul general de la sol.
[2] General de brigadă.
[3] Personalul poliţiilor militare americane şi britanice.

sistem de omologare prin film cinematografic. Decât să se bizuie pe istorisiri individuale greu de verificat. Fireşte, când într-o „box”[1] de *27 Fortăreţe Zburătoare*, dispui de trei sau de patru sute mitraliori care trag asupra a vreo douăzeci de *Focke Wulf*-uri, şi când cinci sunt într-adevăr doborâte, se găsesc de la sine câţiva zeci de oameni care vor pretinde, necruţători, dar de bună credinţă, că au doborât unul.

Mai mult decât atât; pare uluitor ca într-un raid, ca cel de la Augsberg, 900 aviatori de vânătoare englezi şi americani de escortă să poată declara a fi doborât 118 avioane germane, în timp ce *500 Fortăreţe* pretind 350 victorii, deci 1/3 din efectivele puse în joc de *Luftwaffe* în acea zi.

Într-o ieşire mixtă asemănătoare, de exemplu, asupra aceluiaşi obiectiv, în timpul unei lupte foarte strânse, o unitate din R.A.F. (aproximativ *12 Spitfire* de ultimul tip) cere omologarea a 7 victorii, în timp ce un singur pilot de vânătoare american declară şase victorii, în nişte împrejurări în care, potrivit normelor R.A.F. s-ar fi putut omologa abia una singură.

Până în cele din urmă se trece la hotărârea de a se lua ca cifră de bază 1/3 din aprecierile americane, în privinţa bombardierelor şi jumătate în a celor de vânătoare, ceea ce totalizează cifra destul de impresionantă de 800 victorii pentru *Fortăreţe* şi 900 pentru vânătoare, adică – pe ansamblul forţelor aliate – *2 700 Focke Wulf*-uri şi *Me 109* scoase din luptă.

Punând la socoteală inevitabilele deşeuri, precum şi pierderile la antrenamente, îi rămân Luftwaffe-i aproximativ 4 000 avioane de vânătoare de primă linie, dintre care cel mult 2 500 pot fi afectate frontului din Vest.

Forţele Aeriene Expediţionare le pot deci opune în primă linie exact 2 371 avioane de vânătoare (dintre care 1 764 aparţinând R.A.F.-ului).

Ne ocupăm apoi de planul operaţiilor preliminate ale vânătoarei din a doua jumătate a lunii mai.

La 21 mai se hotărăşte o ofensivă generală împotriva mijloacelor de transport pe cale ferată în tot nordul Franţei şi în Belgia.

504 *Thunderbolt*-uri, 433 *Spitfire,* 16 *Typhoon*-uri şi 10 *Tempest*-uri participă la această operaţie simultană; doar în regiunea nordică a S.N.C.F. sunt distruse 67 locomotive şi grav avariate 98.

Între 19 mai şi 1 iunie 1944, sunt efectuate asupra Franţei, Belgiei, Olandei şi Germaniei 3 400 ieşiri ale avioanelor de vânătoare, având drept ţintă locomotivele; rezultatul: 257 sunt distruse, iar 183 serios avariate. Rezultatele acestea nu prea grozave sunt datorate lipsei de experienţă a majorităţii piloţilor, prea puţin obişnuiţi cu tipul acesta special de obiectiv.

Vânătorii bombardieri trebuie să execute totodată un program foarte greu de atacuri asupra nodurilor rutiere şi de cale ferată: în felul acesta sunt scoase din uz 24 poduri peste Sena, 3 la Liège şi altele la Hassel, Harenthals, Namur, Conflans, Valenciennes, Hirson, Kons Kartaus, Tours şi Saumur.

Am atunci ocazia să văd fotografiile aeriene luate cu prilejul bombardamentului greu executat de R.A.F. asupra localităţii Trappes în noaptea de 6 spre 7 martie. Această importantă gară de triaj a fost cu desăvârşire nimicită; şi-au atins atunci ţinta 240 bombe de cel puţin o tonă. Două treimi din remizele de locomotive sunt rase de pe faţa pământului; toate liniile distruse, inclusiv cea electrică Paris-Chartres.

Toate staţiile de triaj dintre Paris şi Bruxelles sunt atacate şi nimicite în perioada aprilie şi mai.

[1] Formaţie.

Planul de izolare a zonei alese începe să-şi arate roadele.

Apoi, trebuie să pregătim planurile de detaliu privind acoperirea debarcării propriu-zise, a cărei dată a fost fixată pentru 5 iunie.

Rolul aviaţiei de vânătoare va consta în a distruge, în după-amiaza zilei de iunie, cele trei posturi de radar germane mai importante – Jobourg, Caudecote şi Cap d'Antifer; la 5 iunie, ziua debarcării, ea va trebui să furnizeze 15 formaţii de vânătoare permanente, spre a acoperi convoaiele şi plajele.

Se ia hotărârea ca pentru zilele de Z1, Z2 ş Z3 să fie folosite chiar rezervele strategice, ceea ce ridică efectivele la un total de 3 483 avioane de vânătoare (şi vânătoare-bombardiere), dintre care 2 172 puse la dispoziţie de R.A.F.

Programul privind construcţia de baze avansate pentru vânătorii noştri în Normandia este elaborat potrivit previziunilor S.H.A.E.F.-ului. După o atentă cercetare fotografică sunt reperate locurile cele mai bune şi, în principiu, în ziua Z plus 10 – adică la 15 iunie – trebuie să dispunem în mod teoretic de:

3 E.L.S, (*Emengency Landing Strips*)[1], fâşii de teren mai mult sau mai puţin plane, lungi de 600 metri şi largi de 30, cu o ambulanţă şi o pompă de incendiu, în stare să primească avioane aflate în dificultate şi care aterizează pe burtă.

4 R and R, (*Refuelling and Rearming*)[2], fâşii de teren compact, foarte netede, lungi de 1 200 metri şi largi de 50, cu două suprafeţe de dispersare, bine degajate, de 100 pe 50 iarzi. Pistele acestea trebuie să permită avioanelor de vânătoare să aterizeze, să se alimenteze şi să se rearmeze. Se prevede un personal specializat din Comando-urile R.A.F.-ului, care să posede şi instruirea tehnică necesară pentru îndeplinirea acestor misiuni.

8 A.L.G. (*Advanced Landing Ground*)[3], prevăzute cu o pistă din plasă metalică de 1 200 metri pe 50, precum şi cu un tren pregătit pentru dispersarea şi protejarea a 48 avioane de vânătoare care rămân acolo permanent. Sunt prevăzute instalaţii de A.A. fixe, precum şi cazarea personalului navigant şi a celui de la sol. Ele vor trebui să fie ocupate de opt escadre de vânătoare.

Echipe speciale de geniu, denumite „Airfield Construction Units"[4] vor pleca din ziua Z, cu tot materialul lor de buldozere, compresoare, corturi, grilaje, spre a realiza acest program.

Locurile alese sunt următoarele:

Bazenville, Sainte-Croix-sur-Mer, Camilly, Coulombs, Martragny, Sommervieu, Lantheuil, Plumetot Longues, Saint-Pierre-du-Mont, Criqueville, Cardonville, Deux-Jumeaux, Azeville şi Carentan, Chipelle, Picauville, Le Molay, Cretteville.

•

După două săptămâni petrecute în felul acesta la Uxbridge, sunt mulţumit să mă reîntorc în mijlocul camarazilor mei, la Ford. Întrucât am semnat un angajament prin care mă oblig să nu suflu nimănui vreun cuvinţel privind cele văzute ori auzite, nu pot răspunde miilor de întrebări cu care lumea din jur mă asaltează. De asemenea, a trebuit să mă angajez, că nu voi zbura deasupra teritoriilor ocupate de inamic, înainte de ziua Z plus zece ore. Motivul este lesne de înţeles. Într-adevăr, s-ar fi putut să fiu doborât, iar dacă cei ce mi-ar fi pus întrebări ar fi bănuit ceea ce ştiu – mai ales data şi locul debarcării – germanii nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a mă sili să vorbesc. Spre a evita orice slăbiciune, englezii – care nu vor să aibă niciun risc şi care îşi fac prea puţine iluzii despre rezistenţa umană pusă în faţa unor anume argumente – interzic oricui ar cunoaşte chiar şi

[1] Benzi de aterizare de ajutor.
[2] Realimentare şi rearmare.
[3] Terenuri de zbor înaintate.
[4] Unităţi constructoare de aerodromuri.

numai un fragment din planurile *Neptune* şi *Overlord* să traverseze canalul Mânecii, întrucât ar putea să cadă prizonier.

•

Din pricina condiţiilor atmosferice, ziua Z este amânată pentru 6 iunie. Legat prin jurământ, trebuie să aştept ora cinci după amiază ca să pot zbura. Astfel, am prilejul să asist la nemaipomenita defilare a planoarelor şi avioanelor transportoare de paraşutişti care trec în zori, ceasuri de-a rândul.

Toată lumea este istovită. Escadrila 602 execută o ieşire la ora 3:55 şi o alta la 9, apoi una la 12, alta la 17:30 şi în sfârşit încă una la 20:35. Particip la ultimele două.

Este greu de exprimat o impresie de ansamblu privind debarcarea, aşa cum am văzut-o cei ce zburam pe deasupra…

Pe marea Mânecii, un vălmăşag nemaipomenit – nave de război, vase comerciale de diferite tonaje, petroliere, transportoare de tancuri, dragoare de mine, toate cu câte un balon argintiu de baraj legănându-se la capătul unui cablu, întâlnim cam o jumătate duzină de remorchere ce se chinuie, scot fum şi suflă din greu, căci trag un uriaş tun de beton, cocoţat pe o geamandură mare cât un doc plutitor – este un element de port prefabricat, denumit „Mulberry”.

Vremea nu se arată prea grozavă. Marea, încreţită de valuri mărunte şi nervoase, pare să cam pună la încercare micile ambarcaţiuni. Norii foarte joşi ne silesc să coborâm sub altitudinea Z prevăzută şi să ieşim din culoarele de securitate. În felul acesta ne pomenim mult prea aproape, faţă în faţă, cu un crucişător de 10 000 tone din categoria „Southampton”, însoţit de patru vedete mari lans-torpile. Crucişătorul se angajează pe dată într-un zigzag ameţitor şi semnalizează, cu proiectorul, o mulţime de lucruri grave pe care nimeni nu le pricepe. În ce mă priveşte, nu mi-am putut însuşi niciodată, vizual, alfabetul Morse. Pentru a evita eventualele necazuri pricinuite de apărarea antiaeriană a crucişătorului, îi întoarcem spatele cât mai iute cu putinţă…

Înaintăm de-a lungul coastei Cotentin. Pretutindeni, incendii; un torpilor, împresurat de mici ambarcaţiuni, se scufundă lângă o insuliţă.

Zona noastră de patrulare se cuprinde între Montebourg şi Carentan; numele ei codificat: *Utah Beach.* Acoperim Diviziile aeropurtate americane 101 şi 82, în timp ce Divizia a 4-a care tocmai a debarcat, înaintează spre Sainte-Mère-l’Église. Nu desluşim mare lucru. Case singuratice se mistuie în flăcări. Pe şosele câteva „jeep”-uri. Dinspre nemţi, practic, nimic.

Două crucişătoare bombardează bateriile de coastă din apropierea fortului Ilette.

Vânători americani umplu cerul, perechi, perechi. Se plimbă oarecum la întâmplare, se lasă deasupra noastră, vin să ne miroasă, cu neîncredere, de foarte aproape. Când par prea agresivi, ne arătăm colţii şi degajăm. Un *Mustang* ieşit din nori se apucă chiar să tragă o rafală în Graham. *Mustang*-ul are noroc, căci Graham, al cărui ochi este la fel de bun pe cât de urât îi este caracterul, deschide focul asupra lui, dar nu-l nimereşte.

Luftwaffe nu reacţionează şi lucrul acesta pare uluitor. După ultimele informaţii furnizate de *Intelligence,* ei au în Franţa 385 bombardiere cu rază mare de acţiune, 50 avioane de asalt, 745 de vânătoare, 450 de vânătoare bimotoare de noapte, avioane de recunoaştere – cu totul 1 750 avioane de primă linie.

Neîndoios, efectivele acestea vor mai căpăta întăriri, dacă aerodromurile nu vor fi bombardate prea tare.

A doua patrulare a mea este una de noapte, cu misiunea de a veghea deasupra punctului *Omaha Beach.*

Un adevărat coşmar. Noaptea este neagră, cu nori groşi. În beznă circulă, fără să poată fi văzute, sute de avioane orbite de incendiile ce pustiesc ţinuturile, începând de la Vierville

până la Isigny. Bătălia se arată crâncenă în sectorul acesta. De-a lungul plajelor, marea dezlănţuită mătură rămăşiţele arse ale unor şalupe de debarcare, iluminate de focurile bateriilor implântate în nisip.

Toţi piloţii se concentrează asupra navigaţiei lor de noapte şi caută, mai cu seamă, să evite ciocnirile. Vreo 50 de *Junkers 88* – prima apariţie în forţă a Luftwaffe-i – profită de aceasta pentru a bombarda în picaj, oarecum la întâmplare, concentrările de oameni şi material care se grămădesc în fâşia îngustă a terenului „beach-heand”-ului.[1] Aud prin radio trei piloţi ai escadrilei 611, care urmăresc şase din aceste *Ju 88* şi recunosc glasul lui Marquis:

— *I got one of the bastards*![2]

Într-adevăr, acolo, la stânga, se prăvale din cer un bulgăre de foc.

Înapoierea la Ford, în noaptea aceasta de cerneală, cu ceaţa care începe să năvălească de pretutindeni, se dovedeşte cu adevărat sportivă. Patru formaţii de *Spit*-uri sosesc odată în turul de pistă. Nu vezi decât focuri de poziţie verzi şi roşii, care circulă. În toate sensurile şi, pe deasupra, înjurături prin radio, panică... Aproape toate avioanele nu mai au decât foarte puţină benzină, iar bietul controlor de pistă este copleşit de invective, căci toţi vor o „Landing priority”[3]. Iar pentru că Jacques şi cu mine ne-am economisit cu grijă benzina în vederea aterizării, părăsim marginile mult prea aglomerate şi primejdioase ale aerodromului. Urcând la trei mii metri deasupra acelei mulţimi.

Aterizăm, în linişte, ultimii.

• Aerodromul Saint-André este mitraliat

Cele dintâi zile ale debarcării în Normandia au ne-au adus în colimatoare puzderia de vânători germani mult aşteptată.

Jacques şi cu mine am luat hotărârea să ducem la bun sfârşit un mic proiect pe care îl pregătim cu grijă încă din decembrie trecut.

Într-adevăr, pe atunci pregătisem atent, la Detling, mitralierea aerodromului Évreux-Fauville; o *Mustang Recco*[4] făcuse să încolţească în mintea noastră proiectul acela. Remarcabila imagine foto oblică, adusă de el, dezvăluia baza nemţească în cele mai mărunte detalii, iar un şirag de *Focke Wulf*-uri, alimentate de numeroşi mecanici, ne reţinuse îndeosebi atenţia.

Teoretic, era o nebunie, căci antiaeriana de aerodrom nu iartă decât rareori. Practic, cu puţin noroc, o trecere întemeiată pe elementul surpriză, bine pusă la punct, putea reuşi.

Astăzi problema nu se mai prezintă la fel ca în decembrie; Évreux-Fauville este prea aproape de zona frontului de debarcare, pentru a fi locuit în permanenţă. Nemaiputând alege aerodromul acesta, ne oprim asupra celui de la Saint-André-de-l’Eure şi de la Dreux, mai în interior, iar împrejurările vor hotărî.

Acum, totul este să-l convingem pe Southerland care, în problema Évreux, se arătase anul trecut de neclintit.

Îl atacăm la micul dejun; cu binişorul însă. Îi sugerăm să ne dea voie să plecăm într-un fel de vânătoare liberă. Am putea decola, în chip de rezervă a primei patrule, care survolează capul de pod în această dimineaţă, apoi, dacă ne îngăduie, rupem formaţia spre a face o mică plimbare, la mare înălţime, în jurul portului Caen.

---

[1] Cap de pod.
[2] Am mai doborât un nemernic!
[3] Prioritate la aterizare.
[4] Recunoaştere rapidă efectuată cu un avion Mustang (american).

Maxie nu e prea convins; dar, ajuns la capătul răbdării, sfârşeşte prin a încuviinţa.

Decolăm la 9:50 în spatele celor douăsprezece *Spitfire* ale escadrilei.

La jumătatea drumului o ştergem englezeşte şi iau rapid înălţime. Trec pieziş spre sud-est, în direcţia estuarului Senei. Jacques se află în dreapta mea la patru sute de metri, puţin mai sus; în felul acesta ne acoperim reciproc împotriva oricărei surprize.

Vremea este acceptabilă – 4/10 nori la două mii metri. Aş fi preferat, fără îndoială, un strat de nori mai joşi, căci ne-ar fi asigurat o mai bună protecţie împotriva antiaerianei.

•

Ora 10:20. Ne aflăm la verticala oraşului Lisieux, a cărui bazilică Sfânta Tereza se conturează limpede pe verdele înconjurător.

De la patru mii cinci sute metri putem desluşi marile aerodromuri germane din Fauville, Conches, Beaumont-le-Roger şi Saint-André, precum şi Dreux care se zăreşte în depărtare într-o pată de ceaţă.

Ne învârtim pe loc un sfert de oră, scrutând cerul. Nimic în tot văzduhul.

Ascultăm pe toate lungimile de undă ale diferiţilor „Controls”. Nicio informaţie care să ne intereseze.

Bun! Atunci, înainte către aerodromul nostru…

Conches este cel mai apropiat. La prima vedere, totul pare pustiu.

Iată Saint-André, care şi-a menţinut o anume atmosferă de activitate, după cum rezultă şi din rapoartele serviciilor de informaţii. Urmează să-l cercetăm mai îndeaproape.

Coborâm în spirală largă. Intermitent, norii ne ascund aerodromul; în schimb ei ne feresc de ochii pândarilor de la A.A., necontenit în alarmă.

Saint-André pare să fi fost bombardat într-un chip crâncen – urmele de bombe se încrucişează şi se răspândesc pe pistă, hangarele sunt o ruină. În schimb, de jur împrejurul satelor cochete, prin boschete, hambarele par legate între ele prin nişte cărări.

Hm! Cam prea drepte cărările acestea!

Coborâm până la trei mii de metri… Bănuiam eu! Cărările nu sunt altceva decât căi de acces pentru avioane, iar hambarele sunt de fapt hangare mascate. Perfect.

•

Să deschidem bine ochii!

Aşa-i, într-adevăr. Căzând pe ceea ce s-ar asemăna până la confundarea cu o fermă, o rază de soare smulge umbra neîndoielnică a două *Heinkel 11* acoperite cu plase de camuflaj.

— *Look out Jacques*; *two Heinkels down below*![1]

— *O.K., Pierre, they are lovely*![2]

Deschid gazele şi refac un anume circuit, spre a ne aşeza în poziţie, cu soarele în spate, pentru picaj.

— *Max Pink, dropping babies*![3]

Larghez rezervorul suplimentar. Iar în timpul acesta blestemaţii de nori m-au făcut să pierd din ochi cele două Heinkel-e. Mă aflu, aproape, în poziţie bună de atac, dar zadarnic scrutez toate hambarele, nu-i nimic de făcut – doar o singură rază a soarelui indiscret, proiectând o umbră revelatoare, putuse da de gol camuflarea germană. Se înţelege că nu o să vin în picaj asupra terenului, fără să fi ales mai întâi un obiectiv bine definit, că nu o să risc a fi împroşcat de A.A. în timp ce mă plimb la firul ierbii pe deasupra aerodromului, în căutarea unei ţinte.

[1] Atenţie, Jacques, două Heinkel-e chiar dedesubt!
[2] Prea bine, Pierre, sunt minunate!
[3] Max Rose, îmi larghez rezervorul!

Îmi legăn aripile, spre a-l preveni pe Jacques de hotărârea mea. El se află la doar câţiva metri de mine. Comunicăm prin semne totuşi destul de anapoda toată treaba. Din nou arunc o privire asupra aerodromului. Va trebui să ne decidem, căci de ne vom mai învârti astfel, vom sfârşi prin a alarma toată lumea…

— *Look, Pierre, a Hun*![1]

Dumnezeule! Un neamţ! Jacques şi cu mine l-am zărit în acelaşi timp – o cruce mică strălucitoare, defilând într-o străfulgerare la rasul pistei principale; un vânător pesemne.

— *Going down*![2]

— *Look out, Jacques, your is still on*![3]

Repede, repede, înainte ca antiaeriana să-şi vâre nasul!

Rezervorul lui Jacques nu s-a desprins, iar eu îl pun în gardă.

— *I know*![4]

Intru în picaj, cu motorul în plin – 800 la oră – trebuie să mă grăbesc, altfel nu o să fie bine!

Detaliile încep să-mi apară mai limpede. Printre hangarele distruse, altele, de un tip diferit, pe jumătate îngropate, acoperite cu gazon. Cratere de bombe, dintre care cele mai multe s-au şi umplut iar. Pista mare, principală, este reparată, iar gropile bombelor care o ciuruiau (aşa cum le văzusem de la patru mii de metri) sunt false cratere, artistic pictate, spre a stârni iluzia unei piste nefolosite.

Câteva impresii fugare: camioane, oameni care se agită…

Redresez la trei, patru kilometri de aerodrom şi mă lipesc de sol, spre a mă feri de A.A. Trec ca un vârtej pe deasupra gardurilor vii.

Dincolo, la celălalt capăt al aerodromului, văd acum silueta avionului neamţ – un *Messerschmitt 109.*

Defilez de-a lungul lizierei terenului şi, în timp ce trec, mi se întipăresc în minte detaliile:

La umbra unui boschet, vreo douăzeci de *Focke Wulf*-uri noi-nouţe, ca smaragdul, îşi încălzesc motoarele… Un pilot sare de pe aripa avionului său şi se lasă să cadă pe burtă în iarbă… alte *Focke Wulf*-uri de-a lungul unui gard viu… Într-o livadă, *Messerschmitt*-uri *109*… Camioane cisternă acoperite de crengi… Corturi vărgate, plantate la întâmplare prin tufişuri…

Aerodromul acesta care, văzut de la patru mii de metri, părea pustiu, colcăie de avioane şi personal.

109 al meu se apropie – virează la stânga; o iau pieziş spre centrul aerodromului, pentru a-i tăia calea, apoi urc din nou la cincizeci de metri. Antiaeriana se dezlănţuie, cel dintâi şirag de trasoare şovăielnice, departe în stânga… Şi mă pomenesc nas în nas cu un al doilea *Messerschmitt* pe care nu-l văzusem, absorbit cu totul de celălalt; prea târziu ca să mai trag. Şi-a escamotat roţile, poate şi flapsurile. Fuzelajul lui este cenuşiu, stropit cu gălbui şi verde, iar o cruce mare, neagră, îi încinge mijlocul, în dreptul postului de pilotaj…

Trec la câţiva metri de el. Pesemne că aterizează şi că acum are 250 km la oră – eu, 750… Se prea poate ca pilotul să fi avut un atac de inimă…

Mă îndrept spre celălalt cu o iuţeală înspăimântătoare. A.A. germană se înverşunează, nu-l ocroteşte. El, pesemne, nu pricepe nimic. Îl prind în colimator – mai mult de cinci sute metri; apăs pe trăgaci – tunuri şi mitraliere laolaltă – o rafală lungă, continuă… două sute de metri, trag într-una… cincizeci de metri…

---

[1] Priveşte, Pierre, un neamţ!
[2] În picaj.
[3] Atenţie, Jacques! Nu ţi s-a desprins rezervorul!
[4] Ştiu!

Înainte de a degaja, am timpul să văd trei din proiectilele mele explodând: unul între motor şi pilot, al doilea pe ampenaje, iar al treilea seceră una din jambele trenului său de aterizare.

L-am evitat la ţanc, iar în timp ce sar peste el, îl văd trecând pe spate şi intrând într-o vrie…

A.A., ce mai A.A.! Densă, rapidă, urcă paralel şi şerpuit, semănând pretutindeni fulgi mici, negri şi veninoşi.

Trag la dreapta, urcând cu disperare spre nori, cu trei mii metri pe minut, în forţaj. Mi se pare mult.

Chiar după ce, oftând, mă refugiez în nori, lungile dâre roşii ale trasoarelor străpung încă umbra umedă ce-mi învăluie avionul.

•

Ce se întâmplă cu Jacques?

Deşi nu s-a putut descotorosi de rezervorul său suplimentar, Jacques m-a urmat în picajul pe care l-am executat apoi mi-a pierdut urma, în timp ce traversa stratul de nori.

S-a pomenit în mijlocul aerodromului, la rasul solului. Câteva secunde mai târziu decât mine şi, firește, s-a înfruptat din tot ce putea oferi antiaeriana. Îngreunat de rezervor, nu l-a nimerit pe cel de al doilea *Messerschmitt,* care i-a aterizat pe sub nas, Continuând zborul înainte, înconjurat de schijele A.A.-ului, a reperat un şirag de *Heinkel*-e puitoare de mine, pe care le-a mitraliat. Unul dintre ele s-a frânt în flăcări, într-o cumplită explozie, iar un altul a primit de la mică distanţă o rafală de proiectile de 20 mm, o dată cu gloanţe incendiare.

Încolţit foarte tare de A.A., teafăr ca prin minune Jacques izbuteşte să mă ajungă deasupra norilor.

Executăm apoi din nou, împreună, o trecere la trei mii de metri deasupra aerodromului acoperit în întregime, ca de o umbrelă, de ghemotoace, negre şi albe, iscate de A.A.

Antiaeriana uşoară se încăpăţânează, deşi am ieşit din bătaia ei, iar o salvă de 88 explodează departe în spatele nostru.

Messerschmitt-ul meu *109* s-a strivit pe un câmp, la extremitatea sudică a pistei principale, iar rămăşiţele lui încă mai ard lângă pata albă a unei ambulanţe; camioane vin în goana mare, într-un nor de praf, spre locul unde a căzut.

O coloană deasă de fum negru se înalţă dinspre partea *Heinkel*-elor lui Jacques.

•

Ne întoarcem prin Évreux, virând la dreapta spre Le Havre, unde zărim în trecere adăposturile betonate ale submarinelor pe jumătate nimicite de recentul bombardament al *Lancaster*-elor. De-a lungul estuarului – rafinăriile de benzină bombardate de *Marauder*-e vast teren pustiit, unde nu mai desluşim decât fundaţiile circulare ale cisternelor. Una, două, neatinse se arată văzului, asemenea unor bănuţi de argint.

Urcăm până la şase mii de metri, spre a evita antiaeriana şi a arunca o privire într-un strat de nori pufoşi, unde cu câteva ore mai înainte au fost doborâte trei avioane *Dornie*r de către escadra 126 al lui Johnson.

Picând puţin, luăm direcţia Ford, unde aterizăm la 11:33.

Rulând spre *dispersal,* mergem până în dreptul sălii de informaţii. Pe prag, James Rankin se prăjeşte la soare. Văzând dârele negre de la tunurile şi aripile noastre, sare de pe şezlong şi ne iese în întâmpinare.

Se caţără pe o aripă a avionului meu şi mă ajută să-mi desfac legăturile.

— *Any luck Clostermann*?[1]

[1] Ai avut noroc, Clostermann?

Nu prea mândru de isprava noastră, care înseamnă totuşi o abatere gravă de la disciplina Controlului, îi istorisesc tărăşenia.

Jacques vine şi el, vesel tare. De ochii lumii, Rankin se arată mai degrabă rece, dar în adâncul sufletului nu chiar nemulţumit.

Am însă nefericita inspiraţie să-i vorbesc despre A.A. lui Maxie, care aterizează peste câteva minute cu toată escadrila. Mă ocărăşte zdravăn... Nu-i place să piardă oameni din pricina antiaerianei.

Ofiţerii de la informaţii nu se arată nici prea-prea, nici foarte-foarte şi se consolează când descriem şirurile de avioane de vânătoare germane camuflate. Cartierul general, mult interesat de raportul nostru, închide ochii în faţa poznei şi ne cheamă, după masa de prânz, pentru lămuriri suplimentare. Suntem puşi să arătăm pe un plan, al aerodromului Saint-André, plan la scară mare, amplasarea aproximativă a *dispersal*-urilor camuflate, ni se pun întrebări privind tipurile de avioane nemţeşti etc...

Cei de pe *Mustang Recco* ne vor „binecuvânta"; căci, fără îndoială, vor fi trimişi în amurg să facă fotografii în razmot, iar după povestea noastră de dimineaţă, se vor bucura de o primire drăgălaşă.

•

A doua zi, trăim satisfacţia de a ni se vedea confirmat raportul în buletinul cotidian secret al Ministerului Aerului, care adaugă că Luftwaffe a întărit într-adevăr sectorul, scoţând de pe frontul de est şase escadre.

• Cea dintâi noapte în Franţa

11 iunie 1944

Ne aflăm gata de alarmă, după ceai, când deodată suntem anunţaţi că trebuie să ne petrecem noaptea în Franţa.

Pentru mâine dimineaţă, staţia meteo prevede ceaţă pe coasta sudică a Angliei, ceea ce i-ar imobiliza pe vânători. Dimpotrivă, în Franţa vremea va fi favorabilă şi fireşte că, de nu patrulează *Spit*-urile deasupra capului de pod, Luftwaffe va ieşi în forţă asupra Normandiei şi va otrăvi lumea.

Pentru a para această eventualitate, cam o jumătate duzină de escadrile vor pleca în seara aceasta, vor ateriza cum vor putea pe aerodroamele de campanie pe jumătate terminate, îşi vor petrece acolo noaptea şi, vor intra în alarmă odată cu zorile. Fiecare pilot trebuie să ia cu el două pături şi o cutie de raţii „K".

Jacques şi cu mine ne simţim grozav de înflăcăraţi la gândul că vom fi primii piloţi francezi care aterizează în Franţa. Luăm hotărârea să ne îmbrăcăm la mare ţinută, iar Jacques îşi ia plosca de coniac, spre a sărbători cum se cuvine prilejul.

Mare cursă în galop cu motocicletele până la baracamente.

Decolăm la 18:30, iar după patrularea normală – în care, ca de obicei, nu avem nimic de semnalat – ne găsim deasupra punctului Bazenville.

— *Hullo Yellow 3 and 4 – Hullo Blue 3, you pancake first, Good luck.*[1]

Este într-adevăr minunat. Sutherland ne ordonă ca Jacques, căpitanul şi cu mine să aterizăm primii pe pământ francez.

[1] Alo, Galben 3 şi 4, alo! Albastru 3, aterizaţi primii. Succes!

Jacques şi cu mine aterizăm, în formaţie strânsă, în spatele căpitanului, într-un nor dens de praf.

Dumnezeule, ce praf! Alb şi fin ca făina; stârnit de curentul elicei, se vâră peste tot, întunecă văzduhul, ne înăbuşă, ne pătrunde în ochi şi în urechi. Ne afundăm în el până la glezne. Pe o rază de cinci sute de metri în jurul benzii de zbor, a dispărut toată verdeaţa – vegetaţia este acoperită de un strat gros pe care cea mai firavă pală de vânt îl răscoleşte.

Doi „comando", la care nu desluşesc decât ochii prin crusta de colb şi sudoare, cu pistoalele-mitralieră trecute pe după gât, mă ajută să sar din avion şi îmi spun râzând, după ce mi-au recunoscut uniforma:

— *Well, Frenchie, you are welcome to your blasted country*![1]

Jacques ţâşneşte dintr-un vârtej de praf, cu o batistă pe faţă şi ne strângem mâna – puţin mişcaţi, totuşi.

Călcăm pe pământ francez după patru ani de absenţă.

La drept vorbind, în locul emoţiei adânci la care mă aşteptam, simt mai mult o vie părere de rău că am vârât într-un asemenea iad frumoasa-mi uniformă de zile mari... Aduc mai de grabă cu un Pierrot muiat în făină decât cu un ofiţer al Armatei Aerului!

Un căpitan din divizia canadiană se opreşte, în trecere, cu „jeep"-ul său, spre a ne preveni:

„Interzisă depărtarea de aerodrom. Interzisă trecerea dintr-o parte în alta a pistei – nu vă atingeţi de nimic. Evitaţi părţile de teren acoperite cu fâşii de pânză (sunt încă minate). Nemţii au lăsat mine pretutindeni, abia a trecut o jumătate de oră de când un om a fost omorât, iar alţi doi răniţi de către un trăgător de elită neamţ, care sta ascuns în pădure, la un kilometru depărtare şi care ocheşte cu ajutorul lunetei".

Ne regăsim cu toţii în spatele unui gard viu, unde cei de la o bucătărie mobilă ne pregătesc ceai, biscuiţi şi marmeladă, (toate pudrate cu blestematul ăsta de colb).

Banda noastră de zbor este de-a binelea împănată cu A.A. – cel puţin o duzină de Bofors în stare de alarmă, cu servanţi în poziţie de tragere. Când ne mirăm de marea cantitate de tuburi arse ce zac în jurul tunurilor, un sergent ne răspunde să aşteptăm ora unsprezece seara, căci atunci vom înţelege mai bine...

Două ore trec cu dispersarea avioanelor, cu alimentarea lor prin bidoane de câte zece litri; suflăm din greu, asudăm, tuşim. Cheltuiesc o groază de timp căinându-mi uniforma.

Când ziua începe să se topească în noapte, deschidem cutiile primite în raţie; mâncăm, cum s-ar zice la botul calului, o felie de şuncă, nişte biscuiţi şi pornim în căutarea unui ungher în care să ne petrecem noaptea.

Tot inspectând cu băgare de seamă livada învecinată, Jacques şi cu mine descoperim un cort plin cu scaune, mese. Panouri mari din scândură acoperite cu hărţi, covoare din fibre. Cu ajutorul păturilor pe care le avem, izbutim să încropim două culcuşuri bunişoare.

•

Ora 22:30. E beznă. Ne ducem să fumăm o ţigară împreună cu doi ofiţeri canadieni.

Pe cer scânteiază câteva stele. La sud-est putem zări pâlpâirile incendiilor din Caen. Linişte.

Deodată auzim, în văzduh, bâzâitul unui avion.

— Ia te uită, zic eu, ciudată treabă. O fi vreun bimotor. Dar cu siguranţă că nu-i un *Mosquito.*

Ridicăm cu toţii capetele, căutând să localizăm sunetul, care pare a fi aproape la verticală.

[1] Ei bine, francezule, fii binevenit în parşiva dumitale ţară!

— Nu-ţi face griji, Pierre, adaugă Jacques, după câteva clipe de gândire. Dacă ar fi fost vreun neamţ, A.A.-ul ar fi şi deschis focul!

Dar nici nu şi-a încheiat bine spusele, când un fâşâit specific ne înştiinţează că o bombă de calibru mare ne cade chiar pe cap.

Într-o fracţiune de secundă cei doi ofiţeri s-au şi făcut nevăzuţi. Dispar la rându-mi, în zbor planat, sub un camion, iar Jacques, vrând să mă urmeze, se împiedică de rădăcina unui măr şi se lungeşte cât e el de mare... Zgomotul e asurzitor. Pământul se cutremură, un suflu fierbinte ne biciuie faţa, iar schijele incandescente se abat asupra cortului, a copacilor, a camionului şi cad apoi, sfârâind, în iarba umezită de rouă.

Atunci apărarea contra aeronavelor deschide focul. Deasupra noastră cerul se acoperă cu o masă mişcătoare de proiectile trasoare de 40 mm, care urcă şerpuind în fascicule dese. E lumină ca ziua. Exploziile succesive ne răsună în creieri. Schijele vin ploaie, smulg frunze şi crengi, sparg pânzele, cad cu ropot peste bidoanele goale şi camioane...

Undeva ia foc un *Spitfire,* iar incendiul atrage *Junkers*-urile *88* ca pe fluturi.

Bombele încep să cadă potop – le recunoaştem după sunet: pe cele dolofane de cinci sute kilograme, care cad făcând frrroouuuuuu, iar mijlociile de două sute fuiiiiiii... Zbang, una dintre ele cade atât de aproape, încât suflul ei mă azvârle în văzduh, astfel că mă aleg cu un cucui cât toate zilele, căci m-am izbit de diferenţialul camionului.

Un tun Bofors, aflat la mai puţin de zece metri, trage neîntrerupt, în rafale de câte cinci focuri. Lătrăturile lui seci ne sparg timpanele... Asurziţi, zguduiţi, ne ghemuim sub camion şi, de frică, nici nu mai suflăm.

Către ora unu dimineaţa şi-ar face parcă loc o acalmie. Dintr-un salt sunt la cort, să caut păturile. Izbutesc să le găsesc sub o învălmăşire de lăzi grele şi de scânduri care au căzut când a explodat prima bombă. Dacă am fi fost acolo, ne-am fi pomenit cu toate în cap.

Mă întorc la camionul nostru de sub care, între timp, Jacques a şi ieşit: se scutură de praf înjurând.

Deodată, dinspre Arromanches, unde sunt concentrate convoaiele, se ridică o jerbă de trasoare şi, asemenea unei plite de aragaz ale cărei ochiuri se aprind rând pe rând, tot cerul se reacoperă de flăcări într-o clipită. Proiectoarele spintecă umbra, ţâşnind ca nişte drăcuşori dintr-o cutie şi încep să pipăie cerul.

Pe o rază de douăzeci de kilometri în jurul benzii noastre se găsesc, fără îndoială, vreo trei mii de piese A.A. şi pentru că instalaţiile radar sunt primitive, iar comanda nu e centralizată, toate aceste tunuri – Bofors, de 3,5 ţoli, de 7 ţoli etc. – trag în baraj oarecum la întâmplare, toate odată. Muniţiile par inepuizabile, iar cei de la antiaeriană nu-şi ridică piciorul de pe pedale.

Junkers-urile *88* şi *Dornier*-ele *217,* care se schimbă din cinci în cinci minute în formaţii de câte douăsprezece, evoluează în inima acestui infern, dând drumul bombelor în toate părţile. Aceasta nu are nicio importanţă, căci capul de pod este într-atât de înţesat de trupe, de depozite cu muniţii, de concentrări de tancuri, avioane etc..., încât nemţii ating ţinta aproape de fiecare dată.

Visul acesta urât se prelungeşte până la 3 dimineaţa. Istoviţi, îngheţaţi, sfârşim prin a ne prăbuşi în somn, dar sirena de alarmă ne trezeşte peste o oră.

Ieşim de prin camioane, năuci, murdari, prăfuiţi, bărboşi, cu ochii încercănaţi, cu gura încleiată şi... aproape că ne pierdem firea de emoţie, căci ne petrecusem noaptea sub un camion încărcat cu proiectile de 20 mm!

Clătinându-ne pe picioare, cu respiraţia tăiată, ne ducem la camarazii noştri (care nu sunt nici ei într-o stare mai bună), lângă popotă, unde se face coadă pentru o picătură de

VP MAGAZIN

ceai. Şi treaba se lungeşte, căci nu-s decât cinci gamele, ceaiul este fierbinte, iar noi suntem douăzeci şi patru.

Îi regăsim pe cei doi interlocutori canadieni întâlniţi în ajun, pe care i-am crezut pulverizaţi de explozie:

— O, ştiţi, ne spune cu modestie unul dintre ei, acum suntem foarte tari la sprint. De o săptămână de când ne aflăm aici, am devenit de neîntrecut!

În clipa aceea auzim vuietul mai multor motoare care se apropie. Toată lumea se caţără pe taluzul ce tiveşte pista, să vadă mai bine. Zbang, zbang, zbang! Trei *Focke Wulf*-uri în razmot depăşesc gardul viu la cealaltă extremitate a aerodromului şi deschid focul.

Îmi amintesc că am auzit şuierul câtorva gloanţe, explozia câtorva proiectile în faţa noastră pe aerodrom, stârnind nori de praf şi... pfuittt!... I-am bătut pe canadieni cu o bună bucată de drum. În adăpost, o avalanşă de piloţi, de gamele, de căni cu ceai, biscuiţi, cizme de zbor...

Din cauza acestei istorii, nu ne-am putut primi nici ceaiul.

Ne întoarcem la Ford pentru ora dejunului – mai puţin cu patru avioane, distruse ori avariate în timpul bombardamentului.

Petrecem două ceasuri sub şfichiul unor duşuri foarte calde.

•

Programul de construire al A.L.G.[1] a fost peste măsură de întârziat în sectorul nostru, datorită neaşteptatei rezistenţe a nemţilor la Caen, care, potrivit prevederilor, trebuia ocupat în după-amiaza zilei Z.

În realitate, primele trei piste construite se află, practic, sub focul bateriilor grele A.A. de 88 mm. Bazenville, unde am aterizat în urmă cu patru zile a trebuit să fie abandonat.

Până în cele din urmă, aerodromul nostru va fi B-11, la Longues. Personalul de la sol, dimpreună cu eşalonul rulant, corturile şi camioanele noastre pleacă deseară pentru a ne pregăti baza, astfel că urmează să ne instalăm definitiv în Franţa, de unde vom trece la acţiune în seara zilei de 18 iunie.

S-au împlinit patru ani bătuţi, bob numărat, de când generalul de Gaulle a declarat la radio Londra:

„Nimic nu-i pierdut, căci acest război este un război mondial. Aceiaşi factori care ne-au biruit pot aduce într-o bună zi victoria."

Ne întoarcem acasă cu arma în mână.

17 iunie 1944

Plecăm definitiv în Franţa la ora 8:30.

Cu două minute înainte, o veste deloc încurajatoare: trei sferturi din materialul nostru s-a scufundat prin torpilarea navei TSS, care transporta personalul nostru din primele eşaloane. Maiorul Grant, medicul, precum şi doi ofiţeri de intendenţă sunt daţi dispăruţi.

Panică mare. Alerg cu motocicleta lui Jacques, să-mi adun lucrurile. Firește, ca de obicei, am prea multe de luat cu mine. Mecanicii mei nu fac altceva decât să înşurubeze şi să deşurubeze panourile demontabile ale *Spit*-ului meu, pentru a înghesui un maximum de bagaje într-un minimum de spaţiu. Abia mă mai pot aşeza. Deie Domnul să nu se ivească vreo luptă în timpul patrulării, căci abia mai pot manevra comenzile. Neîndemânaticul meu mecanic îmi sparge minunatul termos dăruit de Hazel. Îmi vine să turbez! De nu s-ar desprinde sacul paraşutei, care de bine de rău a fost legat în sfori după instalaţia de radio; ar bloca cu siguranţă comenzile. Placa dorsală a blindajului deşurubată, pentru a se putea

[1] Terenuri de aterizare înaintate.

vârî acolo sacul meu cu aşternut şi trei pături suplimentare. Aparatul foto, dimpreună cu casca de oţel, sunt legate de pompa de mână.

Am şi doi cârnaţi uriaşi, dăruiţi de popotierul de la Ford; apoi, pistolul, muniţiile şi vesta de salvare în care am îndesat portocale.

Odată instalat şi închingat în carlingă, mi se aruncă vreo douăsprezece pâinişoare rotunde, proaspete, destinate personalului eşalonului mobil, care de opt zile nu a avut parte decât de biscuiţi…

Nu ştiam încă unde vom ateriza: B-5, prevăzut întâi a fi aerodromul nostru, a fost iarăşi ocupat de nemţi.

Toată noaptea am lucrat pentru a pune la punct cât mai multe avioane cu putinţă. Ca urmare, plecăm cu un număr de optsprezece. Escadrila 132 are douăzeci, iar a 453-a – şaptesprezece. Toate aceste *Spit*-uri se îngrămădesc, cum pot şi ele, în mare neorânduială, pe pista de plecare. Ca prin minune nu are loc nicio ciocnire.

Toată lumea decolează fără necazuri şi izbutim să alcătuim formaţii de câte patru. Fac formaţie cu căpitanul, care avea să fie silit să se întoarcă la Ford, după doar câteva minute de zbor, din pricina unor buclucuri de ordin mecanic. Ieşirea se desfăşoară fără incidente. La scurtă vreme după aterizarea noastră la B-9 – Bazenville – ne-am şi aruncat într-o tranşee, spre a ne adăposti de obişnuitul nor de praf, când iată că aproape o duzină de *Messerschmitt*-uri vin să patruleze deasupra aerodromului, pentru a efectua acoperirea a doua *Focke Wulf*-uri care executau un atac la sol asupra lui B-7. Escadrilă de *Spitfire* norvegiene intră în horă, astfel că un *109* este doborât la câteva sute de metri de noi. Neamţul sare cu paraşuta.

Toată ziua se scurge pe B-9 – dogoare, nisip, colb în ochi, în nas, în gură. Nimic de mâncare, nici băutură. Ţigările sunt şi ele pe sfârşite. Cât de rău îmi pare după termosul meu plin cu ceai bine îndulcit! În timpul aşteptării de alarmă, stau de vorbă cu câţiva ţărani veniţi să caşte gura la avioanele noastre. Ce mai încolo şi încoace, au aerul că-şi bat joc grozav de ce facem noi, iar ceea ce îi preocupă mai ales este faptul că văd banda noastră de zbor muşcându-le din ţarini.

După-amiază executăm câteva patrulări, în formaţii de câte patru: bombele ni le semănăm asupra unor obiective diverse. De a mea mă descotorosesc pe micul pod de la Mézons.

La ora cinci, masa în curtea unei ferme. Muream de foame, nu alta. Un isteţ a izbutit să găsească nişte cartuşe a câte 200 ţigări; ce binevenite sunt! Ferma se găseşte la marginea unei pădurici; totul pare atât de calm; şi departe de război… Bubuitul artileriei care macină Caen-ul ajunge până la noi în răbufniri, asemenea unor tunete dintr-o seară de vară.

Între timp, în faţa noastră, într-un lan frumos, cu grâu de aur, care se întinde pe coasta dealului, trei tancuri Sherman prefăcute în tăciuni. Foarte aproape de locul acela, la umbra unui gard din măcieş înflorit, un mormânt proaspăt, acoperit cu flori; şi o tăbliţă simplă bătută în crucea de lemn:

Aici odihnesc rămăşiţele a nouă soldaţi şi ofiţeri
din batalionul 10 al Royal Armored Corp[1]
Au murit pentru Franţa.
Rugaţi-vă pentru ei,
13 iunie 1944.

[1] Corpul regal de blindate.

Puţin mai departe, în spatele gardului viu, un tanc Tiger, nimicitorul celor trei Sherman, uriaş şi îngrozitor ca şi cadavrul unui monstru preistoric; a fost lovit de un *Typhoon* lansator de bombe-rachetă. La prima vedere, pare intact. Apropiindu-te, desluşeşti trei orificii mici – două deasupra uneia dintre şenile, iar celălalt în chiar inima crucii negre de pe turelă, sub ţeava lungă a tunului de 88. Curioşi, Jacques şi cu mine ne ducem să-i cercetăm interiorul. O masă informă, rău mirositoare, asemenea unui cauciuc ars s-a scurs pe scaunul conductorului, pe cutiile cu muniţii şi acoperă podeaua. Scotocesc cu un băţ; greaţa mi se urcă în gâtlej când dau de o tibie, de care mai stau prinse câteva tendoane.

•

Către sfârşitul serii primim ordinul să aterizăm pe B-11, adică la Longues, în apropiere de Arromanches, unde se află instalat aerodromul nostru.

•

Opt avioane au misiunea de a executa patrularea de seară, în două formaţii. Ken conduce una, eu pe cealaltă. Avioanele rămase pleacă de-a dreptul la Longues. Jacques se oferă să ne instaleze cortul.

•

Patrulă – R.A.S.

Aterizăm la Longues şi-i reîntâlnim cu plăcere pe mecanicii noştri. Au lucrat, vreme de trei zile, la amenajarea bazei şi par nişte hirsuţi, nişte adevăraţi sălbatici…

A doua noapte în Franţa – patru raiduri nemţeşti în timpul nopţii – prin urmare nu închidem un ochi. Ciudat, ne sculăm ca să admirăm focul de artificii al apărării antiaeriene.

• Plătim scump

Ce tragedie cumplită!

Trebuie să te fereşti de blestemaţii ăştia de vânători germani ca de ciumă – nu ştii niciodată cu cine ai de a face.

•

Ora 17:30. Conduşi de A.C.S., atacăm un convoi de camioane în împrejurimile Bény-Bocage-ului. Cu norii aceştia joşi şi cu blestemata asta de A.A., sistemul pe care îl inaugurăm, acela de a zbura în două patrule – una alcătuită din două avioane, alta din patru – nu-mi spune mare lucru.

Astăzi zbor cu o patrulă excelentă: Jimmy ca numărul meu 2, Bruce Dumbrell, ca numărul 3, şi Mouse Manson ca numărul 4. Cu ei nu mai este nevoie de multe explicaţii radiofonice. O simplă legănare din aripi, şi se află în poziţia aliniată – formaţie de urmărire şi luptă.

— *Hullo Pierre, two aircrafts eleven o'clock.*[1]

Jimmy îmi anunţă două avioane mult înainte, la stânga. Ele zboară la rasul copacilor.

Le identific, de la trei mii de metri – sunt *Focke Wulf*-uri.

Previn pe A.C.S. care nu răspunde, larghez rezervoarele şi accelerăm.

Câştigăm un uşor avans asupra lor. Pesemne că escortează ceva de pe drum, poate convoaie mari, prioritare, de camioane-cisternă pentru Panzer-ele încolţite înspre Bény-Bocage.

[1] Alo, Pierre, două avioane la ora 11!

La o mie de metri, părăsesc acoperirea solului şi intru pe verticală, pentru a trece în poziţia de luptă. Ne zăresc îndată şi urcă rapid spre noi.

În aceeaşi clipă chiar A.C.S, şi numărul său 2 ne taie calea şi trec printre noi ca orbii. Pentru a evita o ciocnire, degajez, dar formaţia patrulei mele este ruptă.

Îndrăzneţi, cei doi nemţi atacă la verticală.

Sunt doi tipi puternici. Manevra lor temerară mă lasă cu gura căscată.

Luasem, ce-i drept, măsuri ca să le tai calea în nori, dar nu mă aşteptasem să-i văd peste noi atât de iute. Datorită greşelii acestui nou comandant de escadră am pierdut avantajul iniţial.

Înainte chiar de a fi putut executa cea mai mică mişcare de apărare, un uriaş motor în stea îmi răsare în parbriz, iar jetul unor trasoare mă orbeşte... Instinctiv trag de manşă, simt vârtejul elicei sale asupra ampenajelor mele; evit la timp un copac.

Virez cu disperare, cu manşa în pântece, la timp pentru a vedea la sol o explozie formidabilă, un nor gros şi negru lângă o fermă. O aripă a *Spit*-ului se smulge de la locul ei...

A.C.S. şi numărul său 2 au dispărut.

Al doilea *Focke Wulf* urmăreşte un *Spit* care pare din cale afară de înnebunit, dar care reuşeşte să se strecoare în nori, nu înainte de a fi încasat două, trei proiectile.

Îl angajez pe neamţ, care întoarce atât de strâns, încât trec pe lângă el fără să pot executa o corecţie necesară tragerii. Atenţie, ăsta ştie multe...

— *Hullo Max Red Section, Red Two here, please help me*; *I have had it*![1]

Este Jimmy care cheamă în ajutor.

Focke Wulf-ul se întoarce spre mine cu perfidie, în glisadă; sunt deci silit să degajez atât de puternic, încât rup legătura şi nu-mi revin decât exact la timp, la rasul copacilor, prin o jumătate de tonou foarte riscant. Cu inima la gură.

Ţintesc la rându-mi *Focke Wulf*-ul, dar animalul alunecă iscusit pe aripile-i scurte şi îmi scapă.

Iau din nou înălţime, executând un Immelmann.

A.A. se porneşte iarăşi – deci iarăşi obişnuita încâlceală de săgeţi roşii şi verzi.

Urc spre nori cu motorul în plin.

Focke Wulf-urile au dispărut: lupta a durat poate şaizeci de secunde.

În clipa aceea, în faţa mea, zăresc un *Spitfire* care coboară în zbor planat, cu elicea în ralanti. Din radiatoarele găurite ţâşneşte un nor prelung de glicol aprins...

Când îi citesc matricola, un şoc îmi taie răsuflarea – LO-S înseamnă Jimmy...

Trec foarte aproape de el, să văd bine şi chem:

— *Hullo Jimmy, are you O.K.*?[2]

Niciun răspuns.

Aş vrea să fac ceva, să-l ajut, să nu asist neputincios şi îngrozit la moartea unui bun prieten... Nu pot desluşi în carlingă decât o formă imprecisă, mototolită, prăbuşită peste manşă, iar în spate, chiar pe fuzelaj, un şir de sfâşieri în seton, spaţiate regulat...

— *Bail-out, try, please, for Christ's sake, Jimmy*![3]

Uşurel, *Spit*-ul trece într-un picaj din ce în ce mai accentuat, de parcă ar fi vrut să execute o buclă exterioară. Închid ochii; o greaţă amară îmi urcă în gâtlej...

... Pe marginea unei şosele, un morman de jăratic şi atât.

•

În timp ce mă întorc la bază, simt lacrimi prelingându-mi-se pe obraji.

---

[1] Alo, secţiunea Max Roşu, aici Roşu 2. Ajută-mă, m-au văzut!

[2] Alo, Jimmy, eşti bine?

[3] Sări, Jimmy, te implor în numele cerului, sări!

VP MAGAZIN

Ce va spune Max? Şi toate acestea din pricina lui Clueless Claude. De s-ar fi întors Dumbrell. Să fii bătut în asemenea condiţii – patru contra doi – e o ruşine! Fă, Doamne, să se fi întors Bruce, căci singur nu m-aş pricepe să explic toată istoria!

Bayeux... Şi, în sfârşit, Longues.

Văd un grup care se agită în jurul unui *Spit* strivit la marginea şoselei. Fac o trecere pe deasupra, să verific. Pilotul, cerul fie lăudat, face semne cu braţele. Este Bruce, teafăr.

După aterizare, îl găsesc pe Sutherland prăbuşit. A fost înlocuit, atunci chiar, la comanda sa, iar moartea lui Jimmy, cea a lui Mouse Manson, prietenii săi intimi, îl copleşeşte. Când află în ce împrejurări, îl apucă una din furiile acelea cumplite şi, dimpreună cu căpitanul, îl ţinem să nu facă o nebunie.

Ne hotărâm ca după cină să mergem la James Rankin, spre a-i vorbi deschis despre situaţia îngrozitoare pe care a creat-o venirea noului comandant de escadră.

Ken Charney trece provizoriu la comanda escadrilei, până la înlocuirea lui Max, iar Jonssen, norvegianul, ia în primire secţiunea B.

• O luptă în ceaţă

29 iunie 1944

Plouă cu găleata; pe geamurile boltite ale carlingii mele, apa se prelingea în mii de firişoare, asemenea unui păr lung, unduitor la nesfârşire.

Din pricina presiunii aerului, apa se infiltrează pe la îmbinări, se adună în fântâniţe care curg de o parte şi alta a colimatorului şi îmi cad pe genunchi. Pe fiecare pulpă văd cum se lăţeşte pe pantaloni, clipă de clipă, o pată umedă.

Cobor şi mai mult, printre copacii pe care, prin toată mizeria asta, mai degrabă îi ghicesc decât îi văd.

Marame de ceaţă stau agăţate de coamele dealurilor.

Repet inconştient, ca într-o obsesie: o să intru într-o linie de înaltă tensiune... o să intru... o să intru...

Deodată cerul se lărgeşte şi, ieşit din pânza ploii, mă afund într-o cavernă întunecată cu reflexe verzui ca de acvariu, străjuită de coloane de ploaie. Un licăr straniu izbuteşte să se strecoare prin spărturile norilor, clădind curcubeie palide ce se anină de plafonul târâtor asemenea unor pânze de păianjen.

Apoi din nou înfundarea într-un abur opac care estompează contururile peisajului, ascunzându-i capcanele. Pe cupola carlingii şuviţele de apă încep a se împleti.

Fiecare din virajele executate anume pentru a evita şuvoirea apei mă face să mă pierd, tot mai tare. Înnebunit, zguduit de manevre violente, compasul se învârteşte încet ca o sfârlează vlăguită, se opreşte o clipă, apoi, cu părere de rău parcă, porneşte iar, în sens invers. Mă rătăcesc cu adevărat.

Orizontul îngust dezvăluie un şir de coline necunoscute, scăldate în lumina amurgului; drumuri neştiute se succed unele după altele, se întretaie, satele înecate în ceaţă se învălmăşesc. Printr-o uşă deschisă, văd pâlpâind în prag, o clipă, licărul cald al unui foc...

Nu pot nicidecum determina poziţia. Nu îndrăznesc să cer prin radio un cap. În fiecare clipă mă aştept să nimeresc într-o zonă cu A.A., în mijlocul unui aerodrom său al unei gări de triaj straşnic apărate.

VP MAGAZIN

Încep să simt neliniştea singurătăţii – totul pare duşmănos. Din fiecare gard viu, din fiecare răspântie ori lizieră mă aştept să văd ţâşnind jetul ucigător al trasoarelor… Sunt pierdut… m-am rătăcit… m-am rătăcit… rătăcit… rătăcit…

Asta-i, nu am încotro! Urc prin mizeria care mă împresoară. Orizontul meu artificial e şi acum tot învălmăşit, dar o să risc un urcuş în P.S.V.[1], la clinometrul, la limbă şi bilă.

Cupola carlingii s-a acoperit de abur.

Urc vertical, cu ochii ţintă la aparatele de bord.

Avionul e cu totul înfăşurat în ceaţă. Nu-i mai văd nici vârfurile aripilor pe care le simt scuturate de nevăzute vârtejuri de aer călduţ.

Ies la trei mii de metri, în mijlocul unui labirint de nori. Cumuluşi nemaipomenit de mari, în formă de turle, ţâşnesc din masa lor, săgetează cerul albastru până la înălţimi ameţitoare, formează canioane, culoare ciclopice cu pereţi de zăpadă orbitoare…

Decupată de soare, umbra *Spit*-ului meu se aseamănă cu un marsuin zbenguindu-se în siajul unei nave. Ea sare din nor în nor, le împrumută forma, se apropie, se depărtează, se mistuie prin spărturile lor, escaladează albele ziduri.

Cu direcţia de zbor spre nord, – sunt în afara razei de acţiune a antiaerienei – urc către coastă, unde îmi va fi mai uşor să determin poziţia.

Oricum, mă simt tare singur, iar sentimentului de independenţă pe care ţi-l dă vânătoarea liberă îi ia locul unul de vagă nelinişte. În ultimele zile, nemţii au acţionat puternic pe meleagurile acestea şi aş prefera, acum, să fiu însoţit…

Încep să cercetez cu atenţie soarele şi albastrul cerului. Pentru oricine s-ar găsi deasupra, *Spit*-ul meu se detaşează probabil pe fondul norilor, vizibil de la distanţe kilometrice.

Arunc o privire asupra benzinei – încă vreo cincizeci de galoni…

Minutele se scurg. Cred că mă aflu acum destul de aproape de coastă şi aş dori mai degrabă să ies pe sub nori deasupra Franţei, decât să răsar în mijlocul Mânecii, deasupra unui convoi naval american cu apărare A.A. slabă…

Nu am consumat nici măcar un proiectil din tunurile mele şi poate că aş putea preface în ţintă un camion german.

În timp ce tocmai ocolesc un nor, descopăr pe neaşteptate cam zece puncte negre care se apropie cu viteză, cu o viteză atât de mare, încât m-au ajuns înainte ca eu să fi putut schiţa cea mai mică manevră.

Zboară la dreapta mea.

Drace! Sunt *Focke Wulf*-uri!

M-au identificat şi ei prea bine, astfel că se desfac în formaţie perfectă, de câte două, spre a-mi tăia retragerea. Eu eram în regim de croazieră; ele făceau cam 580 km pe oră: nicio nădejde să scap urcând – două dintre ele se şi află de altfel pe verticala mea, legănându-şi aripile…

Trebuie să izbutesc o fugă în nori şi să scap de ele în P.S.V.

Pentru o fracţiune de secundă mă găsesc în spirală coborâtoare cu o pereche de *Focke Wulf*-uri deasupra, o alta execută o trecere frontală, alta dedesubt şi în sfârşit ultima care ia poziţie pentru a-mi tăia retragerea…

Lansatorul de bombe agăţat între cele două radiatoare îngreunează *Spit*-ul şi-i micşorează viteza. Trebuie să mă descotorosesc de el. Trag cu disperare de maneta de largare, dar aceasta, givrată probabil, rezistă… Lac de sudoare, mă proptesc în ea îndârjit, trag cu putere – dar maneta cedează şi îmi rămâne în mână, împreună cu o bucată din cablul de transmisie…

[1] Zbor fără vizibilitate.

Evit o trecere laterală, mulţumită unui glisaj rapid, şi, înainte ca o altă patrulă să atace, lăsându-mă cu toată greutatea trupului pe comenzi, fac din nou un viraj răsturnat în partea opusă…

Drace!…

Tunurile mele continuă să fie zăvorâte, iar *Focke Wulf*-ul care a provocat apăsarea instinctivă a degetului meu mare pe trăgaci, în timp ce el îmi apărea în colimator, defilează la zece metri distanţă de mine…

Dumnezeule! Unde au dispărut toţi nemţii? Nu mai văd decât patru!

Îmi amintesc vag de regula vitală: *Look out for the Hun you don't see*: *that's the one that will shoot you down*! – „Întotdeauna, neamţul pe care nu-l vezi te doboară…"

Trag atât de tare de manşă, încât o clipă ameţesc.

Nici nu pot întoarce capul, dar simt că cei care au dispărut sunt acolo, deasupra, că aşteaptă doar un prilej să se năpustească.

Evit la timp o rafală de trasoare, degajând brusc în sus; din nefericire, manevra aceasta mă face să pierd din terenul cu atâta trudă câştigat şi care mă purta spre norul meu salvator.

Sunt lac de apă. Un tremur nervos în piciorul stâng îi răpeşte acestuia toată puterea. Mă fac mic în carlingă, îmi lipesc coatele de trup şi îmi plec capul, astfel încât să fiu mai bine acoperit de placa de blindaj dorsală.

Trasă de forţa centrifugă, masca de oxigen îmi lunecă şi îmi astupă nările. Nu pot să o împing la loc, căci amândouă mâinile sunt încleştate pe comenzi. Încerc să respir pe gură şi simt un firicel de salivă prelingându-mi-se de-a lungul bărbiei până la fular.

Totul nu mai este acum decât o chestiune de timp. Nemţii sunt siguri de pielea mea; atacurile lor, perfect coordonate – o trecere la dreapta, urmată de una la stânga – mă vor prinde dintr-o clipă în alta la strâmtoare. Membrele mi se îngreunează; tendoanele şi muşchii gâtului se contractă, arterele îmi zvâcnesc puternic în tâmple, la încheietura mâinilor, sub genunchi:

Praful, bulgăraşii de pământ adunaţi sub scaun, desprinşi din pricina violenţei manevrelor mele zboară prin carlingă, iar o picătură de ulei noroios îmi intră în ochi ca un ascuţiş de lance.

Deodată, un snop de trasoare mă împresoară strâns. Arunc o privire în oglinda retrovizoare şi îmi simt inima zvâcnind în gât; la mai puţin de cincizeci de metri în spatele meu, cu aripile iluminate de focul celor patru tunuri ale sale, un *Focke Wulf 190.*

Ca prin vis îmi amintesc că o secundă am fost paralizat, îngheţat până în măduva oaselor, că am simţit atunci un val fierbinte împroşcându-mi faţa. Instinctul de apărare a acţionat pe dată; o lovitură zdravănă de picior în palonier, manşa trasă până la pântece, apoi către pulpă fac ca avionul să zvâcnească într-o singură mişcare continuă. Violenţa propriei mele manevre mă uimeşte. Un văl negru îmi trece prin faţa ochilor. Simt atunci în fuzelaj ca o sfâşiere: ffrrraafff zbang! Din fericire, placa de blindaj dorsală încasează toate schijele…

Mă regăsesc pe spate şi-i văd pe cei patru asaltatori ai mei, surprinşi de neaşteptata-mi evoluţie, defilând sub mine.

A sosit momentul. Trec pe verticală şi mă afund în stratul de nori.

Sunt salvat!

Îmi stabilizez de bine de rău aparatul – mai mult rău decât bine, căci instrumentele s-au dereglat – şi oftez a uşurare. Încerc comenzile. Totul pare să răspundă. Temperaturile motorului sunt normale – nicio parte vitală a aparatului nu pare să fi fost atinsă, în niciun caz prea grav.

VP MAGAZIN

Evoluez timp de trei sau patru minute, schimbând capiii compas din treizeci în treizeci de secunde. Acum cred că i-am pierdut pe drum; oricum, este mai prudent să ieşi pe sub nori, decât pe deasupra, unde pesemne că mă aşteaptă.

Acum, mă simt mai pierdut ca oricând şi nu mi-au mai rămas decât 30 galoni de benzină... Nu-i chip de determinat punctul în care mă aflu, căci harta nu cuprinde şi regiunea aceasta. Fac greşeala – aveam să-mi dau seama mai pe urmă – să iau cap compas spre nord-est, întrucât credeam că în timpul luptei am deviat spre vest.

Trec peste un râu larg, care nu poate fi decât Sena; dar reperul este vag: Sena are meandre, iar vizibilitatea mea – infectă. Nu cutez să cobor din nou spre Le Havre, căci de-a lungul fluviului, nemţii au instalat puternice poziţii A.A., spre a ocroti podurile neîncetat atacate de avioane *Thunderbolt* şi *Typhoon.*

Trebuie să iau o hotărâre: benzina scade. Reduc la minim gazele şi trec elicea pe pas mare.

Am impresia că mă aflu cam la cincizeci de kilometri sud-est de Rouen. Zbor chiar dedesubtul norilor, pentru a mă putea refugia în ei de îndată ce A.A. va trage asupră-mi şi înaintez de-a lungul unei căi ferate, care trebuie să mă readucă la Rouen, fără prea multe necazuri.

Aş putea, la nevoie – dacă ocazia se prezintă – să presar vreo duzină de proiectile peste o locomotivă.

Tocmai analizam aceste perspective optimiste, când la o mie de metri înaintea mea apare un avion urmând aceeaşi linie. Îmi balansez *Spit*-ul, pentru a examina mai bine pe cel întâlnit; este un avion german, un *Focke Wulf 190.*

Sunt sigur că nu m-a văzut. Trebuie să fie unul din blestemaţii ăia care m-au făcut să trec prin clipe grele; pesemne că s-a pierdut de complicii lui prin ceaţă...

O discretă privire în juru-mi mă încredinţează că sunt singur. Cu prudenţă, „în vârful picioarelor", mă pregătesc de răzbunare.

Nu îndrăznesc să împing prea tare maneta de gaze pentru a-l ajunge din urmă, căci benzina mi-e drămuită. Mă mulţumesc să pic uşor, transformând cei patru sute metri ai mei de altitudine în viteză, şi mă plasez exact în spatele lui, în unghiul mort al ampenajelor unde nu mă poate vedea, la mai puţin de trei sute de metri. Inconştient, pilotul *Focke Wulf*-ului se distrează sărind peste stâlpii de telegraf şi peste gardurile vii ce tivesc balastul, zbenguindu-se în dreapta şi în stânga, ceea ce îl transformă într-o ţintă dificilă...

Trag uşor de manşă, pentru a evita efectul contracurentului şi îl ochesc. Îmi umple acum colimatorul, al cărui reticul strălucitor dansează pe cupola carlingii sale.

Trăiesc într-adevăr senzaţia că săvârşesc un asasinat, în clipa în care apăs pe trăgaci. Fireşte, prima rafală – singura – îşi atinge ţinta, iar *Focke Wulf*-ul se mistuie într-un nor de ţăndări.

După ce fumul s-a mai risipit, îl văd intrând într-un viraj la stânga, cu o jambă a trenului de aterizare pe jumătate scoasă, cu motorul în flăcări. Seceră şirul de copaci ce tivesc şoseaua din apropierea unei bariere şi se fărâmă pe o câmpie învecinată unde şi explodează.

Mai trec de două, trei ori pentru a filma rămăşiţele care ard – spre a dobândi omologarea – şi mă întorc la bază.

Întoarcerea este un coşmar, căci benzina mi-e măsurată până la ultimul strop. Wing Commander Yule mă îmbărbătează prin staţia de radio, şi îmi dă un cap compas direct, adăugând că, de prefer, mă poate deturna spre un convoi unde voi sări cu paraşuta.

Mai bine încerc, totuşi, să mă întorc la bază. În trecere recunosc viaductul Mirville, pe care noi îl bombardasem în picaj cu câteva săptămâni în urmă. Nemţii au început să repare

VP MAGAZIN

cele două arcuri tăiate ale podului: mă strecor şi scap de proiectilele scuipate din direcţia eşafodajelor.

Aterizez pe B-11, numai cu patru litri de benzină în rezervoare şi mă las ocărât, nu glumă, pentru faptul că m-am plimbat singur atât de departe, fără să dau de ştire nimănui.

• Trei victorii şi sfârşitul

2 iulie 1944

— *Scramble, South-East of Caen.* As *many aircrafts as possible*![1]

Urletul lui Frank ne smulge din toropeală.

Panică mare! Unde sunt piloţii? Avioanele sunt pregătite?

Majoritatea piloţilor se află la masă şi, fiindcă escadrila s-a întors tocmai din misiune, doar câteva avioane sunt alimentate.

Îmi iau în trecere casca din cui, caut o clipă mănuşile, pe urmă renunţ; şi, încheindu-mi înfrigurat vesta de salvare, cer în fugă lungimea de undă a operaţiei.

— *Channel „B"! Hurry up for Christ's sake*![2] îmi strigă Ken, care a şi pornit într-o goană, ca un bezmetic, spre avionul său.

Din fericire bătrânul meu LO-D este pregătit, iar mecanicii mei, care au auzit soneria de alarmă imediată, s-au şi urcat pe aripă, îmi întind paraşuta pe jumătate încheiată, pe care mi-o trag pe mine ca pe o vestă, în timp ce Woody îmi porneşte motorul.

Mă leg repede în chingi. Trei avioane din secţiunea B şi-au şi luat zborul într-un nor de praf, iar Ken mă aşteaptă cu motorul în ralanti, la marginea pistei. Iau poziţia şi plecăm.

Vremea e ciudată: 8/10 acoperit la nouă sute metri, 5/10 la două mii şi un banc mare de stratus[3] pentru tot sectorul nostru, până la canalul Orne. La trei mii cinci sute metri, o pătură de 10/10 de strato-nimbus.

Ken şi cu mine izbutim să-l ajungem din urmă pe Frank, căpitanul şi pe Jonssen norvegianul, la o mie opt sute de metri deasupra Caen-ului.

Controlul operaţional ne dă direcţii vagi de patrulare şi indicaţia de atenţie în ce priveşte două avioane neidentificate care circulă în nori, prin preajma noastră.

Urcăm până la două mii de metri, exact până la nivelul celui de al doilea strat de nori. Departe, de neatins, se văd câteva puncte suspecte printre norii cumulus.

Deodată răsună în căşti glasul lui Frank;

— *Look out chaps. Prepare to break port*![4]

Execut un uşor viraj la stânga, ridic ochii. O masă compactă, de patruzeci de vânători germani, ţâşnesc din nori, la o mie metri de noi. Încă nu-i putem identifica – or fi *Messerschmitt*-uri ori *Focke Wulf*-uri – dar un lucru e sigur, sunt nemţi. Nu te poţi înşela asupra felului lor de a zbura – legănările neliniştite şi nervoase ale aripilor, formaţia lor, la prima vedere dezordonată.

Un ameţitor val de căldură mi se urcă la cap, iar mâna îmi tremură atât de tare, încât sunt nevoit să execut de trei ori gestul de a scoate piedica tunurilor. Astăzi mă simt în formă.

---

[1] Decolare de alarmă, sud-est de Caen – cât mai multe avioane cu putinţă!
[2] Frecvenţa „B"! Dumnezeule, grăbeşte-te!
[3] Pânză continuă de nori.
[4] Atenţie, băieţi, pregătiţi-vă să degajaţi spre stângă?

Instinctul, mecanizat de lungile antrenamente, acţionează: strâng mai tare centura de siguranţă, mă ghemuiesc şi îmi urc picioarele pe palonierul de luptă.

Întărâtarea se strecoară în muşchi treptat, mă gâtuie. Temerile se spulberă toate. Degetele mele vibrează în armonie cu comenzile, aripile avionului cresc parcă din pântecele meu, iar pulsaţiile motorului îmi vibrează în oase.

Încerc să urc în spirală.

Atenţie!

Primii cincisprezece nemţi dau drumul rezervoarelor suplimentare, se desfăşoară în evantai şi pică spre noi.

— *Break port! Climbing*![1]

Cu motoarele în plin, cu trei mii ture pe minut, facem fată avalanşei.

Sunt *Focke Wulf*-uri 190.

Spit-ul meu urcă la 45 de grade, agăţat de elice. Interceptez în trecere primul grup care pică în şir indian, asupra formaţiei lui Frank; acesta săvârşeşte greşeala de a pica spre nori, pesemne spre a lua viteză, uitând de principiul vital: Să nu-i întorci niciodată inamicului spatele.

•

Izbutesc să trag în trecere o rafală asupra conducătorului patrulei germane, a cărui aripă se învăluie în lumina exploziilor, iar trei, patru răbufniri de fum alb pornesc şi se destramă în dâra acelui 190.

Două *Focke Wulf*-uri „bot-lung" execută o trecere strânsă frontală, iar trasoarele Mauserelor lor MG 151 de 20 mm proiectează lungi tentacule strălucitoare, care unduiesc prin văzduh, încolăcindu-se apoi în lovituri de bici pe sub fuzelajul meu.

Cerul începe să se învârtească, sfârtecat de cruci negre…

Într-un duel aerian, la şapte sute cincizeci kilometri pe oră, simţi mai mult decât vezi avioanele care se rotesc, anonime, până ce ochii ţi se fixează deodată asupra unuia dintre ele.

Iată şi adversarul meu!

Este un *Focke Wulf*. Se învârte şi-i văd crucile negre tivite cu galben, carlinga în soare. Îşi leagănă aripile, caută şi el un adversar.

Iată-l prins în colimator. Voi deschide oare focul? Încă nu. Răbdare… e prea departe.

Dar m-a văzut, face o ranversare pe dreapta şi virează brusc. Două fire subţiri, albe, de condensare se ivesc la vârful aripilor lui pătrate. Trece pe verticală, drept în văzduh, ca o lumânare. Deodată se întoarse pe spate cu atâta violenţă, încât inerţia continuă să împingă burta galbenă a avionului către soare, în ciuda comenzilor acţionate cu putere…

În sfârşit, mi-e la îndemână!

Degetul mare striveşte trăgaciul, iar tunurile mele zguduie ca o furtună aripile *Spit*-ului. Dintr-o mişcare a manşei fac în aşa fel ca reticulul luminos al colimatorului să lunece asupra neamţului, a elicei sale care taie încet văzduhul, asemenea unei patetice mori de vânt.

Sunt acum atât de aproape de *Focke Wulf,* încât îmi sar în ochi cele mai mici amănunte. Este un „*bot-lung*", dintre cele noi nouţe, cu motor Daimler Benz în linie.

Am început a desluşi chiar şi flăcările albastre ale eşapamentelor, dâra de oxid lăsată de gazele ce ard de-a lungul fuzelajului său. Spinarea îi este de un verde ca smaragdul, iar burta verde-deschis, culoarea ştiucilor pe care cândva le pescuiam în Mayenne…

[1] Degajare pe stânga! Urcare!

Dintr-odată, imaginea atât de clară, de limpede, se tulbură... Strălucitoarea carlingă se sparge bucăţele. Proiectilele mele de 20 mm intră, sfâşie, urcă spre motor într-un dans ucigător de explozii şi scântei care ţopăie pe învelişul de aluminiu.

Apoi, erupţia de flăcări, de fum negru, gros, care târăşte după sine cocoloaşe incandescente...

Iadul acesta trebuie evitat. Mă las cu toată greutatea trupului asupra comenzilor, iar avântul avionului meu îmi îngăduie să mai văd o singură dată doar *Focke Wulf*-ul care dispare în jos, ca o cometă prinsă de convulsii, spre giulgiul de nori ce acoperă canalul Orne...

Drama a durat numai câteva secunde.

Nicicând nu am simţit mai puternic ca în dimineaţa aceasta neaşteptata spaimă care te gâtuie după doborârea unui avion inamic. Toată energia adunată până atunci se destramă dintr-o dată, pentru a face loc unei senzaţii de oboseală. Toată încrederea aceea în tine însuţi, dispare; trebuie reîncepută istovitoarea muncă de realcătuire a energiei, de ascuţire a atenţiei, de reîncordare a muşchilor istoviţi. În asemenea clipe ai lăsa cu plăcere totul baltă, dar iată că te lansezi în manevre nebuneşti, de parcă toate avioanele duşmane, toată acea Luftwaffe coalizată şi-ar îndrepta ameninţarea numai asupra ta...

Şi atunci se reaprinde scânteia, blocul carne-metal se reconstituie...

La dreapta mea, un *Spitfire* degajează şi pică în spatele unui *Focke Wulf*; întrezăresc vag matricola LO-B – este Ken. Trebuie să-i asigur acoperirea şi, în timp ce evit câteva treceri hotărâte ale mai multor *Focke Wulf*-uri *190,* prea repede lansate pentru a mă putea urma într-un viraj strâns, cobor în spirală.

Ken trage; din aripi încep a-i izvorî lungi dâre de fum brun şi un şirag de tuburi arse.

Preocupat, slăbesc o clipă supravegherea.

O umbră ţâşneşte, îmi acoperă carlinga. Ridic capul la zece metri deasupra mea, uriaş, un *Focke Wulf,* cu burta-i cenuşie mânjită de ulei, mă depăşeşte. Nu m-a nimerit şi deschide focul asupra lui Ken.

Instinctiv, reduc complet gazele, trag uşor de manşă şi mi-l aliniez pe duşman în colimator; deschid, de la mică distanţă, focul. Jetul de oţel scuipat de patru mitraliere şi două tunuri de la aproximativ cincizeci de metri pătrunde în chiar încastrarea aripii drepte cu fuzelajul. Zguduit, *Focke Wulf*-ul glisează cu putere spre stânga, apoi, învăluită într-o jerbă de scântei. Aripa dreaptă se îndoaie, se desprinde într-o largă mişcare circulară, zdrobeşte ampenajul şi trece ca un vârtej la câţiva metri de mine, într-o ploaie de sfărâmături.

Abia revenit din uluire, sunt atacat de alte şase *Focke Wulf*-uri. Un dans deşănţat. Mă zbat, leoarcă de sudoare, ca un drac într-un agheasmatar. Manşa lunecă în mâna-mi umedă şi fără mănuşă, zgâriind-o.

La opt sute de metri deasupra mea, patrula lui Frank se apără cum poate în mijlocul unei înviforate mase de *Focke-Wulf*-uri.

Singurul mijloc de a ieşi din bucluc este să se menţină într-un viraj continuu, în timp ce toate avioanele duşmane îşi urmează tactica obişnuită: atacuri în picaj urmate de „lumânări". Anumiţi factori ne sunt de altfel în avantaj. Luptăm la douăzeci de kilometri de baza noastră, în timp ce aviatorii de vânătoare germani se afla la două sute de kilometri de ale lor. Ei vor fi primii siliţi să abandoneze lupta.

Totuşi, manejul acesta mă plictiseşte. Reuşesc să agăţ unul care întârzie în punctul culminant al virajului său: vreo zece proiectile de-ale mele îi explodează sub burtă, astfel că ceea ce urmează este căderea în vrie, cu trena aceea de fum gros şi negru. A te ţine după el ar fi primejdios: m-aş pomeni cu cel puţin şase atacatori. Ei şi! Dacă omologarea va fi îndoielnică, mă voi mulţumi să-l văd declarat „probably destroyed" (probabil distrus).

VP MAGAZIN

Părerea mea de rău nu ţine mult; altele îmi sunt grijile. Îmi cheltuiesc cele aproape douăzeci de proiectile care mi-au rămas în încărcător, direct asupra unui *Focke Wulf*, pe care îl prind în toiul unui impecabil tonou. De ce i-o fi venit ciudatul gând să execute un tonou în chiar mijlocul luptei? Dar cum spun englezii: *there is a place and a time for everything*![1]

Oarecum scârbite, *Focke Wulf*-urile încep să o lase mai moale, astfel că în afară de trei, patru care continuă să se bată vârtos, celelalte iau direcţia sud.

Profit de lucrul acesta, pentru a mă face nevăzut, cu discreţie, în nori…

Sunt ca şi nebun de fericire, căci am dobândit trei victorii în patruzeci de minute, – trei victorii dintre care două vor fi omologate şi am avariat alte două aparate.

Îmi ofer luxul de a executa cinci tonouri în cinstea, victoriei deasupra aerodromului Longues… Spre marea bucurie a ţăranilor…

•

Într-o zi, la Cartierul General al Diviziei 83 din Armata aeriană tactică, şeful Serviciului Personal a însemnat cu o linie roşie fişa aspirantului Pierre Clostermann din escadrila 602. El a adăugat în margine:

Awarded Dinstinguished Flying Cross – operational rest from 7-7-1944.[2]

În aceeaşi seară chiar, la postul de comandă al escadrilei 125, sosea o telegramă.

> *30 973 (F) P.H. Clostermann trebuie retras imediat operaţii active stagiul de operaţii terminat stop se va întoarce în Regatul Unit stop şapte zile permisie stop apoi se va prezenta la direcţia legătura aeriană inter-aliată şi la Comandamentul Aviaţiei de Vânătoare pentru noua repartiţie după consultarea Forţelor aeriene franceze stop executarea la recepţie stop confirmaţi stop semnat Vice Mareşal al Aerului H. Broadhurst Comandantul Diviziei 83.*

•

Împreună cu Jacques, mă întorc dintr-o misiune de mitraliere în regiunea Saint-Lô.

Am fost întâmpinaţi de o A.A. dezlănţuită, de-a lungul unui drumuleţ înfundat, înţesat de camioane germane.

O singură trecere a fost de-ajuns spre a mă dezgusta. Un proiectil de 20 mm a explodat pe placa de blindaj a scaunului meu… Prudent, am urcat la o mie de metri şi, în ciuda chemărilor mele zorite, Jacques a executat trei atacuri, înfruntând barajele trasoarelor… Avionul îi este găurit ca o strecurătoare.

Înainte de a înghiţi la popotă raţia noastră de conservă de carne de vită şi morcovi, dăm pe gât o duşcă. Lapsley, care ne priveşte de câteva minute cu un aer stânjenit, sfârşeşte prin a veni şi el lângă noi. Comandă barmanului un pahar cu bere. Îl soarbe dintr-o înghiţitură apoi, asemenea cuiva care s-ar arunca în apă, mă anunţă nitam-nisam că, din ordine superioare am fost retras din operaţii.

De cincisprezece zile mă aşteptam la lucrul acesta, dar nu voiam să cred.

Doctorul Escadrei mă dibuise şi, pe ascuns, îmi dubla doza de benzedrină, pentru ca nervii mei să mai reziste puţin. Probabil că puşlamaua a făcut vreun raport.

La urma urmei e datoria lui şi cred că mă aflu într-o stare jalnică – chiar şi Jacques mi-a spus în mai multe rânduri că am ticuri nervoase ca o fată bătrână morfinomană. Am pierdut, ce-i drept, opt kilograme în două săptămâni. *Sic transit…* Mă doare că trebuie să părăsesc escadrila tocmai acum. Am ajuns la stadiul acela de depresiune nervoasă în care nu te mai temi de nimic, nu mai ai conştiinţa primejdiei. Este totodată momentul în care

[1] Există un anume loc şi timp pentru fiece lucru.
[2] Se conferă decoraţia D.F.C., iese din regim operaţional, pentru odihnă, la 07-07-1944.

reflexele se şterg, în care pilotezi mecanic, cuprins parcă de o beatitudine artificială, iscată de benzedrină şi de oboseală…

Peste câteva ore, aterizează la B-2 un *Dakota* puternic escortat.

Este Sir Archibald Sinclair, ministrul britanic al Aerului, însoţit de Mareşalul Aerului Cunningham, comandantul suprem al celei de a 2-a Armate aeriene a R.A.F.-ului şi de Vice Mareşalul Aerului H.J. Broadhurst, comandantul celei de a 83-a Divizii Aeriene. Este clasica inspecţie „moral-lifting" – adică „de ridicare a moralului".

Ministrul ne trece în revistă aşa cum ne aflăm – murdari, bărboşi, plin de praf, rupţi de oboseală…

Nu-i lipsit de haz contrastul dintre impecabilul gentlemen cu pantaloni dungaţi şi veston tivit, şi banda aceasta de piraţi ai văzduhului băgaţi în cizme şi cu fulare jegoase.

Potrivit bunului obicei britanic, gentlemanul în chestiune dovedeşte un sânge rece imperturbabil. Într-adevăr, un *Focke Wulf* trece în razmot pe deasupra aerodromului, în chiar mijlocul scurtului său discurs – moment în care apărarea contra aeronavelor deschide focul, iar schijele cad în ploaie deasă, cu zgomot de tunet – dar el continuă, fără să ridice capul.

Jacques îmi şopteşte la ureche că poate o fi tare surd şi miop.

Sir Archibald Sinclair se interesează cu deosebire de cei trei piloţi francezi ai escadrilei – Jacques, Aubertin şi eu – pe care îi felicită pentru succesele lor; apoi, scoţând din buzunar o cutiuţă, îmi conferă cu discreţie D.F.C.-ul.

•

Aşezat pe patul meu de campanie cos melancolic panglica nou-nouţă a D.F.C-ului la uniformă, aruncându-mi totodată privirile asupra stării de dezordine a lucrurilor pe care va trebui să le împachetez pentru a *n*-a oară.

Zilele se scurg în aşteptarea unui vis; devin exasperante. Sunt prezent, aşezat în iarbă, LO-D-ul meu, pilotat acum de către Jacques, decolează într-un nor de praf auriu, iar rafalele de 20 mm sfâşie văzduhul.

Acum înţeleg adevăratul sens al prieteniei. Să vezi un camarad, un frate scump de arme, plecând în misiune şi să-i aştepţi întoarcerea cu nervii încordaţi… Era cu totul altceva când zburam împreună!

Jonssen este doborât, apoi vine rândul lui Carpenter, iar după el Conoly, unul dintre cei noi. Jacques îşi continuă ameţitoarea serie de misiuni.

Iar la 7 iulie seara, dimpreună cu Frank Wolley – care şi-a primit de asemenea *'return ticket*[1]-ul – plecăm, cu bagajele îngrămădite în jeep, spre Arromanches.

La ora 21:30 ne îmbarcăm la bordul navei *Tank Landing Craft 322*.[2]

Secundul bordului îmi cedează cabina; mă duc să mă culc, dar iată că începe un raid german de o intensitate neaşteptată. Alerg pe puntea iluminată de furioasele străluminări ale Bofors-urilor. Jerbele de apă stârnite de bombe ridică mari fantome albe care dansează între navele ancorate.

O explozie surdă, ca trântitura unei uşi de cavou, un licăr puternic… flăcări care urcă până la lună. De altfel repede întunecate de o piramidă de fum. Un petrolier sare în aer.

Apoi uruitul *Dornier*-elor se şterge.

Mă sprijin cu coatele de bastingaj, cu ochii aţintiţi asupra falezei de la Arromanches care se conturează în vălmăşagul catargelor şi al coşurilor navelor.

[1] Biletul de întoarcere.
[2] Şlep transportor de tancuri.

Acolo, dinspre Longues, se înalţă în noaptea înstelată cântecul de pe sol al unui motor de *Spitfire*. Bătălia de la Caen este devastatoare şi cu toate acestea totul pare atât de calm, de liniştit, sunetele atât de departe…

Spasmodic, zarea dinspre sud se umple de fulgere ce se împletesc cu vuietul surd în plină rostogolire asupra oraşului martirizat.

Când şi când o mătanie de trasoare săgetează bolta cerului şi se stinge ca un pumn de stele căzătoare.

În jurul meu, doar clipocitul mareei care urcă într-un miros greu de ulei şi saramură. Apa neagră se acoperă de reflexele roşii ce emană de la petrolierul mistuit de flăcări.

S-a sfârşit. Simt până în măduva oaselor că eliberarea Franţei nu mai este decât o chestiune de câteva săptămâni şi că, printr-o ironie a destinului, nu voi asista decât de departe la eliberarea Parisului.

Marea este agitată. Motoarele Diesel încep să vibreze în măruntaiele navei; o floare mare, albă, răsare la pupa.

Iar elicele încep să bată – pentru inima mea împovărată de amintiri, de prietenii şi îndolieri – cadenţă lentă, monotonă a drumului de întoarcere.

- Va urma -

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

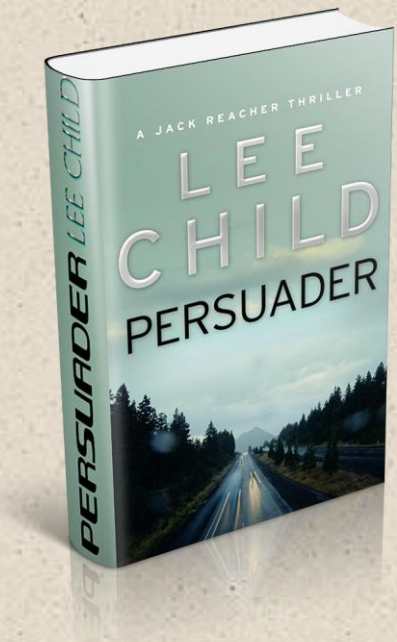

Foileton
Traducerea: Dewlight

Nu iartă şi nu uită. Asta e procedura standard de operare a lui Jack Reacher. Iar Francis Xavier Quinn este cel mai rău individ pe care l-a întâlnit vreodată. Unul care a făcut lucruri cu adevărat de neiertat. Atât de rău... Reacher era bucuros să îl ştie mort. Asta, până în ziua în care l-a văzut, în viață şi sănătos, urcându-se într-o limuzină la Boston Symphony Hall.

Fără regrete. Fără explicații. Reacher, martor la o încercare brutală de răpire a unui tânăr elev îngrozit dintr-un campus din New England, ia legea în propriile mâini. În felul lui. Numai că un polițist moare şi Reacher nu rămâne să explice ce s-a întâmplat. Oare şi-a pierdut simțul dreptății, nu mai ştie să facă diferența între bine şi rău? Doar pentru că, de data asta, e ceva personal?

Aşa începe al şaptelea roman a lui Lee Child. Un roman care se citeşte pe nerăsuflate şi în care eroul lui, Jack Reacher, se întoarce mai pragmatic şi mai decis ca niciodată.

CAPITOLUL 13

Era după-amiaza devreme, într-o sâmbătă, astfel că în parcul de afaceri era linişte. Ploaie spălase locul şi părea proaspăt şi nou. Clădirile de metal străluceau sub griul cerului. Am mers pe rețeaua de străduțe cu treizeci de kilometri pe oră. N-am văzut pe nimeni. Clădirea lui Quinn părea pustie. Am întors capul în timp ce treceam pe lângă ea şi am studiat din nou semnul: Xavier eXport Company. Cuvintele erau gravate profesional pe o placă groasă de oțel inoxidabil, dar X-ul supradimensionat părea ideea unui designer amator.

— De ce export? a întrebat Duffy. El importă lucruri, asta-i sigur.

— Cum intrăm? a întrebat Villanueva.

— Dăm o spargere. Prin spate.

Clădirile erau aşezate una după alta, cu locuri de parcare îngrijite în fața fiecăreia dintre ele. Tot ce mai exista în parcul de afaceri era fie un drum nou, fie un gazon delimitat de borduri îngrijite din beton. Nu era, nicăieri, vreun gard. Clădirea aflată în spatele celei a lui Quinn se numea *Paul Keast & Chris Maden – Servicii profesionale de catering.* Era închisă şi pustie. Puteam vedea în orice direcție până la uşa din spate a lui Quinn, care era un dreptunghi de metal vopsit într-un roşu simplu.

— Nu e nimeni prin preajmă, a spus Duffy.

Era o fereastră pe peretele din spate a clădirii Quinn, lângă uşa roşie. Era din sticlă sablată. Probabil o fereastră de baie. Era protejată cu bare de fier.

— O avea sistem de securitate? a întrebat Villanueva.

— Într-un loc ca aceasta? Aproape sigur.

— Conectat direct la poliție?

— Mă îndoiesc, am spus. Nu ar fi o mişcare inteligentă, pentru un tip ca Quinn. Nu cred că ar vrea ca poliția să dea târcoale de fiecare dată când un copil îi loveşte ferestrele.

— Atunci, la o companie privată?

— Aşa cred. Sau chiar la oamenii lui de pază.

— Deci, cum facem?

— O facem foarte repede. Intrăm şi ieşim înainte să reacționeze cineva. Avem cinci sau zece minute la dispoziție.

— Unul în față şi doi în spate?

— Te-ai prins, am spus. Tu mergi în față.

I-am spus să deschidă portbagajul şi apoi am ieşit, împreună cu Duffy. Aerul era rece şi umed şi vântul bătea cu putere. Am scos levierul de sub roata de rezervă, am închis capacul portbagajului şi am urmărit maşina îndepărtându-se. Am mers cu Duffy pe lângă clădirea firmei de catering şi am păşit pe peluza din fața ferestrei băii lui Quinn. Mi-am pus urechea pe uşa din metal rece şi am ascultat. Nimic. Apoi m-am uitat la barele de la fereastră. Erau sudate într-o ramă dreptunghiulară, puțin bombată – ca un coş din fier –, care era prinsă cu opt şuruburi, câte două pe fiecare din cele patru laturi ale dreptunghiului. Şuruburile erau prinse în flanşe sudate, cu un diametru redus. Capetele şuruburilor aveau dimensiunea unor monezi. Duffy şi-a scos Glock-ul din tocul ei de umăr. Am auzit cum se freca pe piele. Am verificat Beretta, în buzunarul hainei. Apoi am strâns levierul cu ambele mâini. Mi-am pus din nou urechea pe uşă. Am auzit maşina lui Villanueva parcând în fața clădirii. Auzeam zgomotul motorului prin metal. L-am auzit cum deschide şi închide uşa. A lăsat motorul pornit. L-am auzit păşind pe pasarela din față.

— Stai pe loc, am spus.

Am simțit-o pe Duffy foindu-se în spatele meu.

Villanueva bătea tare la uşa din față. Am introdus capătul levierului sub rama de metal, lângă unul dintre şuruburi. Am făcut o mică adâncitură în metal. Am împins levierul în lateral, sub rama şi sub bare, şi am tras de el. Şurubul a rezistat. În mod clar trecea printr-un suport metalic. Am repoziționat levierul şi am tras puternic o dată şi încă o dată. Capul şurubului s-a rupt şi barele s-au deplasat puțin.

Trebuia să rup şase capete de şuruburi, în total. Mi-a luat aproape treizeci de secunde. Villanueva încă ciocănea. Nimeni nu a răspuns. Când am rupt şi al şaselea şurub, am apucat barele şi le-am deschis la nouăzeci de grade, ca pe o uşă. Cele două şuruburi rămase au țipat, în semn de protest. Am luat din nou levierul şi am spart geamul sablat. Am ridicat mâna, am găsit mânerul şi am deschis fereastra. Mi-am scos Beretta şi am intrat cu capul înainte în baie.

Era o cabină mică, poate doi pe doi. Era o toaletă şi o chiuvetă cu o oglindă mică, fără ramă. Un coş de gunoi şi un raft cu role de toaletă şi şervetele de hârtie pe el. O găleată şi un mop rezemate într-un colț. Linoleum curat pe podea. Un miros puternic de dezinfectant. M-am întors şi am verificat fereastra. Era o mică plăcuță de alarmă înşurubată pe pervaz. Dar clădirea era încă liniştită. Nicio sirenă. Aveau o alarmă silențioasă. Acum, un telefon suna undeva. Sau o alertă clipea intermitent pe un ecran de computer.

Am ieşit din baie într-un hol. Era gol şi întunecat. M-am îndreptat cu spatele spre uşa dinspre Duffy. Am bâjbâit şi, fără să mă uit, am deblocat-o. Am deschis-o. Duffy a intrat în interior.

Probabil îşi făcuse antrenamentului de bază, de şase săptămâni, la Quantico şi încă îşi amintea procedura. Ținând Glock-ul cu două mâini, s-a strecurat pe lângă mine şi s-a îndreptat spre uşa care ne scotea din hol în restul clădirii. Şi-a aplecat umărul şi a ridicat coatele, pentru a nu mă afla în raza ei de tragere. Am făcut un pas înainte, am spart uşa şi a trecut prin ea, spre stânga, în timp ce ea s-a aruncat după mine, în dreapta. Eram într-un alt hol. La fel de îngust. Parcurgea întreaga lungime a clădirii, până la uşa din față. Erau camere, la stânga şi la dreapta. Şase camere, trei pe fiecare parte. Şase uşi, toate închise.

— În față, am şoptit. Villanueva.

Am păşit uşor pe hol, spate în spate, supraveghind fiecare uşă. Au rămas închise. Am ajuns la uşa din față, am descuiat-o şi am deschis-o. Villanueva a intrat şi a închis-o din nou, în spatele lui. Avea un Glock 17 în mâna bătrână şi noduroasă. Se simțea în largul lui.

— Alarmă? a şoptit.

— Silențioasă.

— Deci, trebuie să ne grăbim.

— Verificam fiecare cameră, am şoptit.

Aveam un sentiment negativ. Făcusem atât de mult zgomot că nimeni din clădire n-ar fi avut nicio îndoială despre ce facem acolo. Şi faptul că nu s-au aventurat afară pentru a ne confrunta însemnă că erau destul de inteligenți să stea ascunşi, cu armele pregătite şi cu ochii fixați pe uşă. Holul avea doar doi metri lățime. Nu aveam prea mult spațiu de manevră. Nu aveam deloc un sentiment plăcut. Uşile erau toate cu balamalele pe partea stângă, aşa că am pus-o pe Duffy în stânga mea ca să acopere uşile de pe peretele opus. Nu voiam să fiu împuşcat în spate. Apoi l-am pus pe Villanueva în dreapta mea. Sarcina sa era să lovească cu piciorul în uşi, una după alta. Eu eram în centru. Treaba mea era să intru primul, în fiecare cameră.

Am început cu camera din față, de pe partea stângă. Villanueva a lovit uşa, puternic. Broasca s-a spart, rama s-a crăpat şi uşa s-a izbit de perete. Am intrat direct. Camera era goală. Era un pătrat de trei pe trei, cu o fereastră, un birou şi un perete plin de fişete. Am ieşit imediat şi ne-am îndreptat spre cameră de pe peretele opus. Duffy ne-a acoperit spatele, Villanueva a lovit uşa şi eu am intrat. Era goală, de asemenea. Dar am primit un bonus. Peretele despărțitor dintre ea şi camera de alături fusese eliminat. Avea trei pe şase. Două uşi care corespondau cu holul. Erau trei birouri în cameră. Câteva computere şi telefoane. Era un cuier într-un colț, cu o haină de ploaie de damă agățat în el.

Am traversat holul spre cea de-a patra uşă. A treia cameră. Villanueva a spart uşa şi eu m-am strecurat prin cadrul ei. Goală. Un alt pătrat de trei pe trei. Fără fereastră. Un birou, cu un avizier mare de plută în spatele lui. Liste prinse pe avizier. Un covor oriental acoperea cea mai mare parte din linoleum.

Patru camere verificate. Încă două. Am ales camera din spate, de pe dreapta. Villanueva a izbit uşa. Eu am intrat. Era goală. Trei pe trei, vopsea albă, linoleum gri. Complet goală. Nimic în ea. Cu excepția petelor de sânge. Fuseseră curățate, dar nu foarte bine. Erau dâre maro pe podea, întinse cu un mop. Erau stropi pe pereți. Unii erau curățați. Erau urme pe pereți la nivelul taliei. Marginea dintre plintă şi linoleum era pătată cu maro şi negru.

— Camerista, am spus.

Nimeni nu a răspuns. Am rămas tăcuți un moment. Apoi ne-am retras şi am lovit ultima uşă, puternic. Am intrat primul, carne de tun. Şi am încremenit.

Era o închisoare. Şi era goală.

Avea trei pe trei. Ziduri erau albe şi plafonul jos. Fără ferestre. Linoleum gri pe podea. O saltea pe linoleum. Cearceafuri mototolite pe saltea. Zeci de cutii de produse alimentare din China peste tot. Sticle de plastic goale cu apă minerală.

— Ea a fost aici, a zis Duffy.

Am dat din cap.

— La fel ca în subsol casei.

Am intrat şi am ridicat salteaua. Cuvântul *justice* fusese mânjit pe podea, mare şi clar, trasat cu degetul. Sub el era data de astăzi, şase numere: lună, zi, an, numere pale şi apoi din nou vizibile, în timp ce îşi înmuiase degetul cu ceva negru şi maro.

— A sperat că vom veni după ea, a spus Villanueva. În fiecare zi, în fiecare loc. Un copil inteligent.

— E scris cu sânge? a spus Duffy.

Simțeam mirosul de mâncare vechi şi de respirație veche, peste tot. Simțeam teama şi disperarea. A auzit cum a murit servitoarea. Două uşi subțiri nu puteau bloca prea mult sunetul.

— E sos Hoisin, am spus. Aşa sper.

— Când au mutat-o?

M-am uitat la ultimele cutii de carton.

— Cam de două ore.

— Rahat.

— Atunci să mergem, a spus Villanueva. Să mergem s-o găsim.

— Încă cinci minute, a spus Duffy. Trebuie să găsesc ceva pentru ATF. Ne trebuie o justificare şi aşa e corect.

— Nu avem cinci minute, a spus Villanueva.

— Două minute, am spus eu. Ia tot ce poți şi verifici mai târziu ce ai luat.

Am ieşit din celulă. Nimeni nu s-a uitat la mormântul de pe partea cealaltă. Duffy ne-a condus înapoi la camera cu covor oriental. O alegere inteligentă, m-am gândit. Acesta era, probabil, biroul lui Quinn. Era genul de om care şi-ar pune un covor. Ea a luat un dosar gros pe care era scris *În aşteptare*, dintr-un sertar al biroului şi a luat toate listele de pe avizierul de plută.

— Să mergem, a spus din nou Villanueva.

Am ieşit pe uşa din față la exact patru minute după ce am intrat prin geamul de la baie. Mi s-a părut că trecuseră patru ore. Am intrat în Taurus şi ne-am întors pe Route One, un minut mai târziu.

— Mergi spre nord, i-am spus. Spre centrul oraşului.

Am rămas tăcuți la început. Nimeni nu se uita la nimeni. Nimeni nu vorbea. Ne gândeam la menajeră. Eu eram în spate iar Duffy era în față cu documente lui Quinn împrăştiate pe genunchi. Traficul de pe pod era lent. Oamenii se duceau la cumpărături în oraş. Carosabilul era alunecos de la ploaie şi de la stropii de sare. Duffy frunzărea hârtiile, uitându-se la ele. Apoi, a rupt tăcerea. A fost o uşurare.

— Totul este foarte criptic, a spus ea. Avem un XX şi un BB.

— Xavier eXport Company şi Bizarre Bazaar, am spus.

— BB importă, a spus ea. XX exportă. Dar sunt în mod evident legate între ele. Sunt ca două jumătăți ale aceleiaşi operațiuni.

— Nu-mi pasă, am spus. Îl vreau doar pe Quinn.

— Şi pe Teresa, a spus Villanueva.

— Balanța pe primul trimestru, a spus Duffy. Vor avea un venit de douăzeci şi două de milioane de dolari în acest an. Cred că asta înseamnă o mulțime de arme.

— Un sfert de milion de ediții Saturday Night Special, am spus. Sau patru tancuri Abrams.

— Mossberg, a spus Duffy. Ai auzit acest nume?

— De ce?

— XX tocmai a primit doar un transport de la ei.

— O.F. Mossberg and Sons, am spus. Din New Haven, Connecticut. Producător de puşti de asalt.

— Ce este un Persuader?

— O puşcă, am spus. Mossberg M500 Persuader. Este o armă paramilitară.

— XX trimite Persuader undeva. Două sute de bucăți. Valoarea totală a facturii este de şaizeci de mii de dolari. În principiu, la schimb cu ceva primit de la BB.

— Import – export, am spus. Acesta este modul în care funcționează.

— Dar prețurile nu se potrivesc, a spus ea. Prețul de intrare în BB este de şaptezeci de mii. Deci XX iese cu zece mii de dolari profit.

— Magia capitalismului, am spus.

— Nu, stai, mai e altceva. Acum sumele se echilibrează. Două sute de Mossberg Persuader plus un bonus de zece mii de dolari, pentru a echilibra valorile.

— Ce este bonus-ul de zece mii?

— Nu spune. Ce ar putea valora zece mii?

— Nu-mi pasă, i-am spus din nou.

A răsfoit din nou hârtiile.

— Keast şi Maden, a spus ea. Unde am văzut acest nume?

— Clădirea din spatele celei a lui Quinn, i-am spus. Cei cu cateringul.

— I-a angajat, a spus ea. Îi livrează ceva azi.

— Unde?

— Nu scrie.

— Ce livrează?

— Nu scrie. Optsprezece produse la cincizeci şi cinci de dolari fiecare. În valoare de aproape o mie de dolari.

— Acum încotro? a zis Villanueva.

Coborâsem de pe pod şi viram uşor spre nord-vest, cu parcul în stânga noastră.

— A doua la dreapta.

Am intrat direct în garajul Missionary House. Un paznic într-o uniformă curioasă stătea într-o cabină. Ne-a înregistrat fără să ne acorde prea multă atenție. Apoi Villanueva i-a arătat insigna DEA şi i-a spus să stea cuminte şi să păstreze liniştea. I-a spus să nu sune pe nimeni. În spatele lui garajul era tăcut. Erau, poate, optzeci de spații de parcare şi mai puțin de o duzină de maşini. Una dintre ele era Grand Marquis gri pe care l-am văzut lângă depozitul lui Beck, în acea dimineață.

— Aici am făcut fotografiile, a spus Duffy.

Am mers în partea din spate a garajului şi am parcat într-un colț. Am ieşit şi am luat liftul un etaj, până la parter. Era decorat cu marmură veche şi avea o listă cu firmele din clădire. Xavier eXport Company ocupa etajul al patrulea, împreună cu o firmă de avocatură numită Lewis, Strange & Greville. Era o veste bună. Însemna că era un hol interior acolo. Nu am fi intrat din lift direct în birourile lui Quinn.

Ne-am întors la lift şi am apăsat pe 4. Uşile s-au închis şi motorul a scârțâit. Ne-am oprit la patru. Am auzit voci. Clopoțelul liftului a răsunat. Uşile s-au deschis. Holul era plin de avocați. Era o uşă de mahon pe stânga, cu o placă de alamă pe care scria Lewis, Strange & Greville, Firmă de avocatură. Era deschisă şi trei persoane ieşeau, aşteptând ca una dintre ei să o închidă. Doi bărbați, o femeie. Erau îmbrăcați lejer. Toți aveau serviete. Păreau bucuroşi. S-au întors cu toții şi s-au uitat la noi. Am ieşit din lift. Au zâmbit şi au dat din cap către noi, cum faci cu nişte străini într-un hol mic. Sau poate au crezut că am venit să-i consultăm într-o chestiune juridică. Villanueva le-a zâmbit şi a dat din cap spre uşa lui Xavier Export. Nu pe voi vă căutăm. Pe ei. Femeie s-a uitat în altă parte şi a intrat pe lângă noi în lift. Partenerii ei au încuiat biroul şi i s-au alăturat. Uşile liftului s-au închis şi am auzit motorul bâzâind.

— Martori, a şoptit Duffy. Rahat.

Villanueva a arătat spre uşa lui Xavier Export.

— E cineva înăuntru. Avocații nu au părut surprinşi de faptul că suntem aici sâmbăta. Deci, ei trebuie să ştie că e cineva înăuntru. Poate au crezut că avem o întâlnire sau altceva.

Am dat din cap.

— Una dintre maşinile din garaj a fost la depozitul lui Beck în această dimineață.

— Quinn? a întrebat Duffy.

— Sper din toată inima.

— Am zis că Teresa este prima, a spus Villanueva. Apoi, Quinn.

— Am schimbat planul. Nu plec de aici. Nu şi dacă el e acolo. Nu şi când am o asemenea oportunitate.

— Oricum nu putem intra, a spus Duffy. Am fost văzuți.

— Voi nu puteți intra. Eu pot.

— Cum, singur?

— Asta îmi doresc. El şi cu mine.

— Dar suntem descoperiți.

— Atunci acoperiți-vă. Duceți-vă înapoi la garaj şi plecați cu maşina. Paznicul va înregistra ora de plecare. Apoi, cinci minute mai târziu sunați la biroul lui Quinn. Ora înregistrată în jurnalul paznicului şi cea înregistrată de agenda telefonul va demonstra că nu s-a întâmplat nimic cât timp ați fost aici.

— Dar tu? Paznicul o să observe că te-am lăsat aici.

— Mă îndoiesc, am spus. Nu cred că tipul ne-a acordat prea multă atenție. Nu cred că ne-a numărat. Doar şi-a notat numărul de înmatriculare.

N-a spus nimic.

— Nu-mi pasă, oricum, i-am spus. Sunt o persoană greu de găsit. Şi o să fiu şi mai greu de găsit.

S-a uitat la uşa firmei de avocatură. Apoi, la cea a lui Xavier Export. Apoi, la lift. Apoi la mine.

— OK, a spus ea. O să ți-l lăsăm ție. Nu vreau asta, dar trebuie s-o fac, ai înțeles?

— Perfect.

— Teresa ar putea fi acolo cu el, a şoptit Villanueva.

Am dat din cap.

— Dacă este, o voi aduce la tine. Ne întâlnim la capătul străzii. La zece minute după ce faceți apelul telefonic.

Amândoi au ezitat şi apoi Duffy a pus degetul pe butonul liftului. Motorul a început să meargă.

— Ai grijă, a spus ea.

Clopoțelul a sunat şi uşile s-au deschis. Au intrat. Villanueva s-a uitat la mine şi a apăsat pe butonul PARTER, uşile s-au închis precum cortinele la teatru, şi au plecat. M-am dus şi m-am sprijinit pe peretele de pe cealaltă parte a uşii lui Quinn. Mă simțeam confortabil singur. Am pus mâna în buzunar pe mânerul Berettei şi am aşteptat. Mi i-am imaginat pe Duffy şi Villanueva ieşind din lift şi îndreptându-se spre maşina lor. Conducând spre ieşirea din garaj. Înregistrați de paznic. Parcând după colț şi sunând la informații. Aflând numărul lui Quinn. M-am întors şi m-am uitat la uşă. Mi l-am imaginat pe Quinn de cealaltă parte a ei, la birou, cu un telefon în față. M-am uitat la uşă ca şi cum aş putea să văd prin ea.

Prima dată când l-am văzut a fost în ziua arestării. Frasconi s-a descurcat bine cu sirianul. L-a împachetat de minune. Frasconi era foarte eficient într-o situație ca asta. Dă-i timp şi un obiectiv clar şi este de neoprit. Sirianul a adus bani în numerar, din ambasadă, ne-am aşezat toți în fața judecătorului şi i-am numărat. Erau cincizeci de mii de dolari. M-am gândit că era ultima tranşă din multe altele. Am marcat fiecare bancnotă. Am marcat chiar şi servieta. Am pus inițialele judecătorului cu lac de unghii transparent, lângă una din balamale. Judecătorul a scris notat pe o declarație pe propria răspundere pe care Frasconi i-a dat-o sirianului.

Eu şi Kohl m-am aşezat pe poziții, gata să acționăm. Fotograful ei era deja pregătit, la o fereastră la etajul al doilea într-o clădire vizavi de cafenea şi la douăzeci de metri spre sud. Judecătorul ni s-a alăturat zece minute mai târziu. Foloseam un camion utilitar parcat la marginea trotuarului. Avea un vizor în caroserie. Kohl îl împrumutase de la

FBI. Avea trei salahori în preajmă pentru a completa înscenarea. Purtau salopetele unei firme de electricitate şi săpau ceva pe stradă.

Am aşteptat. Nu vorbeam între noi. Nu prea era aer în camion. Vremea era din nou călduroasă. Frasconi l-a lansat pe sirian după patruzeci de minute. A apărut, în ritm de plimbare, dinspre nord. Fusese avertizat despre ce se va întâmpla în cazul în care ne va trăda. Kohl scrisese scenariul şi Frasconi i-l livrase sirianului. Erau nişte ameninţări pe care, probabil, nu le-am fi pus niciodată în practică. Dar el nu ştia asta. Cred că erau plauzibile, având în vedere ce se întâmplă cu oamenii în Siria.

S-a aşezat la o masă, pe trotuar. Era la trei metri de noi. A pus servieta pe jos, la marginea mesei. Chelnerul a venit şi a luat comanda. S-a întors după un minut cu un espresso. Sirianul şi-a aprins o ţigară. A fumat-o pe jumătate şi a zdrobit-o în scrumieră.

— Sirianul aşteaptă, a spus Kohl, încetişor. Avea un casetofon care funcţiona. Avusese ideea de a înregistra audio, în timp real, ca o copie de rezervă. Avea uniforma cea verde, gata pentru arestare. Arăta foarte bine în uniformă.

— Confirm, a spus judecătorul. Sirianul aşteaptă.

Sirianul a terminat cafeaua şi făcu semn chelnerului pentru încă una. Şi-a mai aprins o ţigară.

— Fumează mereu atât de mult? am întrebat.

— De ce? a spus Kohl.

— Poate îl avertizează pe Quinn.

— Nu, aşa fumează mereu, a spus Kohl.

— Bine, am spus. Dar sigur au un semnal de anulare.

— Nu-l va folosi. Frasconi l-a speriat.

Am aşteptat. Sirianul a terminat a doua ţigară. Şi-a pus mâinile pe masă. A început să bată darabana cu degetele. Părea calm şi normal. Arăta ca un om care aşteaptă pe altcineva care întârzie. Şi-a mai aprins o ţigară.

— Nu-mi place chestia asta cu fumatul, am spus.

— Relaxează-te, aşa e întotdeauna, a spus Kohl.

— Pare nervos. Quinn ar putea observa.

— E normal. E din Orientul Mijlociu.

Am aşteptat. Locul se aglomera. Era aproape de ora prânzului.

— Quinn se apropie, a spus Kohl.

— Confirm, a spus judecătorul. Quinn se apropie.

M-am uitat spre sud. Am văzut un tip cu aspect îngrijit, destul de înalt, aproape de 1.85 metri şi un pic sub nouăzeci de kilograme. Părea să aibă puţin sub patruzeci de ani. Avea părul negru, un pic gri, în dreptul urechilor. Purta un costum albastru, cu o cămaşă albă şi o cravată roşie. Era un cetăţean tipic din Washington D.C. Se mişca rapid, dar părea că e lent. Avea mişcări precise. Era în formă şi atletic. Aproape sigur făcea alergări. Ducea o servietă Halliburton. Copia fidelă a servietei sirianului. Sclipea în lumina soarelui.

Sirianul a pus ţigara în scrumieră şi a schiţat un salut. A părut un pic stingherit, dar am presupus că aşa era adecvat. Să faci spionaj, în inima capitalei inamicului, nu este o joacă. Quinn l-a văzut şi s-a îndreptat spre el. Sirianul s-a ridicat şi au dat mâna peste masă. Am zâmbit. Aveau un sistem inteligent. Era un tablou atât de familiar în Georgetown, încât trecea neobservat. Un american în costum dând mâna cu un străin la o masă încărcată cu ceşti de cafea şi scrumiere. S-au aşezat, amândoi. Quinn s-a foit pe scaun până s-a aşezat confortabil şi pus servieta lipită de cealaltă. La o privire superficială părea o singură servietă de dimensiuni mai mari.

— Servietele sunt una lângă cealaltă, a rostit Kohl, în microfon.

— Confirm, a spus judecătorul. Servietele sunt una lângă cealaltă.

Chelnerul a revenit cu al doilea espresso pentru sirian. Quinn i-a spus ceva şi chelnerul a plecat din nou. Sirianul i-a spus ceva lui Quinn. Quinn a zâmbit. A fost un zâmbet de satisfacţie. Satisfacţie pură. Sirianul a spus altceva. Îşi juca rolul. Credea că

îşi salvează viaţa. Quinn şi-a întins gâtul şi s-a uitat după chelner. Sirianul a luat ţigara din nou, a întors capul într-o parte şi a suflat fum direct spre noi. Apoi a pus ţigara în scrumieră. Chelnerul a venit înapoi cu băutura lui Quinn. O ceaşcă mare. Cafea cu lapte, probabil. Sirianul a sorbit din espresso. Quinn a băut din cafea. Fără să vorbească.

— Sunt nervoşi, a spus Kohl.

— Sunt emoţionaţi, i-am spus. Aproape au scăpat. Aceasta este ultima întâlnire. Finalul este aproape. Pentru amândoi. Vor doar să se termine totul.

— Se uita la serviete, a spus Kohl.

— Se uită la ele, a confirmat judecătorul.

Quinn a pus ceaşca jos, pe farfurie. Şi-a dat scaunul în spate. A întins mâna dreaptă în faţă. A luat servieta sirianului.

— Quinn are servieta sirianului, a spus judecătorul.

Quinn s-a ridicat în picioare. A spus un ultim lucru, s-a întors şi a plecat. Mai grăbit decât la sosire. L-am urmărit până când a dispărut din vedere. Sirianul a rămas să ceară nota de plată. A plătit şi a luat-o spre nord, până când l-a interceptat Frasconi, ieşit pe o uşă, care l-a luat de braţ şi l-a adus înapoi spre noi. Kohl a deschis uşa din spate a camionului şi Frasconi l-a împins pe tip înăuntru. Nu aveam prea mult spaţiu, cinci oameni într-un camion.

— Deschide servieta, a spus judecătorul.

De aproape sirianul era mult mai nervos decât se vedea prin vizor. Transpira şi nu mirosea prea bine. A pus servieta pe podea şi s-a ghemuit în faţa ei. S-a uitat la fiecare dintre noi, pe rând, a deschis încuietorile şi a ridicat capacul.

Servieta era goală.

Am auzit telefonul începând să sune în biroul Xavier Export. Uşa era groasă şi grea, iar sunetul se auzea înăbuşit şi îndepărtat. Dar era un telefon şi suna exact la cinci minute după ce Duffy şi Villanueva au părăsit garajul. A sunat de două ori şi cineva a răspuns. Nu am auzit nicio conversaţie. Mi-am imaginat că Duffy o să inventeze o poveste despre un număr de telefon greşit. Mi-am imaginat că o să vorbească suficient de mult pentru ca apelul să apară ca semnificativ în înregistrările telefonice. Am pariat pe un minut. Nimeni nu lungeşte un apel fals mai mult de şaizeci de secunde.

Mi-am luat Beretta din buzunar şi am deschis uşa. Am păşit în interior, într-o zonă de recepţie deschisă şi largă. Mult lemn de culoare închisă şi covoare. Un birou la stânga, închis. Un birou la dreapta, închis. O recepţie în faţa mea. O persoană la birou, tocmai închizând telefonul. Nu era Quinn. Era o femeie. Avea aproximativ treizeci de ani. Avea părul blond. Ochi albaştri. În faţa ei era o placă într-un suport de lemn. Spunea: Emily Smith. În spatele ei era un cuier. Era o haină de ploaie agăţată în cuier. Şi o rochie de cocktail neagră, învelită în plasticul de la curăţătorie, pusă pe un umeraş de sârmă. Am pipăit în spatele meu cu mâna dreaptă întinsă în spate şi am încuiat uşa de la hol. Am privit-o în ochii pe Emily Smith. Avea ochii holbaţi la mine. Nu i se mişcau. Nu s-a uitat nici la stânga, nici la dreapta, spre vreuna dintre uşi. Deci, era, probabil, singură. Şi nici nu a încercat să umble în poşetă sau în vreun sertar. Deci era, probabil, neînarmată.

— Ar trebui să fii mort, a spus ea.

— Da?

A dat din cap, nesigură, ca şi cum nu putea înţelege ceea ce vede.

— Eşti Reacher. Paulie ne-a spus că te-a curăţat.

Am dat din cap.

— OK, sunt o fantomă. Nu atinge telefonul.

Am făcut un pas înainte şi m-am uitat la biroul ei. Nu erau arme pe el. Telefonul era o consolă complicată cu mai multe linii. Totul era acoperit de butoane. M-am aplecat şi am smuls cablul din priză.

— Ridică-te, i-am spus.

S-a ridicat. Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat în poziție verticală.

— Să verificăm celelalte camere, am spus.

— Nu e nimeni aici, a spus ea.

Era teamă în vocea ei, deci, probabil, îmi spunea adevărul.

— Să verificăm, oricum, i-am spus.

A ieşit din spatele biroului ei. Era cu treizeci de centimetri mai scundă decât mine. Purta o fustă de culoare închisă şi o cămaşă de culoare închisă. Pantofi eleganți, care mi-am imaginat că se vor asorta bine mai târziu, cu rochia de cocktail. I-am împins țeava Berettei în coloana vertebrală, apoi am prins-o de gulerul cămăşii cu mâna stângă şi am împins-o în față. O simțeam mică şi fragilă. Părul i-a căzut peste mâna mea. Mirosea proaspăt. Întâi am verificat biroul din stânga. A deschis uşa şi am împins înăuntru, apoi am păşit într-o parte, ieşind din cadrul uşii. Nu voiam să fiu împuşcat în spate, din zona de recepție.

Era doar un birou. Un spațiu de dimensiuni decente. Nimeni în interior. Doar un covor oriental şi un birou. Avea şi o baie. O cabină mică, cu toaletă şi chiuvetă. Nimeni înăuntru. Aşa că am răsucit-o şi am trecut pe lângă recepție spre biroul din dreapta. Acelaşi decor. Acelaşi tip de covor, acelaşi tip de birou. Era neocupat. Nimeni înăuntru. Nu avea baie. Am ținut-o strâns de guler şi am împins-o înapoi în zona de recepție. Am oprit-o chiar lângă biroul ei.

— Nu e nimeni aici, am spus.

— Ți-am spus.

— Bun. Unde e toată lumea?

Nu mi-a răspuns. Şi am simțit-o cum devine rigidă, ca şi cum se pregătea să nu-mi răspundă la întrebări.

— Mai concret, unde este Teresa Daniel?

Niciun răspuns.

— Unde-i Xavier?

Niciun răspuns.

— De unde ştii numele meu?

— Beck i l-a spus lui Xavier. A cerut permisiunea să te angajeze.

— Xavier m-a verificat?

— Atât cât a putut.

— Şi i-a dat acceptul lui Beck?

— Evident.

— Atunci, de ce l-a asmuțit pe Paulie asupra mea, în această dimineață?

A înțepenit din nou.

— Situația s-a schimbat.

— În această dimineață? De ce?

— Xavier a primit informații noi.

— Ce fel de informații?

— Nu ştiu exact, a spus ea. Ceva despre o maşină.

Saab-ul? Notițele lipsă a cameristei?

— A făcut anumite deducții. Acum, ştie totul despre tine.

— Asta-i o figură de stil. Nimeni nu ştie totul despre mine.

— Ştie că ai vorbit cu cei de la ATF.

— Cum spuneam, nimeni nu ştie nimic.

— El ştie ce ai făcut aici.

— Chiar ştie? Tu ştii?

— Nu mi-a spus.

— Care este locul tău în organizație?

— Sunt managerul de operațiuni.

Am strâns mai puternic gulerul cămăşii ei în pumn şi am mutat țeava Berettei pentru a-mi scărpina obrazul acolo unde vânătăile îmi strângeau pielea. M-am gândit la Angel

Doll, John Chapman Duke, cele două gărzi de corp ale căror nume nici nu le ştiam şi la Paulie. M-am gândit că dacă o adaug pe Emily Smith la lista victimelor, nu avea să mă coste prea mult, în sens cosmic. I-am pus pistolul la cap. Am auzit un avion în depărtare, aterizând pe aeroport. Motoarele uruiau pe cer, la mai puțin de un kilometru distanță. M-am gândit să-l aştept pe următorul şi să apăs pe trăgaci. Nimeni n-ar fi auzit nimic. Probabil că o merita.

Sau, poate că nu.

— Unde este Xavier?

— Nu ştiu.

— Ştii ce a făcut acum zece ani?

Trăieşti sau mori, Emily.

Dacă ar şti, mi-ar spune. Sunt sigur. Din mândrie sau din aroganță. Nu ar fi capabilă să păstreze tăcerea. Şi dacă ştia, atunci merita să moară. Dacă ştia ce a făcut şi a continuat să lucreze pentru un individ care a făcut aşa ceva, merita să moară.

— Nu, nu mi-a spus. Nu ne cunoşteam în urmă cu zece ani.

— Eşti sigură?

— Da.

Am crezut-o.

— Ştii ce s-a întâmplat cu menajera lui Beck?

O persoană sinceră este perfect capabil să spună nu, dar, în general, se opresc şi se gândesc mai întâi. Poate chiar pun câteva întrebări. Este natura umană.

— Cine? a spus ea. Nu, ce?

Am expirat.

— Bine.

Am pus Beretta înapoi în buzunar, i-am eliberat gulerul, am întors-o cu fața spre mine şi i-am prins ambele încheieturi cu mâna stângă. Am luat cablul de la telefon cu dreapta. Apoi am tras-o în biroul din stânga, până la baie. Am băgat-o înăuntru.

— Avocații de alături au plecat acasă. Nu va fi nimeni în clădire, până luni dimineață. Aşa că, poți să strigi şi să țipă cât vrei, dar nimeni nu te va auzi.

N-a spus nimic. Am închis uşa. Am legat cablul telefonic strâns în jurul mânerului. Am deschis la maxim uşa biroului şi am legat celălalt capăt al cablului de mâner. Se putea mişca în interiorul toaletei, fără să poată ieşi, tot weekend-ul. Nimeni nu poate rupe un fir electric, trăgându-l pe lungime. M-am gândit că va renunța după o oră şi va sta cuminte, bând apă de la robinet sau folosind toaleta, atunci când avea nevoie.

M-am aşezat la biroul ei. M-am gândit că un manager de operațiuni ar trebui să aibă unele documente interesante. Dar ea nu avea. Cel mai bun lucru pe care l-am găsit a fost o copie a comenzii către Keast & Maden. Firma de catering. 18 @ 55 dolari. Cineva scrisese o notă în subsolul paginii. Un scris de femeie. Probabil chiar a lui Emily Smith. Nota spunea: *carne de miel, nu carne de porc!* Am rotit scaunul şi m-am uitat la rochia ei. Apoi l-am rotit înapoi şi m-am uitat la ceas. Cele zece minute trecuseră.

Am coborât cu liftul în garaj şi am ieşit pe o ieşire de incendiu din spate. Paznicul nu m-a văzut. Am ocolit blocul şi am ajuns în spatele lui Duffy şi Villanueva. Maşina lor era parcată după colț şi ei erau împreună pe scaunele din față, uitându-se în față prin parbriz. Am presupus că sperau să vadă doi oameni coborând strada către ei. Am deschis uşa şi m-am strecurat pe bancheta din spate, iar ei s-au răsucit şi m-au privit dezamăgiți. Am clătinat din cap.

— Nimeni.

— Cineva a răspuns la telefon, a spus Duffy.

— O femeie pe nume Emily Smith. Managerul lui de operațiuni. Nu mi-a spus nimic.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Am încuiat-o în baie. E scoasă din schemă până luni.

— Trebuia s-o forțezi, a spus Villanueva. Ar fi trebuit să-i smulgi unghiile.

— Nu e stilul meu. Dar poți s-o faci tu, dacă vrei. Dă-i drumul. E încă acolo. Nu

pleacă nicăieri.

A dat din cap şi a rămas nemişcat.

— Deci, ce facem acum? a întrebat Duffy.

— Deci, ce facem acum? a întrebat Kohl.

Eram încă în interiorul camionului. Kohl, judecătorul şi eu. Frasconi plecase cu sirianul. Kohl şi cu mine ne gândeam profund, iar judecătorul încerca să se spele pe mâini.

— Eu am fost aici doar pentru a observa, a spus el. Nu vă pot oferi consiliere juridică. Nu se cade. Şi sincer, oricum nu ştiu ce să vă spun.

S-a uitat la noi, a ieşit pe uşa din spate şi a plecat. Nu s-a uitat înapoi. M-am gândit că acesta este dezavantajul când alegi un dobitoc ca observator. Consecințe nedorite.

— Ce s-a întâmplat? a zis Kohl. Ce anume am văzut?

— Sunt doar două posibilități. Prima: pur şi simplu l-a păcălit pe sirian. Trucul clasic cu înşelarea încrederii. Furnizezi, puțin câte puțin, chestii neimportante şi apoi îl păcăleşti, la ultima livrare. A două: el lucrează, pe bune, ca ofițer de informații. Totul a fost o operațiune legitimă. Care a dovedit că Gorowski vinde informații, care a dovedit că sirienii sunt dispuşi să plătească o sumă mare de bani pentru astfel de informații.

— Dar i-a răpit fiica lui Gorowski. În niciun caz nu lucrează oficial.

— S-au întâmplat lucruri ciudate, am spus.

— I-a păcălit.

Am dat din cap.

— Sunt de acord cu tine. I-a păcălit.

— Şi atunci, ce putem face?

— Nimic. Pentru că, dacă vom merge mai departe şi-l vom acuza că totul a fost pentru profitul lui personal, el va spune, în mod automat, nu, nu făceam asta, de fapt era o înscenare şi vă invit să încercați să dovediți contrariul. Apoi ne va reaminti, nepoliticos, să nu ne mai băgăm nasul în treburile celor de la Informații.

N-a spus nimic.

— Şi ştii ceva? Chiar dacă el i-a păcălit, tot nu aş şti de ce să-l acuz. Te opreşte vreo regulă a Armatei să iei bani de la nişte idioți străini în schimbul unei serviete pline cu aer curat?

— Nu ştiu.

— Nici eu.

— Oricum, sirienii se vor înfuria, a spus ea. Nu crezi? L-au plătit cu o jumătate de milion de dolari. Vor trebui să reacționeze. Mândria lor este în pericol. Chiar dacă a fost o operațiune legală, şi-a asumat un mare risc. Un risc de jumătate de milion. Vor veni după el. Şi el nu poate pur şi simplu să dispară. Va trebui să rămână pe postul lui. Va fi o țintă sigură.

M-am uitat la ea.

— Dacă el nu voia să dispară, de ce şi-a mutat toți banii?

N-a spus nimic.

M-am uitat la ceas. M-am gândit: Asta, nu cealaltă. Sau, pur şi simplu, probabil doar o dată, şi asta şi cealaltă.

— O jumătate de milion este prea mult, am spus.

— Pentru ce?

— Pentru ca sirienii să-i plătească. Nu merită. Va fi un prototip, curând. Apoi va fi un lot de pre-producție. Vor fi o sută de arme gata în câteva luni. Ar putea cumpăra o rachetă cu zece mii de dolari, probabil. Vreun caporal lacom le-ar vinde-o. Ar putea chiar să fure una, gratis. Apoi, ar putea-o îmbunătăți.

— Bine, deci sunt nişte oameni de afaceri nepricepuți, a spus Kohl. Dar l-am auzit pe Quinn pe bandă. A transferat o jumătate de milion în bancă.

M-am uitat din nou la ceas.

— Ştiu. Ăsta e un fapt clar.

— Deci?

— Tot este prea mult. Sirienii nu sunt mai proşti decât alţii. Nimeni nu ar evalua o rachetă fantezistă la o jumătate de milion de dolari.

— Dar noi ştim că atât i-au plătit. Doar ai fost de acord că este un fapt clar.

— Nu, am spus. Ştim despre Quinn că are o jumătate de milion în bancă. Asta e faptul clar. Care nu dovedeşte că sirienii i-au plătit o jumătate de milion. Aceasta parte este o speculaţie.

— Care parte?

— Quinn este specialist în Orientul Mijlociu. E un tip inteligent şi e un tip rău. Cred că te-ai oprit din căutare prea repede.

— Să caut ce?

— Să-l cauţi pe el. Unde se duce, cu cine se vede. Câte regimuri politice dubioase există în Orientul Mijlociu? Patru sau cinci, minim. Dacă lucrează cu două sau trei dintre ele? Sau chiar cu toţi? Fiecare dintre ei gândindu-se că e singurul client? Putem presupune că el a făcut aceeaşi înşelătorie de trei sau patru ori? Asta ar explica de ce are o jumătate de milion în bancă pentru ceva care nu valorează o jumătate milion pentru nimeni.

— Şi i-a păcălit pe toţi?

Mi-am verificat din nou ceasul.

— Poate, am spus. Sau poate a jucat pe bune, cu unul dintre ei. Poate că aşa a început. Poate că a intenţionat să lucreze pe bune cu un client favorit. Dar nu a putut obţine suma pe care a vrut-o de la el. Deci, s-a decis să-şi înmulţească randamentul.

— Ar fi trebuit să urmăresc mai multe cafenele, a spus ea. Nu trebuia să mă opresc doar la sirian.

— Probabil are un traseu fix. Mai multe întâlniri separate, una după alta. Ca un curier dat naibii.

Ea s-a uitat la ceas.

— OK. Deci, acum el duce banii sirianului acasă.

Am dat din cap.

— Şi apoi pleacă imediat să se întâlnească cu următorul individ. Deci, ia-l pe Frasconi şi reîncepeţi supravegherea. Interceptaţi-l pe Quinn pe drumul de întoarcere în oraş. Ridicaţi-i pe cei cu care schimbă servietele. Poate că vă alegeţi doar cu o grămadă de serviete goale, dar poate una dintre ele nu va fi goală, ceea ce înseamnă că suntem iar în cărţi.

S-a uitat de jur împrejurul camionului. S-a uitat în jos, la casetofon.

— Las-o baltă, am spus. Nu este timp pentru chestii inteligente. Va trebui să fi doar tu şi Frasconi, acolo, pe stradă, urmărindu-l.

— Depozitul, am spus. Trebuie să-l verificăm.

— Vom avea nevoie de sprijin, a spus Duffy. Vor fi cu toţi acolo.

— Sper că vor fi.

— E prea periculos. Suntem doar trei.

— De fapt, cred că sunt toţi sunt pe drum spre altă locaţie. Probabil că au plecat deja.

— Unde se duc?

— Mai târziu, am spus. Hai s-o luăm pe rând.

Villanueva a desprins Taurus-ul de pe bordură.

— Stai. Fă prima la dreapta. Vreau să verific ceva mai întâi.

Am parcurs două intersecţii la dreapta şi una la stânga şi am ajuns la garajul unde îl abandonasem pe Angel Doll în portbagajul maşinii sale. Villanueva a parcat lângă un hidrant şi eu m-am strecurat afară. Am coborât prin intrarea maşinilor şi am aşteptat ca ochii să mi se adapteze la întuneric. M-am dus spre locul unde lăsasem maşina. Era o maşină acolo. Dar nu era Lincoln-ul negru a lui Angel Doll. Era un Subaru Legacy verde

metalizat. Era versiunea cu trapă, şine pe plafon şi anvelopele mari. Avea un autocolant cu steagul Americii pe geamul din spate. Un şofer patriot. Dar nu suficient de patriot pentru a cumpăra un automobil american.

M-am plimbat pe cele două culoare adiacente, doar pentru mă asigura că n-am făcut o confuzie, deşi ştiam că nu am făcut. Nu era vorba de Saab ci de Lincoln. Nu notițele lipsă ale servitoarei ci lipsa bătăilor de inimă a lui Angel Doll. Acum, el ştie totul despre mine. Am dat din cap, în întuneric. Nimeni nu ştie totul despre cineva. Dar am presupus că acum ştia mai multe despre mine decât aş fi vrut. M-am întors pe acelaşi drum pe care am intrat. Am urcat pe rampa de intrare şi am ieşit afară, la lumina zilei. Aceasta era înnorată, gri, slabă şi umbrită de clădirile înalte, dar m-am simțit ca şi cum am fost lovit de un fascicul puternic. M-am strecurat înapoi în Taurus şi am închis uşa în linişte.

— Deci…? a întrebat Duffy.

Nu am răspuns. S-a întors în scaun şi m-a privit în față.

— Deci? a spus ea din nou.

— Trebuie să-l scoatem pe Eliot de acolo, am spus.

— De ce?

— L-au găsit pe Angel Doll.

— Cine l-a găsit?

— Oamenii lui Quinn.

— Cum?

— Nu ştiu.

— Eşti sigur? Ar fi putut fi Poliția din Portland. Un vehicul suspect, parcat prea mult timp.

Am clătinat din cap.

— Ei ar fi deschis portbagajul. Cu alte cuvinte ar fi tratat tot garajul ca pe o scenă a crimei. Ar fi restricționat accesul. Ar fi fost polițişti peste tot.

N-a spus nimic.

— Am scăpat situația de sub control acum. Aşa că sună-l Eliot. Pe mobil. Spune-i să plece de acolo. Spune-i să ia pe cei doi Beck şi pe bucătăreasă cu el. În Cadillac. Spune-i să-i amenințe cu pistolul, dacă este necesar. Spune-i să găsească un motel şi să se ascundă.

A cotrobăit în poşetă după telefonul ei. A apăsat un buton de apelare rapidă. A aşteptat. Am cronometrat în minte. Un apel. Două apeluri. Trei apeluri. Patru apeluri. Duffy s-a uitat la mine, neliniştită. Apoi, Eliot a răspuns. Duffy a răsuflat şi i-a dat instrucțiunile, clare şi urgente. Apoi, a închis.

— Ei bine?

A dat din cap.

— Părea uşurat.

Am dat din cap şi eu. Era normal să fie. Nu e amuzant să stai ghemuit în spatele unei mitraliere mari, cu spatele la mare, uitându-te la peisajul gri, fără să ştii ce se apropie sau când.

— Atunci să mergem, am spus. La depozit.

Villanueva s-a deplasat din nou de lângă bordură. Ştia drumul. A supravegheat depozitul de două ori, împreună cu Eliot. Două zile întregi. A luat-o spre sud-est, prin oraş, şi s-a apropiat de port dinspre nord-vest. Eram tăcuți. Nu a existat nicio încercare de conversație. Am încercat să evaluez pagubele. Erau totale. Un dezastru. Pe de altă parte mă simțeam eliberat. Totul era clar. Nu trebuia să mă mai prefac. Înşelătoria se terminase. Acum eram duşmanul lor, pur şi simplu. Şi ei duşmanii mei. Mă simțeam eliberat.

Villanueva era extrem de inteligent. Făcuse totul corect. Încercuise depozitul pe o rază de trei străzi. Acoperise toate cele patru laturi. Trebuia să ne mulțumim cu imagini rapide, de-a lungul străzilor pe care le intersectam şi printre alte clădiri. Patru treceri,

patru imagini. Nu erau maşini acolo. Uşa cu role era închisă. Fără lumini la ferestre.

— Unde sunt toți? a spus Duffy. Trebuia să fie un week-end ocupat.

— Este, am spus. Cred că e foarte important. Şi cred că ceea ce fac ei are sens.

— Ce fac?

— Mai târziu, am spus. Hai să aruncăm o privire la Persuader. Şi să vedem ce primesc în schimb.

Villanueva a parcat la două clădiri nord-est, în fața unei uşi pe care scria Brian's Fine Imported Taxidermy. A încuiat Taurus-ul şi am luat-o spre sud-vest, făcând un ocol pentru a ajunge la depozitul lui Beck, venind din direcția în care nu existau ferestre. Uşa personalului de la biroul depozitului era încuiată. M-am uitat pe fereastră şi n-am văzut pe nimeni. Am ocolit clădirea şi m-am uitat în zona de secretariat. Nimeni, nici acolo. Am ajuns la uşa gri, nevopsită şi m-am oprit. Era încuiată.

— Cum intrăm? a întrebat Villanueva.

— Cu acestea.

Am scos cheile lui Angel Doll şi am descuiat uşa. Am deschis-o. Alarma antifurt a început să țiuie. Am intrat, am căutat prin hârtiile de pe avizier, am găsit codul şi l-am introdus. Lumina roşie s-a schimbat în verde, țiuitul s-a oprit şi clădirea a redevenit tăcută.

— Nu sunt aici, a spus Duffy. Nu avem timp să cercetăm. Trebuie s-o găsim pe Teresa.

Deja simțeam mirosul uleiului de armă. Se distingea peste mirosul de lână brută a covoarelor.

— Cinci minute, am spus. Şi veți primi o medalie de la ATF.

— Ar trebui să-şi dea ție o medalie, a spus Kohl.

Mă suna de la un telefon public din campusul Universității Georgetown.

— Ar trebui?

— L-am prins. Îl avem în mână. E al nostru.

— Deci, cine a fost?

— Irakienii, a spus ea. Îți vine să crezi asta?

— Are sens. S-au fript şi vor să fie pregătiți pentru data viitoare.

— Vrei să ştii despre omul nostru?

— Cum a procedat?

— La fel cum am văzut mai înainte. Dar, cu Samsonite, nu Halliburton. Avem serviete goale de la un libanez şi un iranian. Apoi am dat lovitura cu irakianul. Avea planul original în servietă.

— Eşti sigură?

— Sută la sută. L-am sunat pe Gorowski şi el l-a autentificat cu ajutorul numărul de redactare din colțul de jos.

— Cine a asistat la transfer?

— Noi doi. Eu şi Frasconi. Plus câțiva studenți şi un profesor. Au făcut schimbul într-o cafenea de universitate.

— Ce profesor?

— Un profesor de drept.

— Ce-a văzut?

— Totul. Dar el nu poate jura că au schimbat efectiv servietele. Servietele erau identice. Este suficient?

Întrebări la care mi-aş fi dorit să răspund în mod diferit.

Era posibil ca Quinn să pretindă că irakianul avea deja planul, din surse necunoscute. Posibil ca el să sugereze că străinului îi plăcea să fie în prejma lui. Posibil ca el să nege schimbul. Dar apoi m-am gândit la sirian, la libanez şi la iranian. Şi la toți banii din banca lui Quinn. Va fi usturător pentru cei păcăliți. Poate ar fi dispuşi să depună mărturie cu uşile închise. Departamentul de Stat ar putea fi în măsură să le ofere un fel de *quid pro quo*. Şi am avea amprentele lui Quinn pe servieta din posesia

irakianului. Nu credeam că a purtat mănuşi la întâlnire. Prea bătător la ochi. Per total, credeam că aveam suficient. Aveam un tipar clar, o sumă mare de dolari inexplicabilă în contul bancar a lui Quinn, un plan top-secret al Armatei SUA în posesia unui agent irakian, doi poliţişti militari şi un profesor de drept care puteau spune cum s-a întâmplat schimbul şi amprentele lui pe un mâner de servietă.

— Este suficient, i-am spus. Du-te şi fă arestarea.

— Unde mă duc? a întrebat Duffy.

— O să-ți arăt.

Am trecut pe lângă ea prin zona deschisă. Către birouri. Apoi în cabina din depozit. Calculatorul lui Angel Doll era încă acolo, pe birou. La fel şi scaunul său. Am găsit comutatorul şi am aprins luminile în depozit. Vedeam totul prin paravanul de sticlă. Suporturile de covoare erau încă acolo. Stivuitorul era încă acolo. Dar în mijlocul podelei erau stivuite cinci stive de lăzi, înalte cât un om. Erau stivuite pe două rânduri. La distanță de uşa cu role erau trei stive de cutii de lemn, marcate cu un scris într-un alfabet străin şi necunoscut, probabil chirilic, suprapus, în mod neregulat, cu înscrisuri de la dreapta la stânga, într-o limbă arabă. Am presupus că acestea erau importurile lui Bizarre Bazaar. Mai aproape de uşă erau două grămezi de lăzi noi marcate în limba engleză: Mossberg Connecticut. Trebuiau să fie exportul lui Xavier Export Company. Import-export, barter. *Schimbul echitabil nu este jaf*, aşa cum ar fi spus Leon Garber.

— Nu e prea mult, nu? a spus Duffy. Vreau să spun, cinci stive de cutii? O sută patruzeci de mii de dolari? Am crezut că trebuia să fie o afacere mare.

— Cred că este mare, am spus. În importanță, mai degrabă decât în cantitate.

— Să aruncăm o privire, a spus Villanueva.

Ne-am mutat în depozit. Împreună cu el am coborât prima cutie Mossberg din partea de sus. Era grea. Brațul stâng încă îmi era un pic mai slăbit. Şi pieptul încă mă durea. Suficient de tare ca să nu-mi mai simt gura lovită.

Villanueva a găsit un ciocan pe o masă. L-a folosit pentru a scoate cuiele din capacul cutiei. Apoi, el a ridicat capacul şi l-a pus pe podea. Cutia era plină cu bile mici din spumă. Mi-am scufundat mâinile în ladă şi am scos o puşcă lungă, învelit în hârtie cerată. Am rupt hârtia. Era un M500 Persuader. Acesta era modelul Cruiser. Nu avea suport de umăr. Doar un mâner de pistol. Calibru 12, țeavă de 45 de centimetri, camera cartuşului de 7 centimetri, capacitate de şase cartuşe, albastru metalizat, suport sintetic frontal negru, fără cătare. Era urâtă, brutală, o armă de stradă. Am armat încărcătorul de pe țeavă, clac, clac. S-a mişcat ca mătasea pe piele. Am apăsat pe trăgaci. A făcut un clic ca un Nikon.

— Vedeți pe undeva muniție? am spus.

— Aici, a zis Villanueva.

Avea o cutie de cartuşe BRENNEKE Magnum în mână. În spatele lui era un bax deschis plin cu zeci de cutii identice. Am rupt două cutii şi am încărcate şase cartuşe plus un al şaptelea direct în camera cartuşului. Apoi am pus siguranța, deoarece Brenneke nu sunt cu alice. Sunt cartuşe solide de 30 de grame din cupru, care pleacă din Persuader cu aproape 1700 kilometri pe oră. Pot face o gaură într-un perete de cărămidă suficient de mare ca să te strecori prin ea. Am pus arma pe masă şi am desfăcut alta. Am încărcat-o, am pus siguranța şi am pus-o lângă prima. Am observat cum Duffy se uita direct către mine.

— Pentru asta sunt făcute, am spus. O armă descărcată nu te ajută.

Am pus cutiile goale BRENNEKE înapoi în bax şi am închis capacul.

Villanueva se uita la cutii lui Bizarre Bazaar, din depozit. Avea nişte documente în mână.

— Credeți că astea sunt covoare?

— Nu prea, am spus.

— Vama SUA crede că sunt. Un individ numit Taylor a semnat că sunt covoare țesute

manual din Libia.

— E bine, am spus. Îl veți da pe acest Taylor celor de la ATF. Îi pot verifica conturile bancare. S-ar putea să ajungeți foarte populari.

— Deci, ce este în ele? a întrebat Duffy. Ce se face în Libia?

— Nimic, i-am spus. Ei cultivă curmale.

— Toate acestea sunt lucrurile ruseşti, a spus Villanueva. Au trecut de două ori prin Odesa. Au fost exportate în Libia, apoi s-au întors acolo şi au fost exportate aici. La schimb pentru două sute de Persuader. Doar pentru că cineva vrea să fie dur pe străzile din Tripoli.

— Se fac o mulțime de lucruri în Rusia, a spus Duffy.

Am dat din cap.

— Hai să vedem ce, mai exact.

Erau nouă lăzi în trei stive. Am ridicat lada cea mai de sus, din cea mai apropiat stivă, şi Villanueva s-a ocupat de ea cu ciocanul lui. A scos capacul şi am văzut o grămadă de AK-74 aşezate în rumeguş de lemn. Puşti de asalt Kalashnikov standard, folosite. Arme demodate, cu valoarea de stradă de două sute de dolari bucata, în funcție de locul unde sunt vândute. Nu erau articole la modă. Nu-mi puteam imagina vreun individ îmbrăcat în North Face schimbând frumoasele lor H&K cu ele.

Cea de a doua ladă era mai mică. Era plin de rumeguş şi mitraliere AKSU – 74. Sunt derivate din AK – 74. Eficiente, dar greoaie. Erau folosite de asemenea, dar bine întreținute. Nimic interesant. Mai proaste decât multe arme echivalente din Vest. NATO n-ar fi fost îngrijorată din cauza lor.

A treia ladă era plină cu pistoale Makarov de nouă milimetri. Cele mai multe dintre ele erau zgâriate şi vechi. Aveau un design grosolan şi necizelat, moştenit de la vechiul Walther PP. Armata sovietică nu a avut niciodată o cultură a pistoalelor. Credeau că a folosi arme de mână este oarecum similar cu a arunca cu pietre.

— Toate armele astea sunt gunoaie, am spus. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci cu ele este să le topeşti şi să torni ancore pentru bărci.

Am început să verificăm a doua stivă şi am găsit ceva mult mai interesant în prima ladă. Era plin cu puşti VAL Silent Sniper. Au fost secrete până în 1994, când Pentagonul a capturat una. Sunt complet negre, complet din metal, cu patul gol. Trag cartuşe speciale, grele şi subsonice, de nouă milimetri. Testele au arătat că penetrează orice armură la 500 de metri. Îmi amintesc de consternarea pe care au provocat-o la momentul respectiv. Erau douăsprezece arme. În următoarea ladă erau încă douăsprezece. Erau arme de calitate. Şi arătau bine. Ar merge foarte bine cu gecile North Face. În special cele negre cu garnituri argintii.

— Sunt scumpe? a întrebat Villanueva.

Am ridicat din umeri.

— Greu de spus. Depinde cât este o persoană dispusă să plătească. Dar o Vaime sau un SIG noi, care sunt arme echivalente, costă în SUA peste cinci mii.

— Atunci, ele reprezintă valoarea facturii.

Am dat din cap.

— Sunt arme serioase. Dar nu le folosesc prea mulți în L.A. Deci, valoarea lor de stradă ar putea fi mult mai puțin.

— Trebuie să mergem, a spus Duffy.

M-am dat înapoi pentru a vedea prin geam afară şi în birouri. Era mijlocul zilei. Înnourat, dar încă lumină.

— În curând, am spus.

Villanueva a deschis ultima ladă din a doua stivă.

— Ce naiba e asta? a spus el.

Am păşit spre el. Am văzut rumeguşul. Şi un tub negru, subțire, cu o secțiune scurtă din lemn care acționa ca pat de umăr. O rachetă bombată era încărcată pe țeavă. A trebuit să mă uit de două ori înainte de a fi sigur.

— Este un RPG – 7, am spus. Este un lansator de rachete anti-tanc. O armă de infanterie, se trage de pe de umăr.

— RPG înseamnă grenade propulsate de rachete, a spus el.

— În limba engleză, i-am spus. În limba rusă înseamnă Reaktivniy Protivotankovyi Granatomet, lansator de grenadă anti-tanc cu rachete. Dar foloseşte o rachetă, nu o grenadă.

— Ca tija lungă penetrantă? a spus Duffy.

— Oarecum. Dar e explozivă.

— Aruncă în aer tancuri?

— Aşa ar trebui.

— Deci, cine pot fi cumpărătorii?

— Nu ştiu.

— Dealeri de droguri?

— Teoretic. Ar putea fi foarte eficientă împotriva unei case. Sau a unei limuzine blindate. Dacă rivalul tău şi-a cumpărat un BMW blindat, ai putea avea nevoie de aşa ceva.

— Sau teroriştii, a spus ea.

Am dat din cap.

— Sau maniacii din miliţiile locale.

— E foarte gravă situaţia.

— Au o acurateţe proastă, i-am spus. Racheta este mare şi lentă. În nouă din zece cazuri chiar o uşoară adiere a vântului te poate face să ratezi. Dar asta nu este o consolare pentru cel lovit din greşeală.

Villanueva a smuls următor capac.

— Încă una, a spus el. Acelaşi lucru.

— Trebuie să-i informăm pe cei de la ATF, a spus Duffy. Poate chiar FBI-ul. Chiar acum.

— În curând, am spus.

Villanueva a deschis ultimele două lăzi. Cuiele au scrâşnit şi lemnul s-a crăpat.

— Alte chestii ciudate, a spus el.

M-am uitat. Am văzut nişte tuburi metalice, groase, vopsit într-un galben strălucitor. Câteva module electronice erau prinse cu şuruburi dedesubt. M-am uitat într-o parte.

— Grail, am spus. SA-7 Grail. Rachete ruseşti sol-aer.

— Ghidate termic?

— Te-ai prins.

— Ca să doboare avioane? a spus Duffy.

Am dat din cap.

— Totodată foarte bune împotriva elicopterelor.

— Ce rază de acţiune au? a întrebat Villanueva.

— Eficace până la aproape zece mii de metri, am spus.

— Înseamnă că ar putea doborî un avion de linie.

Am dat din cap.

— Lângă un aeroport, am spus. Imediat după decolare. Poate fi folosit de pe o barcă pe East River. Imaginaţi-vă că loveşte un avion care aterizează pe La Guardia. Imaginaţi-vă că se prăbuşeşte în Manhattan. Un alt 11 septembrie.

Duffy s-a uitat la tuburile galbene.

— Incredibil.

— Aici nu mai este vorba despre traficanţi de droguri. Şi-au extins piaţa. Este vorba despre terorism. N-are ce să fie altceva. Doar acest transport, singur, ar putea dota o întreagă celulă teroristă. Care ar putea face practic orice cu el.

— Trebuie să aflăm cine vrea să cumpere. Şi de ce vor să cumpere.

Apoi am auzit un sunet de picioarele pe podea, la uşă. Şi zgomotul unui cartuş care se încarcă în camera unui pistol automat. Şi o voce.

— Nu ne întrebăm de ce au nevoie de ele, a spus vocea. Niciodată. Doar le luăm nenorociții de bani.

VA URMA...

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Romanele care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de țări.

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

4

PRIN MAREA EGEE

Zeul plecărilor în călătorii trebuie că a primit jertfa argonauților, căci Iason şi oamenii săi au beneficiat de un vânt trimis de cer pentru primele zile ale expediției în căutarea lânii de aur. De-abia părăsiseră țărmul mării, când s-a pornit un vânt bun, care le-a permis să-şi desfacă pânza. „Ei au înfipt catargul înalt în lăcaşul său, scria Apollonius, fixindu-l cu proptele bine înțepenite de fiecare parte a provei; au tras apoi în sus vela pe vârful catargului şi au desfăşurat-o. Vântul puternic a umflat-o şi după ce au fixat fungile bine de punte şi le-au legat fiecare de țăruşul ei de lemn, au plutit în tihnă...”

Argonauții secolului XX nu au avut acest noroc, în primele trei zile ale călătoriei noastre fie că am avut un calm perfect, fie că a trebuit să înfruntăm rafale de vânt periculoase care se izbeau de promontoriile stâncoase de pe țărm şi se năpusteau asupra galerei, care înainta cu greu. Răsucit când într-o parte, când într-alta, echipajul trebuia să vâslească puternic pentru ca *Argo* să înainteze încet pe o mare nemiloasă, la fel ca oamenii care îşi târăsc picioarele prin deşert.

Primele băşici la mâini au apărut la o oră de la plecare. băşici care nu se vor mai vindeca până la sfârşitul călătoriei. Vâslaşii se aşteptau la asta şi fiecare dintre ei avea propria lui teorie despre cel mai bun remediu sau pentru prevenirea lor.

Unii îşi frecau palmele cu alcool, alții purtau mănuşi din bumbac sau înfăşurau cu un prosop protector mânerfcle vâslelor. Dar fără prea mari rezultate. Nimic nu rezolva problema. Băşicile se formau, se umflau, se spărgeau, se formau din nou, se spărgeau şi se întăreau. Apoi, când mâinile păreau că s-au înăsprit, primul contact cu apa de mare înmuia bătăturile, iar pielea moartă se jupuia, lăsând sub ea porțiuni de carne vie extrem de dureroasă la atingere. Dacă, cu mare atenție, reuşeai să menții uscate băşicile după ce s-au spart, ele se crăpau din nou datorită permanentei rosături pe care o provoca vâslitul şi o altă băşică se umfla apoi dedesubtul primeia.

Treptat, echipajul a început să se omogenizeze, învățând să vâslească uniform. Mark trecea în sus şi în jos pe culoarul din centrul bărcii pentru a îndruma pe începători. El le arăta care era cea mai bună metodă de a-şi regla mişcările, cum să-şi odihnească trupul în timpul aplecării înainte şi cum să controleze lama vâslei când o treceau prin apă. A conduce însă o galeră cu 20 de vâsle era altceva decât a trage la rame pe un râu într-o barcă uşoară de concurs. Vâslele galerei erau mai grele şi deci mai greu de mânuit şi nu exista posibilitatea de a folosi întreaga putere a muşchilor picioarelor. A vâsli pe *Argo* era în general o chestiune de mişcare a greutății corpului, mutând centrul de greutate înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, ore în şir, până când repetiția crea reflexul. Cu toții au căzut de acord ca mişcarea să fie scurtă. Cel mai grav era să te apleci prea mult înainte cu mânerul vâslei la începutul bătăii acesteia şi cu o mică întârziere după aceea. Când se întâmpla asta, omul din față putea fi lovit în mijlocul spatelui cu mânerul vâslei şi cu cele peste 3 kg de plumb de contragreutate, atunci când se apleca cu toată greutatea sa pentru următoarea bătaie de vâslă. Era ca şi când te-ar fi lovit un baros, şi în primele zile, în care experiența era mai mică, era ceva obişnuit pentru vâslaşi să iasă din bănci cu asemenea dungi negre de plumb între omoplați.

Totuşi, faptul că am avansat încet a avut şi unele compensații. În cea de-a doua seară am găsit un loc de vis pentru amaraj, pe o insuliță vârâtă chiar la intrarea în golful Volos. Adăpostul dintre stânci în care am ancorat era încântător. Deasupra noastră, pe deal, creşteau şiruri de măslini; pajiştea era plină de flori de câmp; un mic dig de piatră facilita accesul pe plajă, O duzină de sticle de vin „Argo" au fost repede puse la rece în apă şi Peter Moran a pregătit un grătar. În timp ce el gătea, o mică barcă de pescari a intrat în golf, echipajul său arătându-se curios să cerceteze galera noastră. Ne-au dăruit creveți proaspeți, care s-au adăugat mesei de seară.

Era în timpul sărbătorilor de primăvară şi dinspre dealul de deasupra noastră cobora un bunic, un veteran încărunțit, care ducea de mână doi nepoți. El se retrăsese într-o căsuță văruită în alb aşezată deasupra promontoriului de unde putea vedea tot țărmul. Nepoții săi observaseră sosirea bărcii *Argo* şi au cules flori de câmp pentru noi. Veniseră să ne aducă darul lor, o cunună de frunze şi flori minunate, complicat împletite, pe care le-am pus chiar în vârful catargului bărcii, ca simbol al lunii mai. Bătrânul a căutat prin cabina micii lui bărci şi ne-a adus un bulgăre mare alb de grăsime de la oile sale. Ne văzuse ungând curelele de piele ale vâslelor şi a făcut acest gest simplu, dar practic. Era unul din acele fapte mărunte, acte simple de omenie, care nu se uită. După o mie de mile, de-a lungul îndepărtatei coaste de nord a Anatoliei, încă mai foloseam grăsimea aceea de oaie şi de fiecare dată ne aminteam de bătrân, cum stătea în acea seară lângă jăratecul focului de tabără, discutând liniştit cu grecii din echipa noastră.

A doua zi dimineața am ieşit vâslind din golful Volos şi am intrat în Marea Egee. Drumul nostru urma linia coastei, cât mai aproape de marginea peninsulei în formă de cârlig de undiță, Magnesia. Din nou am avut o perioadă de calm aproape total şi pe la mijlocul zilei căldura devenise apăsătoare. Sudoarea curgea de pe oameni, umezind băncile vâslaşilor şi fundul pantalonilor. Acum înțelegeam noi de ce vechii greci vâsleau adesea complet goi, micşorând astfel riscul producerii unor furuncule şi spuzeli ale pielii ce puteau apărea datorită hainelor îmbibate de transpirație. Peter Dobbs îşi pusese pe cap un turban arab, o amintire din Expediția Sindbad, iar ceilalți s-au acoperit cu tot felul de pălării şi bonete pentru a împiedica transpirația să le vină în ochi, ceea ce putea provoca dureri.

În cele din urmă s-a pornit vântul, dar bătea dintr-o direcție contrară. Era o briză uşoară dinspre est, care spre seară a devenit mai puternică, astfel încât echipajul a avut de luptat din greu pentru a trage barca, atunci când s-a lăsat noaptea, într-un loc adăpostit pentru a ancora. Vântul acela potrivnic a fost o experiență nu prea plăcută. Zece oameni trăgând la rame într-un ritm constant puteau face ca *Argo* să înainteze cu o viteză de 3-4 noduri şi să parcurgă 20-30 de mile pe zi folosind puterea muşchilor. Dar aceasta în condiții de vreme liniştită. Cea mai mică adiere de vânt contrar, briza de-abia simțită care sufla din față ne reducea îngrozitor viteza. Nu se putea compara doar cu urcatul unui deal, ci cu urcatul dealului prin nisipuri mişcătoare. Fiecare bătaie de vâslă înainte era aproape anulată de încercarea bărcii de a aluneca înapoi. Nimic nu este mai descurajant decât să încerci să vâsleşti în asemenea condiții, luptând cu lopețile împotriva unui vânt contrar, pierzând câte o jumătate de metru la fiecare metru cu care înaintam. Vâslaşii de pe *Argo* aveau toate motivele să-şi piardă elanul.

Era şi mai rău când acest vânt apărea în momentul în care *Argo* se afla la mijlocul drumului dintre două etape. Cârmaciul nu mai avea atunci decât două posibilități, ambele nefavorabile. Ori se întorcea imediat şi căuta adăpost având vântul la pupa şi pierzând astfel un prețios drum realizat de echipaj cu atâta trudă, ori trebuia să ceară vâslaşilor să continue să lupte şi să-i vadă astfel cum devin din ce în ce mai obosiți şi înfometați, sperând totuşi că se vor crampona să parcurgă cele câteva mile până la următoarea escală care să-i pună la adăpost. Era totdeauna un dificil echilibru între rezervele de forță şi entuziasm ale echipajului şi forța cu care se opunea vântul. Niciodată nu ştiai cât timp va trebui să înduri chinurile, dacă vântul va creşte pe nesimțite în intensitate, în timp ce

forțele vâslaşilor vor descreşte, dacă starea mării se va înrăutăți astfel încât echipajul nu va mai putea să vâslească cu folos în valurile care luau proporții, sau - şi mai rău - dacă în cele din urmă vântul se dovedea prea puternic şi după câteva ore de eforturi curajoase vei fi nevoit să scoți cârma din apă şi să abandonezi lupta, să renunți şi să te îndrepți către un loc de acostare.

Adevărul era că a vâsli împotriva vântului într-o galeră cu 20 de rame era, în nouă din zece cazuri, o încercare zadarnică. Galerele nu au fost construite să navigheze pe vreme nefavorabilă şi acesta era un lucru de care trebuia să țin seama pentru întreg parcursul călătoriei. Orice decizie, dacă să continuăm sau să facem calea întoarsă, era influențată de acest adevăr. Se ştie că în două din cele trei mări pe care trebuia să navigăm, Marea Egee şi Marea Marmara, trecerea de la o vreme liniştită la furtună se face cu repeziciune. În cea de-a treia, Marea Neagră, cerul şi hula te pot preveni că se apropie furtuna, în schimb condițiile neprielnice navigației durează mai mult. Iar pentru o galeră propulsată de vânt, un țărm sub vânt este moarte curată.

Capul Sepia, pe unde a trecut barca noastră în cea de-a patra zi, era o dovadă vie a unui asemenea pericol. În anul 480 î.e.n. aproape o întreagă flotă, trimisă de Xerxes să invadeze Grecia, a fost distrusă aici de o singură furtună. Flota, formată din galere şi corăbii de transport, a fost surprinsă de o furtună venită ca din senin după ce căpitanii au ancorat vasele imprudent în apropiere de coastă. S-au pierdut atunci peste 400 de corăbii, căci ancorele lor n-au mai ținut şi navele au fost aruncate în Capul Sepia, probabil în timp ce echipajele lor încercau disperat să scoată vâslele pentru a îndrepta vasele spre canalul care ducea dincolo de țărmul stâncos. Şi cum valurile furioase de la baza stâncilor se apropiau tot mai mult, căpitanii galerelor trebuie că au încercat de mai multe ori să arunce ancora, pentru a ține navele departe de uscat. Dar apa era prea adâncă. Ancorele lor de piatră n-au reuşit să țină navele şi acestea au fost sfărâmate, pierderile omeneşti fiind imense.

Este posibil ca *Argo* să fi trecut pe deasupra locurilor unde zăceau carcasele acelor galere, deoarece şi ea a navigat pe lângă acea coastă nemiloasă, la mai puțin de 50 de metri de peretele stâncos, unde hula vuia în grotele mării. Era imposibil să nu invoci amintirea acelor naufrăgii din antichitate şi să nu-ți aduci aminte că orice țărm stâncos putea provoca sfârşitul unei corăbii antice prinse de o furtună în apropierea coastei. Nicio galeră mică nu era suficient de rezistentă pentru a putea să iasă vâslind dintr-o situație critică, iar dacă apa era prea adâncă pentru a putea ancora, atunci nava era pierdută şi probabil o dată cu ea şi echipajul.

Trecusem de Capul Sepia virând spre nord, ținându-ne totuşi aproape de țărm, când am intrat în primul vânt puternic din călătoria noastră. Venea dinspre nord şi era un vânt frontal care bătea spre coastă. Am căutat imediat un loc de ancoraj provizoriu într-un mic golf numit Paltsi, unde pescarii îşi trăgeau bărcile lor mici cât mai sus pe plajă şi unde îşi montaseră chiar unele şine de lemn pentru a le trage la adăpost de cele mai puternice furtuni. Nu-ți trebuia un efort prea mare de imaginație ca să-ți dai seama că Paltsi nu era locul cel mai sigur de ancorare a unei bărci moderne. În aceste condiții, pentru *Argo* golful era totuşi suficient ca adăpost. Pescajul era atât de redus, sub 1 metru, încât am reuşit să aruncăm două ancore spre mare, am întins un odgon pe mal pentru a fixa pupa direct pe plajă şi am tras apoi barca în partea mai puțin adâncă, din fundul golfului, pentru a găsi adăpost spațios. Un iaht cu o chilă adâncă ar fi trebuit să abandoneze golful şi să iasă în larg, însă lui *Argo* i-a convenit locul acesta şi s-a şi instalat aici, la vreo 3 metri de țărm, unde valurile se spărgeau tocmai sub vâsla de la pupa, în timp ce un pescăruş se lăsă pe apă, apoi zbură pe lângă stânci şi pe lângă apa aruncată de vâsle.

În ceea ce priveşte echipajul, acesta a învățat că pentru vâslaşii unei galere răbdarea era tot atât de importantă ca forța fizică şi vigoarea. Unica modalitate de a naviga în siguranță cu o barcă din epoca de bronz era de a aştepta până când vremea devenea favorabilă. Mai

devreme sau mai târziu, o ştiam cu toții, era sigur că *Argo* va fi prinsă la țărm de o vreme proastă; dar vom rezolva această situație la timpul ei, nu acum, căci n-aş fi vrut deloc ca în prima săptămână de călătorie să risc deteriorarea moralului echipajului prin reparații nedorite. Pentru restul zilei şi o bună parte din noapte am stat acolo unde eram, în Golful Paltsi, aşa cum în mod sigur au făcut cu o mie de ani în urmă sute de galere, toate aşteptând să se schimbe vremea, înainte de a o porni pe lângă coasta stâncoasă a Magnesiei. Iason şi argonauții săi au întârziat şi ei de-a lungul acelei coaste înşelătoare. Două zile şi jumătate au fost obligați să rămână într-un loc numit Aphetae, aşteptând o schimbare a vremii. Este imposibil să determinăm exact locul în care se afla Aphetae, deoarece Apollonius nu dă suficiente detalii, însă probabil se găsea mult mai la nord de Paltsi, poate în apropierea gurilor râului Pinios.

Când vântul revine, o galeră trebuie să profite şi să iasă în larg. Astfel că îndată după miezul nopții, când vântul de nord şi-a micşorat intensitatea, a sosit momentul să trezesc echipajul. Au venit la barcă pe jumătate uzi. Aproape toți preferaseră să doarmă pe plajă, decât în barca ancorată, supusă tangajului, şi mi-au trebuit multă alergătură, strigăte şi zgâlțâieli pentru a-i trezi pe cei de pe țărm. În întuneric, au trecut cu greu prin valuri pentru a ajunge la barcă, şi-au aruncat pe puntea pupei sacii de dormit şi rucsacurile şi au urcat în barcă pe jumătate goi, dârdâind, pentru a-şi lua pozițiile de vâslit. Ca de obicei, Peter Dobbs s-a oferit să rămână pe mal pentru a dezlega odgonul când galera pornea, aşa că a urcat ultimul, tras prin golf, ca o ancoră plutitoare, de odgonul de remorcă de la pupa.

Cam o oră şi ceva am înaintat destul de greu. Deşi nu era vânt, marea mai era încă agitată şi nu era uşor să vâsleşti constant în întuneric. Barca înainta clătinându-se încoace şi încolo; vâslele erau aruncate ca nişte beţişoare; oamenii înjurau; sărmanul Theodore atârna peste marginea bărcii, chinuit de rău de mare.

Zorile ne-au răsplătit însă efortul. Dinspre sud venea o briză, pe un cer senin, astfel că, în fine, am putut naviga cu pânza. Era pentru prima dată de la plecarea noastră din Volos când *Argo* îşi desfăcea pânza.

Velatura sa era un alt lucru care nu mai fusese văzut, de multe secole pe o corabie în Marea Mediterană. Planul şi greementul bărcii Argo au fost luate din detaliile de pe vasele pictate din secolele VI, V şi IV î.e.n., care reprezentau galere cu pânze. Vela propriu-zisă era o pânză de bumbac dreptunghiulară, fixată pe verga din lemn de chiparos. Pe partea dinainte a pânzei erau prinse 81 de inele din bronz. Prin aceste inele treceau nouă frânghii uşoare care mergeau de la baza pânzei până deasupra ei printr-un şir de nouă inele, iar apoi deasupra vergii şi înapoi-jos la cârmaci, care stătea la pupa bărcii. Trăgând de aceste frânghii, cârmaciul şi ajutorul său puteau să adune acolo sus vela pe vergă, ca şi când ar fi ridicat jaluzelele la o fereastră. Era o metodă directă şi eficace, chiar dacă oarecum incomodă, de manevrare a velei din bumbac a bărcii *Argo.* Uneori te simțeai ca un conducător de car triumfal în arenă, încercând să lupți cu nouă cai nărăvaşi şi cu o grămadă de hățuri care amenință să se încurce în noduri. Totuşi, cu Notus, vântul de sud, la pupa, *Argo* a navigat toată ziua aceea abia atingând valurile, pe urmele lui Iason, ca o corabie de vis. Cu întreaga velă în bătaia vântului, *Argo* s-a comportat excelent. Corpul bărcii îşi croia drum pe marea albastră şi la cea mai uşoară atingere a celor două bare ale cârmei, barca răspundea ca un cal de rasă bine dresat. Ea vira iscusit, aşa cum ți-ai fi dorit, şi la o a doua atingere a fusului cârmelor pentru a le aduce la loc, barca se şi întorcea complet, reluându-şi drumul şi înaintând lin. Aşezat drept în fața traversei de la pupa, sub ornamentul în formă de coadă încovoiată, simțeai cum barca trepida înaintând cu viteză datorită vântului din spate; simțeai cum chila şi scândurile zăngăneau, îndreptându-se spre mările ce urmau, în timp ce pintenul despica valurile la prova.

Drumul din ziua aceea pe lângă țărmul sălbatic al Magnesiei a fost o plăcere. Pentru că oră după oră *Argo* înainta cu 5-6 noduri, lăsând în urma ei o dâră clară, în timp ce echipajul se odihnea pe bănci, cu vâslele ridicate în barcă. N-aveau nimic de făcut, doar să

se odihnească şi să admire locurile pe unde treceam. Munții defilau o dată cu țărmul, începând cu vârful acoperit de zăpadă al Muntelui Pelion, pe pantele căruia se spune că centaurul Chiron a educat atâtea generații de eroi, inclusiv pe Iason. Venea apoi masivul din dreptul oraşului Kalamaki, cu o cascadă spectaculoasă care îşi arunca şuvoaiele de apă cu spuma lor ca o sumedenie de pene albe. În sfârşit, în fața noastră ne apăru Muntele Ossa, iar în spatele lui drumurile care duceau la Muntele Olimp, lăcaşul zeilor.

De-a lungul întregii coaste stâncoase nu era nici măcar un singur port care să-ți ofere adăpost, şi în mai puțin de 11 ore vântul acela binecuvântat a propulsat-o pe *Argo* pe 50 de mile, lăsând în spate țărmul primejdios, în timp ce echipajul ei putea să privească şi să vadă sus pe munte mănunchiul de case vopsite în alb din satele de pe renumitul munte Pelion, ca şi când un uriaş ar fi aruncat o mână de cristale de zahăr peste vegetația de acolo.

În barcă, buna dispoziție creştea. Vâslaşii, care în zori avuseseră ochii împăienjeniți de somn, spuneau acum glume, făceau plajă, ascultau muzică la casetofoanele lor portabile, se relaxau. Tim Readman, trăgând din pipă, a considerat că acesta era momentul cel mai potrivit să-şi deschidă punga de casier, cu care trecea pe la fiecare membru al echipajului pentru a încasa contribuția pentru bugetul săptămânal, cu care el şi Peter Moran îşi împrospătau proviziile pe țărm. Mark, şeful vâslaşilor, s-a dovedit a fi un maniac în materie de confecționare a unor obiecte utile, îl vedeai mereu cioplind bucăți mari de lemn, curățate de ramuri, pe care le luase din tufişurile de pe dealuri, pentru a face mânere de cuțite sau cozi de secure, ori împungând pielea sau cosând pânză pentru a face sacoşe şi saci de voiaj. Acum îşi broda pe tricoul de vâslaş, sub drapelul britanic, cuvântul „Argo" în greceşte, promițând că va face acelaşi lucru şi în limba rusă, dacă vom ajunge în Gruzia Sovietică. Trondur stătea rezemat de rama punții desenând. Cu o pălărie de paie pe cap, cu pantalonii săi largi şi sandale, cu planşeta pe genunchi şi cărbunele în mână, arăta, în acea lumină strălucitoare a Mediteranei, ca un artist din Provence de prin anii 20. Dick Hill, cel curat ca lacrima, pentru a nu se dezminți, îmbrăcase o pereche de pantaloni bine călcați, fiind destul de elegant pentru a putea onora cu prezența sa un cocteil oferit de un milionar pe iahtul său. Îşi dăduse pe corp cu o loțiune pentru bronzare, aşa că repede a devenit cunoscut sub numele de Dicky Unsurosu'. Prin contrast, pantalonii lui Miles deja aveau un fund larg şi încrețit ca spatele unui elefant, semn al unui vâslaş harnic, dar potrivit şi pentru un clovn de la circ. Şi pentru a completa starea generală de bună dispoziție, s-a descoperit că în ziua aceea era aniversarea zilei de naştere a lui Costas. Împlinea 61 de ani. A scos din sacoşă o sticlă de whisky pentru a sărbători evenimentul şi s-a închinat în sănătatea lui. Şi el s-a ales cu o poreclă. Vâslind prin golful Volos, unul dintre noi apreciase că vâslitul va produce fiecăruia o musculatură enormă.

— Hei, Costas, îi strigă Peter Dobbs, în curând vei putea să te reîntorci la Olympic Airways şi să faci pe demarorul pentru uriaşul „jumbo jet"[1].

Şi paharele noastre s-au ridicat în cinstea lui Costas Demarorul.

Pe ruta lui Iason, aşa cum o descria Apollonius, prima barcă *Argo* a luat-o spre nord de-a lungul coastei Magnesiei până la Muntele Olimp. Acolo a virat spre est, traversând marea spre Capul Poseidon, cel mai apropiat dintre cele trei degete ale peninsulei Calcidica, deosebit de frumoase, care ies în afară din coasta Traciei. Acum, când ne apropiam şi de Muntele Olimp venind pe acelaşi traseu, motivul schimbării rutei a devenit evident. Munții Ossa şi Olimp constituiau excelente puncte de reper pentru orice navă care părăsea coasta şi se avânta în larg. Menținând permanent Muntele Ossa în spate, puteai să navighezi prin golful Thermaikos şi să ajungi cu bine la Capul Poseidon. În trecut, înainte de existența busolei, era vital pentru navigatorii antici să aibă puncte de reper terestre, după care îşi fixau rutele. O rută zilnică perfectă însemna să porneşti de la

[1] Avionul de pasageri Boeing 747 cu 350 de locuri.

țărm la primele semne de lumină, să vezi tot timpul pământul şi să ancorezi mult înainte de a se lăsa seara. În barca noastră n-am vrut să folosesc o busolă; era mult mai interesant să navighezi precum cei din vechime, cu ajutorul a ceea ce vezi, cu ajutorul soarelui şi prin modul de a simți valurile şi vântul. Aveam o busolă, pentru situații extreme, ascunsă bine, însă în stadiul respectiv nu s-a dovedit deloc necesară. Mai mulți membri ai echipajului erau iahtmani pricepuți, obişnuiți să manevreze pânzele în apele cu maree din Canalul Mânecii şi din Marea Nordului, unde busola, lochul, sonda acustică şi aparatul de radionavigație sunt instrumente de care se ajutau în mod normal. Dar în Marea Egee nu era nevoie de nimic din toate acestea. Puteam să ne descurcăm foarte bine fără asemenea aparate moderne. În cea mai mare parte din timp, era suficient să privim doar încotro mergem, la poziția soarelui, la forma unei îndepărtate insule ca reper pentru drumul nostru sau chiar pentru destinația noastră din ziua aceea. Nu aveam niciun radio de bord - ci numai două emițătoare-receptoare portabile cu ajutorul cărora puteam comunica de pe *Argo* cu barca de cauciuc când se fotografia şi un radio transmițător de semnale protejat împotriva apei, care putea fi fixat pe frecvența generală de alarmă şi chemare în ajutor în caz de pericol. Pentru a controla viteza cu care navigam, am legat pe o parte a bărcii un rotor, dar nu ne dădea date prea exacte ca să putem calcula distanțele, mai ales la viteză mică. Singurul instrument pentru măsurarea adâncimii pe care l-am folosit a fost o vâslă cu o contragreutate de plumb, legată de o bucată lungă de frânghie înnodată.

Numai în materie de hărți eram cu adevărat anacronici. Nu se ştie dacă în epoca de bronz a existat ceva care se putea numi hartă; poate că da, în forma unei diagrame stilizate. Dar este mai probabil că priceputul cârmaci al lui Iason, Tiphys, acționa pe baza experienței sale practice în ceea ce privea căile principale din Marea Egee, pe care le ştia pe dinafară. Atunci când se aventura dincolo de granițele cunoştințelor sale, el trebuia să se informeze de la marinarii şi pescarii din partea locului sau chiar să angajeze un om care să-i piloteze. Oricum, pentru a trece cu barca noastră *Argo* prin gurile strâmtorii Dardanele, pe unde nu mai trecusem niciodată, am avut nevoie de hărți care să mă îndrume pe unde să o iau.

Servirea micului dejun în barcă şi nu pe țărm era cel mai bun mijloc de a-i ispiti pe argonauții mei să părăsească uscatul cât mai devreme pentru a începe cu bine ziua. Perspectiva unui bol de porridge sau a câtorva sandvişuri era suficientă pentru a face un vâslaş înfometat să sară din sacul lui de dormit de pe prundiş şi să urce în barcă la prima bătaie a clopotului navei. Astfel, dimineața următoare pe la ora 7, după ce am stat o noapte în micul port Stonion sub Muntele Ossa, eram deja în largul mării vâslind, îndepărtându-ne de uscat şi menținând muntele pe direcția ornamentului de la pupa bărcii. Drumul spre Capul Poseidon măsura 28 de mile marine de mers prin largul mării şi speram să putem parcurge această distanță într-o singură lungă zi. Dar în ciuda libației pentru zeul mării - o cupă de vin de regiune aruncată în apa portului -, n-am reuşit. La început am avut o vreme liniştită, apoi a bătut Boreas, vântul de nord, apoi din nou linişte, ca după aceea să vină un vânt din sud-est, care, treptat, a schimbat direcția provei, trăgând barca înapoi, de parcă ar fi fost o mână nevăzută. Când s-a aşternut întunericul, eram la 10 mile de țărm, şi cu toate că vedeam luminile de pe mal, lopătarii noştri erau atât de obosiți încât nu mai puteau vâsli. Aşa că ne-am aşezat pe jos încercând să dormim.

O noapte în barcă, în largul mării, era o experiență nouă. Apollonius afirma că din când în când nici Iason şi oamenii săi nu reuşeau să ajungă la țărm până în amurg, dar acestea erau situații de care marinarii de pe galerele vechi egeene se temeau foarte tare; ei preferau să fie pe mal, pe o plajă adăpostită când soarele se pregătea să apună. Uneori, cârmaciul lui Iason hotăra să continue drumul noaptea, de obicei atunci când vroia să profite de un vânt bun, dar o dată sau de două ori Iason şi vâslaşii lui au fost nevoiți să vâslească în întuneric, deoarece vântul se domolise când se aflau încă departe de uscat. Nu există,

însă, nicio mențiune că ei ar fi dormit vreodată pe mare în barca lor deschisă, aşa cum am făcut noi. N-am avut de ales: eram prea obosiți ca să continuăm să vâslim. Fiecare dintre noi încerca să-şi găsească suficient loc pentru a se putea întinde, dar pentru aceasta trebuia să fii foarte ingenios. Întregul echipaj era înghesuit într-un spațiu de 17 metri lungime şi 3 metri lățime. O treime era ocupată de pinten, de catarg, de velatură, tachelaj, spațiul de gătit, plutele de salvare şi toate celelalte accesorii ale bărcii. Spațiile foarte mici de sub băncile vâslaşilor erau înțesate cu provizii, obiecte personale şi butoiaşele cu uneltele şi hainele noastre.

La primele calcule făcute se părea că practie nimeni nu putea găsi suficient loc să stea jos şi să doarmă. Singurul spațiu disponibil pentru fiecare om era propria bancă pe care vâslea, care măsura 21 cm lățime şi 1,20 m lungime, un spațiu nu prea generos pentru somnul unui vâslaş de 1,90 m, mai ales că trebuia să-l împartă cu mai mulți centimetri ai mânerului vâslei sale, care trebuia să fie trasă în barcă. Şi totuşi, noii argonauți au reuşit, într-un fel, imposibilul. Ei s-au întins, s-au târât, s-au încolăcit, s-au ghemuit, şi-au încrucişat brațele şi s-au învelit în spațiul de care dispuneau. Era ca o scenă dintr-o clasă de yoga unde se exersau cele mai complicate răsuciri şi poziții. Costas stătea pe spate pe banca sa de lopătari. Dar pentru că prin banca sa trecea catargul, a trebuit să adopte o poziție în unghi drept cu picioarele ridicate în sus pe arborele navei. Cei mai mulți au luat poziția de lingură, încolăciți pe băncile pentru vâslit; Mark, însă, a reuşit o inovație: a făcut o adâncitură în toate bagajele de dedesubtul băncii sale, dispărând în fundul calei bărcii unde, ca un cadavru într-un coşciug strâmt, a adormit, neputând însă să se întindă sau să se mişte. Faptul că au putut să doarmă în asemenea condiții chinuitoare arată cât de extenuați erau membrii echipajului, în timp ce *Argo* stătea nemişcată pe suprafața mării care era atât de liniştită, de parcă am fi fost amarați într-un doc.

De jur împrejurul bărcii noastre roiau luminile colorate - farurile de navigație ale cargoboturilor, care virau scurt ca să ne ocolească atunci când cartul de noapte arunca un fascicol de lumină pe pânza încrețită a bărcii *Argo.* Câteodată treceau pe lângă noi, asemenea unui lung lanț de lampioane ce luminează străzile, nave pescăreşti plecate la pescuitul de noapte, care trăgeau după ele un şir de mici bărci cu vâsle, fiecare având câte o lampă puternică cu gaz pentru a atrage peştii care se hrănesc noaptea.

Zorii au venit cu un cer noros şi cu aceeaşi mare liniştită, iar sacii de dormit, ca nişte gogoşi de mătase, au început să se mişte, dând la iveală oameni plini de voie bună. Chelia lui Mark a ieşit de sub bancă, precum o mumie dintr-un film de groază. Rotindu-şi ochii într-un simulacru de nebunie, s-a aplecat şi şi-a înfipt dinții în piciorul lui Tim Readman. „Mi-e.foame", a gemut arătarea. După care, Pete bucătarul, cu nelipsitul lui trabuc strâns între dinți, a fiert ouă şi a pregătit cafeaua, iar admirabilul echipaj s-a aşezat pe bănci pentru alte trei ore de vâslire încordată ca să ajungem la Capul Poseidon.

Primirea pe care o făceau pescarii greci bărcii noastre *Argo* când trecea prin apele lor era plină de căldură. Ştirea despre prezența lui *Argo* ajungea, printr-o telegrafie fără fir, dintr-un port într-altul.

După ce ne-am odihnit pe plaja de la Capul Poseidon, am vâslit împrejurul acestei limbi de pământ lungi şi nisipoase pe o vreme neobişnuită, capricioasă. Se adunau mase de nori amenințători; ploaia cădea din pânteceâe lor umflate; apărea curcubeul şi apoi dispărea. Un vânt schimbător bătea când dinspre uscat, când dinspre mare, şi *Argo* continua să lupte din greu, echipajul său strângând şi desfăcând pânza pentru a prinde o adiere de vânt, sau trăgând zdravăn la vâsle pentru a mai înainta câțiva metri. Deodată, trei bărci pescăreşti cu motor au apărut dinspre micul port Nea Skioni de pe țărmul Greciei. Pe măsură ce bărcile se apropiau tot mai mult, am putut observa că erau pline cu copii care ne priveau atent. Fiecare grup de copii era însoțit de câte un profesor. Când prima dintre bărcile cu zgomotul acela înfundat şi-a oprit motorul şi a virat scurt pentru a trece pe lângă *Argo*, s-au auzit strigătele copiilor: *„Kalo taxidi! Kalo taxidi!"* Din nou, urarea pe care

am auzit-o de atâtea ori.

Un pescar bărbos, groaznic de murdar, îmbrăcat într-un jerseu pătat şi rupt, cu pantaloni soioşi şi cizme de cauciuc, şi-a părăsit pentru un moment timona. Surprinzător, această figură de bandit ținea în mână un delicat buchet de trandafiri roz, roşii şi albi. El le-a aruncat spre noi şi cel care le-a prins din zbor a fost tot o figură de pirat, Peter Dobbs, care mai avea pe cap turbanul. A trecut apoi pufăind o a doua barcă pescărească, din care ni s-a aruncat un alt dar. De această dată era o cutie de carton plină cu dulciuri, oferite de femeile din Nea Skioni, pe care a prins-o Miles. Bărcile pescăreşti s-au pierdut în zare. Mai rămăsese o singură barcă, mică, lovită şi deformată. În ea era un pescar bătrân. Oprise motorul şi acum vâslea în stilul pescarilor greci, în picioare, cu fața înainte, în timp ce împingea mânerele vâslei lui. Era pescuitor de calmar şi caracatițe, pentru că în barca sa uzată se aflau mai mulți tridenți şi o lampă de gaz mare ruginită agățată deasupra pupei, înfăşurată într-o manta veche din stofă de casă. Noaptea folosea lampa pentru a-şi atrage prada la suprafață, tot aşa cum strămoşii săi din vremea lui Homer atrăgeau peştii la ostie cu flăcările unor bucăți de lemn aprinse. O privea pe *Argo* cu un interes profesional. Ne strigă în stilul laconic al oamenilor mării atunci când întâlnesc străini în vreo barcă mică:

— Bine ați venit! Vă aflați la Nea Skioni. Cum merge călătoria?

— Bine. Foarte bine, răspunse Elias, arhitectul, aplecându-se peste copastie.

— Puțin mai sus de-a lungul coastei, se află un vechi port - Vechiul Skioni - îngropat în mare, dar puteți vedea coloanele şi blocurile de piatră dacă mergeți acolo într-o zi liniştită şi priviți în apă. Ne tragem din oamenii care s-au întors de la Troia!

Era o poveste ciudată s-o auzi din gura unui pescar, dar adevărată. După cum afirmă istoricul grec Tucidide, Skioni a fost întemeiată de trupele greceşti din Pelopones care se reîntorceau acasă de la Troia, după căderea oraşului. Un contingent format din aceşti ostaşi care se îndrepta spre casă cu corăbiile încărcate cu pradă şi femei capturate la Troia a acostat la Skioni pentru a face o escală. Aici femeile captive s-au răsculat. Ele nu vroiau să devină sclave în gospodăriile greceşti şi au dat foc corăbiilor, obligând astfel pe oameni să rămână pe țărmul acela. Aceştia s-au căsătorit cu îndrăznețele captive şi s-au stabilit acolo.

Am putut cerceta Nea Skioni mai îndeaproape decât m-am aşteptat. Curând, vântul a început să bată dinspre est, o briză puternică din față. Ştiind că este inutil să încercăm să vâslim contra vântului, am întors barca şi ne-am îndreptat în grabă spre debarcaderul de la Skioni, ca şi când am fi vrut să ne izbim de stânci. În ultimul moment veni ordinul „Strângeți sus vela!”. Trondur şi Peter Wheeler au tras violent de cele nouă cargafungi, înfăşurând rapid pânza pe vergă. „Vâslele afară! Forță maximă! Porniți!” Zece lopătari au lovit apa şi *Argo* a trecut repede pe la capătul debarcaderului, cu pânza fluturând cu zgomot. Arăta probabil ca o barcă de pescari intrând în port sub amenințarea vremii dintr-o pictură din secolul al XIX-lea. În felul acesta, şcolarii din Skioni au avut o a doua zi liberă, deoarece cursurile de după-amiază au fost suspendate pentru a le permite să vină pe nisipul plajei din spatele portului să privească galera.

Argo ne-a oferit cunoştințe neprețuite despre navigația în antichitate. Nu o dată o remarcă întâmplătoare sau o observație spontană ne făceau să sărim înapoi peste secole, aducându-ne direct la navigația care se practica într-o perioadă de mult apusă. La Nea Skioni, un localnic, Antonis, ne-a întrebat dacă ar putea să ne însoțească în călătoria de a doua zi. Era un scafandru amator şi cunoştea bine țărmul din regiunea respectivă. La puțin timp după ce am început să vâslim, a trebuit să intrăm din nou cu *Argo* într-un adăpost, pentru a evita vântul contrar. Singurul refugiu posibil era o plajă deschisă slab protejată, cu un fund de mare stâncos în care ancora aluneca şi nu prindea. Nu eram deloc încântat de siguranța ancorajului şi am făcut remarci privind combinația primejdioasă dintre un țărm stâncos şi schimbările rapide ale vântului din regiune.

— Oh, da, răspunse Antonis. Această parte a coastei are o reputație foarte proastă. De

secole a fost un cimitir al navelor. Eu şi cu prietenii mei din clubul de scufundători am găsit epavele a 6 nave vechi greceşti şi romane zăcând la fundul mării de-a lungul acestei mici porțiuni de coastă.

Nedorind să mai stăm în acel loc neospitalier, am cerut echipajului să vâslim mai departe. Am avut o după-amiază groaznică trecând peste stâncile ascuțite ale Capului Paliouri, cu vela şi verga aduse jos pentru a reduce rezistența aerului, şi legate solid pentru a evita vreun accident pe o mare agitată. Erau scânteieri de fulger, bubuituri de tunet, iar marea a devenit de un cenuşiu mohorât şi neprietenos. Imediat ce ne-am îndepărtat de stâncile de la Capul Paliouri, am lăsat din mână cârma şi *Argo* s-a îndepărtat spre un golf larg şi pustiu, marcat pe hartă şi plasat în partea de nord a capului. Cum am intrat în zona adăpostită, Antonis a arătat cu degetul spre stânga:

— Chiar acolo am mai găsit o epavă, o corabie romană. Probabil că a încercat şi ea să se refugieze ca *Argo.* Cum a intrat aici s-a dus la fund.

Hoinărind în seara aceea pe coastă, am dat de un câmp de mazăre care creştea sălbatic pe dealul de deasupra locului unde ancorasem. I-am chemat şi pe ceilalți şi am adunat multă mazăre, suficientă pentru toți, în timp ce Trondur şi Peter Wheeler au încercat fără succes să prindă cu tridentul o caracatiță. După masa de seară, am montat tenda, căci cerul anunța ploaie, şi în noaptea aceea am fost martorii celei mai îngrozitoare furtuni, cerul aruncând fulger după fulger. Vântul a încercat să smulgă tenda şi a trebuit să o ținem cu toată puterea pentru a nu fi zburată, iar ploaia cădea cu atâta forță, încât picăturile se spărgeau pur şi simplu când ajungeau în mare, ricoşând în barcă. Şi cu toate acestea, n-am auzit pe nimeni să se plângă, dimpotrivă, toți erau numai glume şi râsete, şi echipajul nostru, înmuiat până la piele de ploaie, n-a dormit toată noaptea.

Iason şi argonauții săi au prins un vânt bun dinspre Muntele Olimp. Acolo unde noua *Argo* înainta cu toane de-a lungul coastei, Iason şi oamenii săi n-au avut nevoie să se atingă de vâsle. Ei au plutit cu ajutorul velei direct dincolo de Capul Poseidon şi de Capul Paliouri într-o zi şi o noapte, iar zorile celei de-a doua zile le-au adus la orizont Muntele Athos, cel de-al treilea deget al peninsulei Calcidica şi următorul punct de reper important al drumului lor. Tiphys, cârmaciul, a hotărât să continue drumul, lăsându-se în seama vântului şi îndreptându-se direct spre fertila insulă Lemnos. A fost o hotărâre înțeleaptă. Au avut în continuare noroc de vreme bună. „Argonauții au avut o briză bună toată ziua şi toată noaptea aceea", scria Apollonius din Rodos. „Pânza bărcii *Argo* era întinsă. Dar o dată cu primele raze de soare a venit şi vremea liniştită şi numai vâslind au putut ajunge la colțuroasa insulă Lemnos... „

Aici a avut loc prima peripeție din călătoria lor pe urmele lânii de aur. Nu demult femeile din Lemnos îi omorâseră pe toți bărbații din insulă, deoarece soții lor le înşelaseră. Bărbații din Lemnos invadaseră ținutul de pe coasta Traciei şi când s-au întors acasă au adus cu ei femei pe care le-au preferat propriilor lor soții. Femeile trace le-au înlocuit repede pe cele din Lemnos, alungate din casele lor. Dar numai până în momentul în care geloasele femei din Lemnos s-au hotărât să se răzbune sângeros. I-au masacrat pe toți bărbații, le-au ucis şi iubitele, omorând până şi pe copiii de sex masculin din insulă. Singurul bărbat care a supraviețuit a fost bătrânul rege Thoas. Fiica sa, Hypsipyle, l-a dus pe ascuns la țărm, lăsându-l în voia valurilor într-un cufăr de lemn, de unde în cele din urmă a fost cules de nişte pescari străini, pentru a nu se mai întoarce niciodată în insulă.

După masacru, un timp femeile din Lemnos s-au descurcat singure foarte bine. Ele au preluat toate sarcinile bărbaților, aratul, semănatul şi recoltatul, adaptându-se la noua lor viață. Dar trăiau cu permanenta teamă de represalii din partea tracilor. Astfel că atunci când au văzut-o pe *Argo* ancorată în portul capitalei lor, Myrine, i-au luat pe noii-veniți drept traci veniți să le atace. Îmbrăcate în armură, femeile din Lemnos au alergat în port să se lupte cu invadatorii.

Iason a reacționat prudent. Văzând mulțimea înarmată pe plajă, el a trimis pe țărm un

sol, pe Aethalides cel cu miere în vorbă, care era renumit pentru memoria sa enciclopedică şi pentru că putea să dea oricând impresia de adevăr, fără, de fapt, să spună vreo minciună. Aethalides a reuşit repede să le convingă pe femeile din Lemnos să permită bărcii lor *Argo* să rămână cel puțin o noapte în portul oraşului Myrine fără ca echipajul să fie maltratat. Aceasta le-a dat posibilitatea femeilor din Lemnos să se gândească la situația lor precară. S-au adunat toate în piața oraşului, unde doica reginei, Polyxo, acum o femeie bătrână cu părul alb, le-a atras atenția asupra faptului că ucigând partea bărbătească a poporului din Lemnos, acesta este condamnat la dispariție. Ori vor fi zdrobite cândva într-un război cu tracii, ori, lipsind bărbații, nu vor putea avea copii şi de aceea vor dispare ca popor. Drept urmare, femeile din Lemnos, sub conducerea lui Hypsipyle, care de-acum era regina lor, au hotărât ca a doua *zi* să invite pe argonauți în oraş şi să le ceară să rămână în Lemnos ca soți ai lor. Lipsa bărbaților din insulă urma să fie explicată prin faptul că aceştia au fost exilați datorită legăturilor incorecte pe care le-au avut cu tracii.

Stratagema a reuşit. Iason, îmbrăcat în ce avea el mai frumos, a venit la țărm pentru a fi primit de regina Hypsipyle în palat. Acolo ea i-a oferit tronul insulei Lemnos dacă el şi oamenii săi s-ar fi învoit să se stabilească în insulă. Iason a refuzat tronul, explicând că el şi argonauții nu pot abandona căutarea lânii de aur. A fost însă de acord ca argonauții să rămână puțin în insulă ca oaspeți.

Şederea în insulă a fost atât de plăcută, cu suita de banchete şi serbări, cu dans şi petreceri, cu o companie feminină atât de atrăgătoare, încât nobila expediție pentru lâna de aur era gata să se sfârşească în brațele femeilor djn Lemnos. Au trecut zile după zile şi *Argo* rămânea nemişcată în Lemnos. Stătea ancorată în port, în timp ce echipajul se instalase bine: Iason stătea în palat cu Hypsipyle, iar ceilalți argonauți cu doamnele lor din Lemnos. Numai Hercule - pentru că în cele mai multe dintre versiunile legendei se spunea că el a mai rămas, totuşi câteva zile cu Argo - se abținea de la viața de desfrâu generală. El a păzit în port barca până când, în cele din urmă, nu a mai suportat amânarea expediției. Cu o furie nestăpânită, a început să cutreiere străzile oraşului, bătând la uşile caselor cu bâta sa şi chemând pe argonauți să se adune la malul mării, dar fără femei. Acolo el i-a dojenit aspru pe tovarăşii săi de drum. Le-a spus că-şi vor pierde tot prestigiul dacă vor renunța la căutarea lânii de aur şi vor prefera să ducă o viață tihnită cu femeile din Lemnos. Toată Grecia va râde de ei.

Ruşinați, argonauții au fost de acord cu tot ce li s-a spus, şi a doua zi şi-au luat rămas bun. Despărțirea de femeile din Lemnos a fost amicală şi sinceră. Ele au înțeles că argonauții trebuiau să-şi continue drumul în căutarea lânii de aur, oferindu-se cu generozitate să-i primească înapoi dacă vor scăpa cu viață. Regina Hypsipyle, bănuind că va avea un copil cu Iason, l-a întrebat ce are de făcut. Iason i-a spus că, în cazul în care va fi băiat, el va trebui trimis la Iolcos la bunicii săi.

Acest băiat, fiul reginei Hypsipyle şi al lui Iason, va deveni regele Euneus din Lemnos. După Homer, Euneus a condus insula Lemnos în timpul războiului troian, iar în timpul asediului el i-a ajutat pe greci, cărora le-a trimis în dar vin şi alte provizii. Aceasta corespunde adevărului, pentru că Lemnos era vestită pentru viile sale şi se află pe drumul natural pe care puteau fi transportate provizii între Grecia şi Troia. Ceea ce este însă şi mai important, această referire la regele Euneus ne dă posibilitatea să datăm căutarea lânii de aur. Dacă Euneus era rege când Troia a căzut, atunci tatăl său, Iason, a trecut prin Lemnos cu o generație mai devreme. Arheologii plasează în timp căderea Troiei în mod diferit, cel mai adesea între 1250 şi 1200 î.e.n., multe autorități în materie preferind 1225 î.e.n. Astfel, expediția lui Iason în căutarea lânii de aur ar fi avut loc cam cu 20-30 de ani mai devreme, pe la mijlocul secolului al XIII-lea î.e.n. Această dată, aşa cum vom vedea, corespunde nu numai cu ocuparea oraşului Dimini - posibila casă a familiei lui Iason exilată în afara oraşului Iolcos - ci şi cu alte fapte pe care, navigând în noua *Argo,* urma să le descoperim în îndepărtata Colhidă, țara lânii de aur.

Când Apollonius descrie drumul argonauților de la Muntele Athos la Lemnos, traversare pe care era gata să o întreprindem şi noi, el face o observație interesantă, şi anume că marele munte îşi arunca umbra asupra insulei, chiar dacă era la o asemenea depărtare de Lemnos încât „un vas comercial bine echipat ar fi putut să o parcurgă într-o seară". Distanța dintre Athos şi punctul cel mai apropiat de pe insula Lemnos este, de fapt, 34 mile marine, pe care „un vas comercial bine echipat" o parcurge în 12 ore, mergând cu o viteză medie de 2,8 noduri, ceva mai puțin decât viteza la care ne aşteptam să o atingă *Argo* cu un vânt prielnic din spate. În sfârşit, am avut şi noi o soartă mai bună când ne-am îndreptat din Calcidica spre Lemnos. Noaptea precedentă o petrecusem în splendidul port natural Porto Koufo, care se află în degetul central al peninsulei, unde Antonis scufundătorul ne-a părăsit pentru a se reîntoarce la Nea Skioni, şi de unde am plecat la ora unu dimineața, în speranța că vom prinde dinspre uscat o briză de noapte. Era o mare extrem de calmă, cu o lună strălucitoare, şi puteam auzi păsările cântând în munte ca şi când ar fi fost ziuă. Capul Ambelos descria un contur negru pe cerul înstelat şi în umbra neagră ca cerneala pe care o lăsau razele lunii am constatat că se poate folosi cârma după sunet, apreciind distanța până la roci după vuietul crescând care se reflecta de la țărmul stâncos ca un rezonator.

După o oră, dinspre vest a început să adie vântul, zorile aducându-ne în față Muntele Athos, cu vârful său brăzdat de zăpadă, rămas toată ziua deasupra orizontului ca o uriaşă

călăuză, un indicator vizibil pentru orice marinar din Marea Tracică. Pentru că atât timp cât soarele era pe cer, vântul de vest era prielnic, cârmaciul trebuind doar să aibă în spate, deasupra umărului stâng, Muntele Athos, cu soarele arcuindu-se peste umărul său drept, şi să mențină *Argo* pe direcția insulei Lemnos. Am trecut pe lângă doi caşaloți - o întâlnire neaşteptată în Marea Egee - care călătoreau impasibili în sens invers, pufăind prin orificiul lor respirator aşezat pieziş pe partea dinainte a corpului. Într-o clipă Trondur s-a urcat pe catarg, aşezându-se pe traversa de gabie pentru a-i admira. Mult după ce trecuseră, el mai privea încă în urma lor.

Pe la ora 5 după-amiază, Lemnos începu să se zărească în fața noastră. Şi când soarele a apus, ca o portocală, am văzut în spatele Muntelui Athos, exact cum spunea Apollonius, umbra sa părând să se aştearnă pe insulă. O dată cu amurgul, şi-a făcut apariția o altă flotă de bărci pescăreşti venită să ne ureze bun venit. Curioşii adunați pe malurile stâncoase ale insulei Lemnos au văzut la orizont corabia noastră; iar acum pescarii ne escortau în portul oraşului Myrine, luminile bărcilor lor dansând în jurul nostru, iar vocile copiilor răsunând într-un cântec de bun venit. Tot portul era ticsit de spectatori, sute şi sute de oameni întinzându-şi gâturile să vadă cum este trasă *Argo* de-a lungul cheiului. În rândul din față stătea surâzător, îmbrăcat în anteriu, un preot, care ținea în mână o cană cu vin de Lemnos.

A fost surprinzător să descopăr că în Lemnos s-au găsit atât de puține vestigii miceniene, deşi în *Argonautica* se vorbeşte foarte mult despre această insulă. Dar profesorul Beschi de la Universitatea din Pisa, care a condus săpăturile din Lemnos, mi-a explicat că nu au găsit nicio urmă semnificativă micenianã, probabil pentru că nu aceasta i-a preocupat. Altele au fost lucrurile care i-au interesat. El şi echipa sa erau ocupați cu reevaluarea unor vaste săpături arheologice făcute în insulă la sfârşitul anilor '30 de către echipe italiene. Pe coasta de est a insulei Lemnos descoperiseră un oraş, Poliochni, care data încă de prin anul 3000 î.e.n. Poliochni a fost o aşezare mare şi prosperă, în ruinele căreia italienii au găsit exact acelaşi tip şi aceleaşi forme de obiecte de ceramică care erau

folosite în Troia, pe coasta Asiei Mici, dovadă clară că între Lemnos şi Troia exista un negoț intens încă de la mijlocul epocii de bronz.

În mod cu totul misterios, viața din Poliochni pare să fi luat sfârşit prin anul 1600 î.e.n. Una din teorii susținea că, asemenea oraşelor minoice din Creta, soarta oraşului Poliochni a fost determinată de erupția catastrofală a vulcanului de pe insula Thera. Profesorul Beschi era aproape convins că povestea despre cele întâmplate argonauților cu femeile din Lemnos avea legătură cu un eveniment istoric real. El bănuia că oraşul în care îşi avea capitala regina Hypsipyle şi unde Iason şi argonauții au fost tratați atât de bine ar exista sub oraşul modern Myrine, aşteptând să fie scos la suprafață. Pentru moment, însă, profesorul Beschi şi echipa sa erau mult mai interesați de două regiuni din extremitatea de nord a insulei: oraşul Hephaestia şi templul de cult al misterioşilor cabiri. Ambele locuri erau legate de legenda lui Iason şi a argonauților.

Hephaestia data, după toate aparențele, din secolul al VII-lea î.e.n. şi i s-a dat numele în onoarea zeului Hefaistos. În mitologia greacă, Hefaistos era zeul faur, priceput în toate meşteşugurile metalurgiei, artificier şi armurier al zeilor din Olimp. Hefaistos a fost acela care, după cum spune legenda, a introdus arta prelucrării metalelor la vechii greci. El a luat partea zeiței Hera când aceasta s-a certat cu soțul ei, Zeus, care s-a înfuriat atât de tare, încât l-a azvârlit din înălțimile Olimpului. Hefaistos a căzut în insula Lemnos, rupându-şi picioarele şi rămânând schilod pe viață. Primii locuitori ai insulei, un popor cunoscut sub numele din sinți, s-au arătat generoşi cu acest infirm, dându-i adăpost. Drept recunoştință, Hefaistos i-a învățat să prelucreze metalele; iar din Lemnos această îndeletnicire s-a răspândit în tot restul lumii elene.

Există motive întemeiate să credem că transmiterea cunoştințelor din domeniul metalurgiei are legătură cu poziția cheie a insulei Lemnos, care era plasată în drumul spre Asia Mică. Mărturii arheologice demonstrează că unul din cele mai vechi centre de prelucrare a metalelor din Orientul Apropiat se află pe coasta de nord a Anatoliei, lângă Marea Neagră. Aici s-au găsit unele dintre cele mai vechi topitorii şi mine din istorie. În cazul în care cunoştințele de prelucrare a metalelor au fost aduse pe mare spre Grecia din această regiune, ele ar fi ajuns mai întâi în insula Lemnos, iar legenda despre Hefaistos ar fi fost inventată pentru a explica de ce grecii au învățat metalurgia, după cum se pare, mai întâi în această insulă îndepărtată din nordul Mării Egee. Cei mai mulți oameni de ştiință sunt de părere că Hefaistos a fost un zeu de origine asiatică, nu greacă, şi legătura sa cu povestea lui Iason constă în faptul că acest drum pe mare între Lemnos şi Marea Neagră, era acelaşi pe care Iason şi argonauții şi-au propus să-l urmeze, acelaşi traseu folosit de Phrixus, Helle şi berbecul zburător. Pentru a sublinia şi mai mult această legătură, unele versiuni ale legendei argonauților susțin că printre eroii lui Iason era şi Palaemon, fiul lui Hefaistos, care şchiopăta şi el, ca tatăl său.

O a doua regiune pe care o cerceta profesorul Beschi era şi ea într-un raport direct cu legenda argonauților şi cu Asia Mică. Pe vârful înalt al unei stânci de pe țărm, privind spre nord-vestul Mării Tracice, piatra de calcar a fost tăiată pentru a se face o terasă unde se închinau membrii unui cult necunoscut, cel al cabirilor. Acest cult era atât de secret, încât astăzi se cunoaşte foarte puțin despre aşa-numitele mistere ale sale, căci membrii cultului juraseră să nu-şi dezvăluie niciodată secretele. Cu toate acestea, se ştie că era un fel de cult al fertilității, şi că avea, într-o anumită formă, legătură cu vrăjitoria şi cu marele Pământ-Mamă. El a venit din Asia Mică, iar Lemnos şi Samothrace au devenit principalele centre ale cultului; evident, poziția acestor insule a jucat, şi de această dată, un rol important.

Ceea ce ne interesa pe noi în mod deosebit era faptul că acest cult avea legătură şi cu navigația pe mare, şi în special cu doi dintre argonauți - frații gemeni Castor şi Pollux. Portretele lor de mai târziu îi înfățişau cu două stele în frunte, semnul folosit de cei inițiați în misterele cultului cabirilor. Se spunea că marinarii care cunoşteau secretele cabirilor

aveau puterea să strunească vântul şi să potolească furtunile, şi că cei doi gemeni le-ar apărea ca Focul Sfântului Elmo [2]. Chiar şi o licărire trecătoare a celor două stele, Castor şi Pollux, după ce aceştia au devenit o constelație cerească, însemna că partea cea mai primejdioasă a furtunii de pe mare a trecut. În felul acesta, călătoria argonauților a intrat în folclorul marin, în timp ce, aşa cum remarca Isaac Newton, este greu de explicat de ce şi alte semne ale Zodiacului sunt asociate cu expediția în căutarea lânii de aur - Vărsătorul, Peştii, Gemenii şi, evident, Berbecul.

Va urma...

[2] Elmo. forma populară a Sf. Erasm. Marinarii invocă numele acestui sfînt in timpul furtunilor. Focul Sf. Elmo apare uneori sub forma unei jerbe de lumini la capetele vergilor a catargelor navelor şi se datorează electricității din atmosferă.

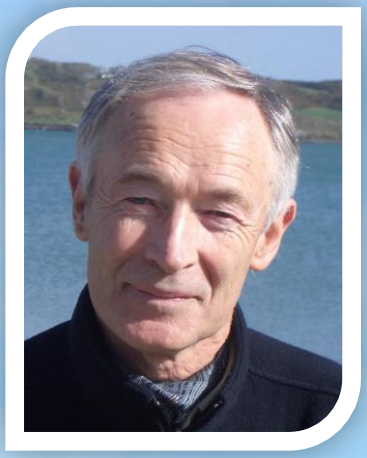

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în

1985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(1987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de 17 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

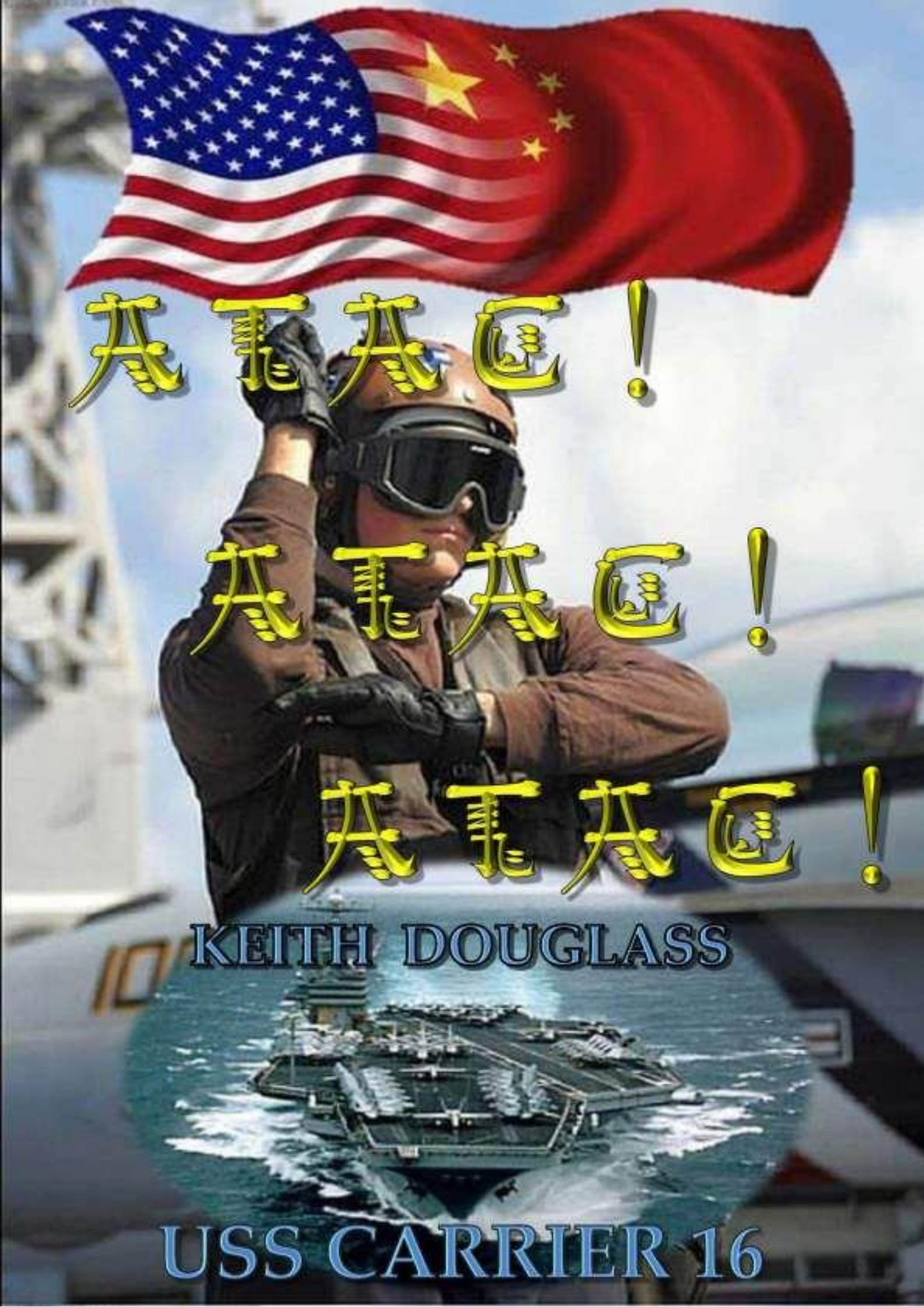
ATTACK!
ATTACK!
ATTACK!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

KEITH DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

Traducerea în limba română
Uncris

EPISODUL 7

19

TFCC
USS Jefferson
1530 ora locală (Zulu -10)

Micul compartiment era o cacofonie de apeluri din partea piloților, rapoarte ale lui Air Boss referitoare la statusul punții de zbor, cereri ale lui *handler* pentru manevrarea avioanelor și rapoarte de supraveghere de la CAP SAR aflate deja în aer.

Pentru Tombstone Magruder, după două decade și jumătate de serviciu naval, urmărirea diferitelor activități și progresul tuturor fazelor secvenței de lansare era complet automată. Nu-i acorda mai multă atenție conștientă decât respiratului, în timp ce mintea cernea informațiile, le evalua, și – în mod automat, în mintea sa – le acorda prioritatea meritată.

Dar, când un mic difuzor până atunci tăcut, plasat direct în spatele scaunului său înalt, de comandă, a dat semne de viață, a ridicat brusc capul. S-a întors către Batman, al cărui chip era întunecat.

— Unitatea SEAL de pe insulă, a explicat Batman. Îi recepționăm prin echipamentul SINCGAARS.

— Vorbește cu ei, a spus Tombstone. Ei îți cunosc deja vocea.

Batman a aprobat dintr-o mișcare a capului și a înșfăcat microfonul. I-a făcut semn lui TAO să-l aducă pe ofițerul de legătură SEAL și să-l țină pe aproape.

— Aici *Homeplate*, dă-i 'nainte.

— Vești proaste, *Admiral*. Am găsit bomba, dar momentan nu ne putem ocupa de ea. Este camuflată într-un camion de bere, iar chinezii au transportat-o pe sus, cu elicopterul. Ne-am ținut după ea, dar l-au scufundat în Caneohe Bay cu tot cu bomba la bord. Nu ne putem scufunda cu aparatele noastre cu sistem de respirație în circuit închis, deci am avea nevoie de ceva asistență aici.

Batman a înjurat neauzit, apoi a întrebat:

— Ce doriți de la noi?

— În primul rând, detectoare de metal. Știu destul de sigur cam unde trebuie să mă scufund, totuși va trebui să o localizez precis.

— Nici o problemă. USS *Chief* se află în zonă. Voi puteți să vă duceți la el?

— Bineînțeles, *Admiral*. Am mai vrea și ceva echipament special. Asta în caz că va trebui să ne scufundăm la mare adâncime.

— Chiar cred că va trebui să o faceți, a răspuns Batman.

— Și noi credem. Dar nu-mi pot da seama, *Admiral*, cum vor detona bomba. Adică, dacă e scufundată la cel puțin treizeci de metri sub apă…

— Transponder de pe un submarin, a spus Tombstone.

S-a întors către Batman, cu fața palidă.

— Când am avut ultimul contact cu el?

— Murdock, *Admiral* Magruder sugerează că dispozitivul nuclear va fi activat de pe un submarin. Avem unul în zonă, nedetectat în ultimele patru ore. Aveți vreo informație despre el?

— Negativ, *Admiral*, dar vom sta cu ochii bine deschiși. Momentan, cred că prioritar este să localizăm bomba, iar grijile despre detonare să le lăsăm pe mai târziu.

— *Roger*, USS *Chief* este la dispoziția voastră.

Batman i-a dat microfonul lui TAO, care a comunicat un set de frecvențe și coordonate temporale care să permită unității SEAL să o contacteze direct pe *Chief*.

Pe circuitul *Navy Red* s-a auzit o voce pe care Tombstone a recunoscut-o imediat. Era unchiul său, *Admiral* Thomas Magruder, *Chief of Naval Operations*.

— *Jefferson*, aici CNO. Vă aducem la cunoștință că există un ultimatum din partea chinezilor. Să negociem înființarea unei baze militare chineze permanente în Hawaii, sau vor detona o armă „specială" mâine la prânz. Care este statusul vostru?

O liniște înghețată s-a așternut în TFCC. Tombstone a privit ecranul pe care apăreau simbolurile valurilor de avioane de vânătoare și de atac asupra țintelor de la suprafața apei, acționând asupra invadatorilor chinezi, și a calculat șansele.

— Aici ***Vice*** *Admiral* Magruder, *sir*. Există vreo indicație că ar putea detona *imediat* dispozitivul?

— Nimeni nu poate fi sigur, dar cei de la Informații par să creadă că nu. Cred că te afli în contact cu

Murdock?

— Afirmativ, *sir*. Doar ce ne-a raportat ultimele noutăți referitoare la locația probabilă a armei „speciale", iar noi l-am alocat pe USS *Chief* să participe la operațiunile de recuperare.

— Bine. Presupun că nu va fi greu de găsit. Întrebarea este cum o vom dezamorsa la asemenea adâncime?

— Momentan avem alte probleme aici, *Admiral*, interveni Batman. Știu că avem ordine să nu provocăm lupte aeriene deasupra insulei, dar trebuie să oprim desantul de infanterie ce se pregătește să debarce. Odată debarcați, va fi al dracu' de greu să mai scăpăm de ei.

— De acord. Avem mai puțin de douăsprezece ore, *gentleman*. Hai să facem treaba.

După ce CNO a închis, Batman a comutat pe circuitul SEAL.

— Ești la curent cu termenul de expirare al ultimatumului? l-a întrebat pe Murdock.

— Acum suntem, *sir*.

A apărut o nouă notă, sălbatică, în vocea lui Murdock.

— Ne ocupăm noi de treaba asta, *sir*.

Viking 701
1535 ora locală (Zulu -10)

— *Madman, Madman,* apelă TACCO[1] de pe locul din spate. Fumigena, acum!

În scaunul din față-dreapta, copilotul a tras proiectilul fumigen. Acesta trebuia să marcheze zona în care Viking a făcut prima detecție a unei mase metalice subacvatice. Următoarele pase pe deasupra aceleiași zone va permite triangularea locației exacte a țintei suspecte.

Rabies a acționat comutatorul ICS.

— Ești sigur?

— E o mare probabilitate, a spus TACCO cu voce emoționată. Hai să lansăm câteva *sonobuoys* în apă, poate putem să-l localizăm pe bastard.

— Nnu știu, șovăi Rabies, privind spre copilot. Știi la ce mă gândesc, nu?

Copilotul a confirmat posac.

— E chiar sub noi.

Iar asta – reflecta Rabies – era problema esențială a detecției Madman. *Magnetic Anomaly Detector*, pe scurt Madman, putea localiza o masă metalică semnificativă aflată la destul de mare adâncime în apă, pe baza distorsiunii pe care aceasta o produce câmpului magnetic terestru. Totuși, cu toată precizia sa, nu putea interpreta natura masei metalice respective. Epleave, depozitele de minereu, conductele subacvatice, toate puteau duce la rezultate false. Majoritatea dintre ele erau precis cartografiate, iar experții ASW reverificau întotdeauna harta înainte de a utiliza armamentul asupra țintei.

8știu că suntem deasupra, a intervenit TACCO. Credeți-mă, am mai fost pe deasupra ei de o mie de ori, probabil. Acum e ceva diferit.

Rabies și copilotul au schimbat o privire scârbită.

— Mda, da, a făcut Rabies. Totuși, a înscris Viking-ul S-3 într-un viraj accentuat spre dreapta, privind în jos pentru a verifica locația fumului, apoi a dus S-3 la joasă înălțime pe deasupra lui și la aceeași direcție de zbor.

— *Madman, Madman,* a anunțat TACCO din nou.

O altă fumigenă a fost lansată de sub micul dar puternicul avion bombardier-dorpilor.

[1] TACCO - (pronunțat "TACK-oh") TACtical COordinator (abreviere militară pentru "coordonator tactic")

— Ești sigur că ai dreptate? a întrebat Rabies. Pen' că mare adevăr zic ție… instinctul îmi spune că ne pregătim să picăm de fazani.

— Ba deloc – vocea lui TACCO era foarte încrezătoare. Sunt sigur că el e. *Sonobuoys* va face confirmarea.

— Numai dacă nu încurcă semnalele, a subliniat ASW. Atunci degeaba le-am mai lansat.

— Bine, bine, făcu TACCO. Știu. Dar, credeți-mă, știu și unde este exact Memorialul *Arizona*.

Arizona, scufundată de un pilot kamikaze(sic!)[2] în timpul atacului japonez asupra Pearl Harbor, era una dintre cele mai explorate epave din această parte a lumii. Fiecare cm[2] al nobilei sale carcase a fost precis plasat pe hartă.

— Orice ar fi chestia asta, se află cam la cincisprezece metri nord de locul unde trebuie să fie *Arizona*, a spus TACCO. Haide, oare de câte ori am trecut prin precizările astea la ședințele de Informații? Cel mai bun loc unde se poate ascunde un submarin este chiar lângă o binecunoscută MAD de pe fundul apei.

— Ești sigur că s-a putut apropia atât de mult? a întrebat Rabies.

— A putut, dacă are un *skipper* bun. Și toate informațiile arată că este vorba de un submarin relativ mic. Sigur, ar fi mult prea aproape ca să se simtă confortabil, dacă ar fi vorba de un *boomer*[3] mare, sau măcar de un submarin mare, de atac. Dar pentru un amic de mici dimensiuni ca el, nici o problemă. Deci, îmi lansați niște *sonobuoys*, sau nu?

Oftând, copilotul a lansat prima barieră de *sonobuoys*. Acestea au fost largate în mod automat, după ce TACCO a introdus datele referitoare la poziția lor, în consola tactică.

— OK, acum sunt peste tine, a spus TACCO, cu o imensă satisfacție în voce. Te-am prins, nenorocitule. Al meu ești.

USS *Centurion*
1537 ora locală (Zulu -10)

Petty Officer Pencehaven și-a îndreptat spatele, arcuindu-și umerii puternic peste spătarul de plastic al scaunului. Chiar dacă era unul ergonomic, bine căptușit, după câteva ore de ședere în el se transforma într-un veritabil instrument de tortură. Mai ales când în exterior era o tăcere mormântală. Dacă ar fi avut de urmărit vreo câteva contacte, adică un submarin ostil pe ecran, măcar ar fi avut ceva de făcut, în loc să asculte ușoarele zgomote biologice din apă și să se holbeze la display până îl dureau ochii, atunci n-ar mai fi simțit scaunul atât de inconfortabil.

[2] USS Arizona – navă de război, a doua din Clasa Pennsylvania ("super-dreadnought" battleships). Scufundată în timpul atacului japonez din 7 dec. 1941 asupra Pearl Harbor împreună cu 1177 marinari. (Nava a fost bombardată, celebrii *kamikaze* au apărut abia spre sfârșitul războiului!) Din 30 mai 1962 a fost construit *Memorialul USS Arizona* deasupra epavei.
[3] Boomer – submarin cu propulsie nucleară, dotat cu rachete balistice cu cap nuclear.

Pencehaven s-a uitat la ceas și a înjurat încet. Mai erau două ore până când Renny Jacobs va veni să-l schimbe. Și, slavă Domnului, afurisitul venea întotdeauna mai devreme. Se grăbea către compartimentul Sonar, cu un zâmbet larg pe față, de parcă urma să fie recompensat cu o stea de aur pentru prezentarea cu cincisprezece minute mai devreme la preluarea serviciului. Mă rog, dacă ținea să fie atât de amabil, n-avea decât. Turele durau patru ore și nu căpătai nici măcar o felicitare dacă te prezentai de fiecare dată mai devreme pentru preluarea serviciului.

Totuși, chiar și o vizită întâmplătoare a lui Jacobs ar fi fost o bună ca diversiune acum. Oh, sigur, acolo erau destule posibilități. Cu toții știau că acolo era un submarin în zonă, și mai știau că, pe ecranul sonar, lăsa o semnătură care nu semăna cu a nici un altul. Doar acest fapt și era destul să-l țină „în priză", posibilitatea de a rata primul contact cu o nouă clasă de submarine. Totuși, după o oră de ascultare, această posibilitate devenea tot mai subțire.

A făcut câteva răsuciri de trunchi ca să-și dezmorțească mușchii spatelui. Exagerase cu antrenamentul din noaptea trecută, lucrând din greu cu aparatul de forță. Trebuia să te străduiești ca să rămâi în bună condiție fizică când te aflai la bordul unui submarin, iar Pencehaven se mândrea a fi cel mai forțos submarinist de la bord. Jacobs avea cele mai sensibile urechi, fără îndoială, dar Pencehaven era absolut sigur că-l poate pune la pământ pe mucosul slăbănog oricând voia.

S-a gândit câteva minute la posibilitatea să-l caftească pe Jacobs, doar așa, de-al dracului, apoi a devenit conștient de prezența unui vag… nnnu, nu chiar un sunet, era prea șters ca să fie numit așa. Mai degrabă o frecare, parcă o mătase aluneca pe o piele aspră, ca atunci când a fost ultima dată în învoire și... – stai așa! se aude din nou. A închis ochii, uitând instantaneu de durerea din spate, de scaunul inconfortabil și de consecințele îndelungatului său conflict cu Jacobs.

Se auzea din nou. Frecare, șuierat, frecare – ce dracu e? A privit consola pentru a se asigura că înregistrarea funcționează, apoi a studiat cascada verde de pe display. A mărit o anumită porțiune și a observat cu atenție vârfurile ce răsăreau, în încercarea de a separa un anumit semnal din noianul de sunete ce generau semnale pe ecran. Sigur, computerul putea să facă asta, de cele mai multe ori mai bine decât el, dar existau întotdeauna momente când computerului îi scăpa câte ceva. Mai ales atunci când era vorba de un zgomot intermitent, unul care semăna… ăăă, care era cam confuz.

Ciocăni cu creionul în ecran. Acolo. Poate că… DA! Asta e! Dar semnalul grafic abia se distingea prin perdeaua verde a zgomotului de fond. Continuă să fie atent și să coreleze creșterea amplitudinii semnalului grafic cu ceea ce auzea în căști.

Deodată, a fost absolut sigur că l-a găsit. Nu putea spune cu certitudine ce anume l-a convins că așa e, dar nu avea nici un fel de îndoială. Fără să mai ezite, a acționat microfonul.

— Conn, Sonar, contact submarin, pe direcția 1-3-5, distanța – ăă, cam între cinci și zece mii metri. Am nevoie să manevrați ca să pot stabili exact datele.

— Sonar, ești sigur? recunoscu Pencehaven vocea comandantului.

— *Yes, sir*, a replicat încrezător. Sunt sigur.

— Pentru că direcția pe care o indici, corelată cu distanța, indică un punct aflat foarte aproape de Memorialul *Arizona*. Știi asta, da?

Pencehaven a bombănit mulțește. Mda, acum că i se spusese, da, nu s-a gândit să facă corelația. Putea fi un curent de apă peste o porțiune din bătrâna epavă. De ce n-au mutat-o? N-avea nici un sens să se lase structuri metalice ruginite pe fund doar ca să zăpăcească sonarul și navigația altora.

— *Yes, sir*, știu. Dar… - brusc nu era deloc sigur cum să-i explice. E un sunet ciudat, *sir*. Ca nici unul pe care l-am mai auzit sub apă.

A urmat un lung moment de tăcere pe circuit, apoi:

— OK, ne furișăm până acolo să aruncăm o privire. Care-i sursa semnalului?

— E ceva mecanic sau hidraulic, *sir*. Nu sunt foarte sigur. Intermitent. Și nu pot preciza exact ce echipament îl produce.

Pencehaven era conștient că o notă de disperare îi răzbătea din voce. De ce nu-l credea *skipper*-ul? Doar știau că se află un submarin în zonă, un ul care nu era înregistrat în baza acustică de date. Era doar genul de lucru pe care te aștepți să-l auzi.

— Poate o pompă de santină, sau așa ceva, *sir*, adăugă el, agățându-se de un fir de pai. Tot ce știu este că nu provine din mediu.

— OK. Cum am zis, ne dăm mai aproape.

Pencehaven putea distinge îndoiala din vocea comandantului.

Se uita frustrat la ecran, rezistând tentației de a tamburina cu degetele pe consolă. De ce nu-i dădea un semnal electric clar, care să-i confirme că era vorba de ceva străin de mediu? Cerea prea mult? Cine dracu putea naviga atât de silențios – cu excepția unui submarin american? Dar nu era unul de-al lor, de asta era sigur. Cunoștea semnăturile acustice ale oricărui echipament de pe fiecare navă americană. Nu, acesta era ceva diferit; încrederea de la început îi revenise.

Întrebarea era, cum putea să-l convingă pe comandant? O revărsare de acid i-a ars stomacul când și-a dat seama ce trebuie să facă. S-a întors către pufanul de lângă el.

— Trimite pe cineva să-l trezească pe *Petty Officer* Jacobs. Să-i spună că am nevoie de el aici. Imediat.

TFCC
1540 ora locală (Zulu -10)

— El trebuie să fie, *Admiral*! a strigat Lab Rat. Doamne, l-am prins!

Batman analiza datele corelate provenite de la S-3 Viking și de la *Centurion*. Nu era cine știe ce, dar numai de astea dispuneau în prezent.

— E numai un singur submarin, a spus Batman, cu oarece frustrare. Și e unul mic. De ce dracu un singur submarin hotărăște întregul curs al bătăliei?

Lieutenant Green a intervenit.

— Așa fac întotdeauna submarinele, *sir*. Încă de când au fost introduse în înfruntările navale. Ca exemplu recent, în Războiul din Falkland, numai zvonul că participă și un submarin britanic de atac din clasa *Swiftsure* a fost suficient ca să-i forțeze pe argentinieni să facă unele manevre disperate. Iar când britanicii au crezut că argentinienii au trimis un sub diesel, au aruncat în apă tone de *sonobuoys* ca să-l depisteze. Ucigând și o mulțime de balene, printre altele.

Batman a dat din cap nerăbdător.

— Cunosc toate astea. Doar că nu e corect, fir'ar să fie! Stăm aici, eu cu cel mai puternic portavion din lume, iar acolo o așchie de metal, ca un bolovan în apă, împiedicându-mă să acționez.

S-a uitat la cei doi cu furie în priviri.

— Cât de siguri sunteți?

Lab Rat a ridicat mingea.

— Nu spun că e o certitudine, Admiral, a spus încet, plimbându-și degetul pe hartă, pe cele două zone de probabilitate. Nici poziția raportată de submarin nu este certă. Amândoi au contact cu ceva ce ei cred – doar *cred*, subliniez – că poate fi un submarin. Problema lor este că ambii au găsit contactul în imediata apropiere a lui *Arizona* ceea ce ar putea denatura ambele detecții. Poate fi un submarin – sau poate fi vorba de nervozitatea unui echipaj disperat să găsească neapărat un contact.

— Dacă deschid focul, Admiral, a avertizat Green, oricât de preciși ar fi, probabil că tot vor produce avarii substanțiale Memorialului. Iar dacă nu e un submarin, exploziile vor împrăștia doar fragmente din *Arizona* pe tot fundul apei, ceea ce va complica în viitor acțiunile ASW.

Din tonul ei se vedea că nu intenționează să descurajeze, ci doar subliniază consecințele.

— Dacă până acum am avut o cartare clară a anomaliilor magnetice, după asta va fi imposibil.

— Fir'ar dracu' al dracului! A izbucnit Batman. Deci va trebui să ne bazăm pe instincte. Ambele echipaje, și cel de pe submarin, și cel de pe S-3, știu despre *Arizona*, totuși continuă să creadă că au contact cu un submarin. Iar voi aveți dreptate în legătură cu un lucru – chiar dacă îl distrugem pe acesta, vom avea mai târziu o grămadă de probleme cu detecția magnetică. Deci, ce-i de făcut?

Toți trei au tăcut câteva clipe, apoi Green a vorbit, cu o voce ezitantă.

— Am o ide, *sir*. Dar nu sunt sigură că e realistă.

— *Flight quarters*, toată lumea *flight quarters*, a izbucnit alarma în 1MC.

— Zi repede, *Lieutenant*. Am de lansat un atac aerian în circa două minute, așa că portavionul acesta nu mai are timp să-și facă griji pentru un submarin. Îl vreau distrus, IMEDIAT!

Green s-a aplecat peste harta de pe masă. A început să vorbească, încet și rar la început, dar căpătând treptat încredere. Când a terminat, Lab Rat s-a întors către Batman.

— *Skipper*-ul de pe submarin vă va urî pentru treaba aceasta, spuse el.

Batman a confirmat.

— Știu. Dar bătrâna doamnă care se odihnește sub ape a fost bombardată deja de prea multe ori. Merită să i se acorde șansa să riposteze. Acum.

20

USS Centurion
1546 ora locală(Zulu -10)

— Ce-ntâmplă? a întrebat Jacobs imediat ce a intrat în compartimentul sonar. Ochii îi erau cârpiți de somn și avea încă o expresie de extenuare pe față. Mesageru' zicea că ai nevoie de mine.

Pencehaven a dat din cap.

— „Nevoie" e cam mult spus. Ăă… pe dracu, chiar am nevoie.

Întinse un deget către marinarul ce stătea la consola de lângă el.

— Fă o plimbare, Jack.

Tânărul tehnician s-a ridicat din scaun, iar Jacobs i-a luat locul.

Pencehaven a inspirat adânc.

— Noi nu ne-am înțeles prea bine întotdeauna, Renny. Știu. Dar vreau să-ți arăt ce-am găsit. Urechile tale… urechile tale sunt mai bune decât ale mele pentru treaba asta. *Skipper*-ul nu mă crede din cauza a ce s-a întâmplat ultima dată; vreau să arunci și tu o privire și să-mi dai dreptate. Ei, toți, te ascultă pe tine. Și cineva trebuie să asculte, înainte ca avortonu' ăsta mic s-o șteargă.

Pencehaven i-a spus ce a făcut în ultimele cincisprezece minute, apoi i-a pasat căștile lui Jacobs.

— Ascultă – încă îl pot auzi.

Jacobs s-a lăsat pe spate în scaun, în timp ce pe față îi apărea acea expresie ciudată de pace și calm pe care Pencehaven o asocia deja cu Nemesis-ul său. Avea ochii închiși, gura ușor întredeschisă,

respirația ușoară și regulată. După toate aparențele, se pregătea să tragă un pui de somn în compartimentul sonar. Deodată, Jacobs a înțepenit în scaun. Mâna i-a zvâcnit către comutatorul sistemului de comunicații, apoi a ezitat și s-a întors spre Pencehaven.

— Știi prea bine că ai avut dreptate cu chestia asta. N-ai nevoie de mine să-ți confirm.

Pencehaven a scos un oftat de ușurare.

— L-ai auzit și tu?

— Bineînțeles că l-am auzit, a spus Jacobs sec. Trebuie să fii surd ca să nu-l auzi. Și ai dreptate, probabil că este un fel de pompă de santină. Singurul lucru pe care-l știm sigur este că nu e de-al nostru. Așa că, apelează-l pe *captain*, spune-i că ești sigur că ai un contact. Este contactul *tău*, tu conduci acțiunile de fixare a țintei pe el. Eu te susțin.

— Pe tine te vor lua mai degrabă în serios, a spus Pencehaven.

Jacobs a negat, dând energic din cap.

— Nu. *Captain* va lua decizii bazându-se pe cât de sigur ești tu. Asta a fost problema ultima dată – nu ai încredere în instinctele tale. Dar de data asta l-ai fixat absolut sigur. Acum, dă-i drumu' – fă ceea ce trebuie să faci.

În ochii lui Jacobs sclipea ceva ce pute fi interpretat de alții ca fiind fanatism.

Pencehaven a inspirat adânc, apucat brusc de crampe. Siguranța submarinului – ba chiar, a întregului Grup – se afla acum pe umerii lui. Trebuia să o facă așa cum trebuie, trebuiau să-l creadă.

— Conn, Sonar, începu, forțându-și intenționat vocea să sune ceva mai tare și mai plină de siguranță. *Captain*, am un contact subacvatic. Probabilitate mare.

A precizat direcția și distanța, acum reevaluate în funcție de mișcarea prin apă a propriului submarin și unghiul anomaliei.

— Se ascunde în spatele Memorialului, *sir*. Sunt sigur de asta.

— Sigur? a repetat *captain*. Așa cum ai fost și ultima dată?

— Nu, *sir*. Atunci a fost o greșeală. Dar de data asta sunt sigur.

— Adu-l pe *Petty Officer* Jacobs la aparate, a ordonat *skipper*-ul. Pencehaven, trebuie să înveți că acesta nu este un joc solitar. Trăim și murim împreună, ca echipă.

Pencehaven l-a privit pe Jacobs cu ochi recunoscători.

— Este aici, cu mine, *sir*. Și *Petty Officer* Jacobs este de acord cu evaluarea mea.

— Păi și atunci de ce naiba nu spui așa? a izbucnit *captain*. Bine ai făcut, Pencehaven. Din acest moment, mi-am schimbat opinia de „cacao" pe care mi-o formasem despre tine.

— Mulțam fain, Renny, a spus Pencehaven recunoscător. Îți rămân dator.

Jacobs a dat doar din cap.

— Nu. Eu îți sunt dator. Pentru că dacă nu a-i fi avut instinct e bune, ai fi ignorat contactul. Iar următorul sunet pe care l-aș fi auzit ar fi fost o torpilă venind direct către cușeta mea.

— Ok, hai să ne ocupăm de problema localizării exacte, a spus Pencehaven, începând să tasteze cifrele. Protocolul de tragere – te ocupi tu?

Mâna lui Jacobs zbura pe tastatură.

— Acu' nu mai poți să scapi de mine, a murmurat.

Când, în sfârșit, soluția de tragere a fost clară, precisă, s-a întors către Pencehaven.

— De data aceasta o facem cum trebuie.

Viking 701
1600 ora locală (Zulu -10)

— Am soluție de tragere, a anunțat calm TACCO.

Rabies Nu a răspuns pentru că asculta vocea din căști. Apoi a spus:

— *Aye, aye, Admiral*, și a comutat înapoi pe circuitul intern de comunicații.

— Negative pentru soluția de tragere, a ordonat.

— Ceee?!? E al meu! a izbucnit TACCO.

— Nu avem permisiunea, amice. E unul de-al nostru în zonă – submarinul va prelua sarcina de distrugere a inamicului.

— Sub-ul va distruge contactul *meu*? a întrebat TACCO, absolut scârbit.

— Afirmativ. Jucăm cu toții în aceeași echipă, adu-ți aminte!

De pe locurile din spate, comentariile rezultate din starea de furie și frustrare s-au răspândit în toată carlinga. Rabies dădea trist din cap, de acord cu TACCO și AW, dar înțelegea motivele ordinului primit. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit un submarin american era ca un S-3 să lanseze torpile în apa în care opera el. Da, lăsând submarinul să se ocupe de acest contact, a fost o soluție mai bună, fără îndoială.

Dar, oare la ce se referea amiralul, când a spus că submarinul este în avantaj față de avion? Și de ce afirmase că acest inamic este un fraier ușor de învins?

CARRY ON!

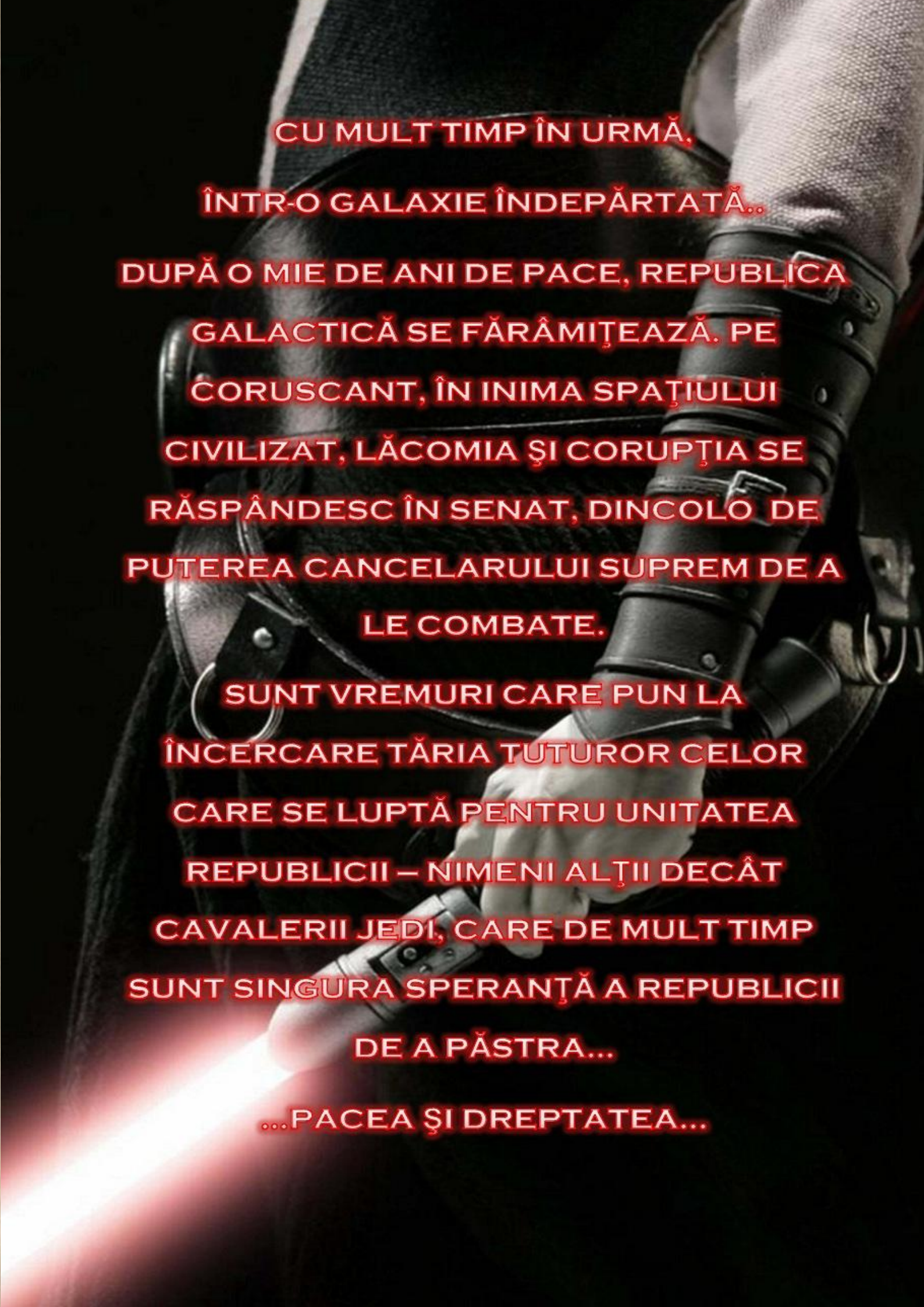
CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...
...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducerea din limba engleză: Uncris

pentru VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

Capitolul 20

În grote arconanii se ofileau cu rapiditate. Ochii lor bioluminiscenți deveneau tot mai vagi, ca tăciunii unii foc ce se stingea treptat.

În apropiere, Clat'Ha, împreună cu alți doi umanoizi încercau să-i ajute. De obicei energică, pătimaşa femeie părea acum stoarsă de puteri, istovită. Realmente nu puteau face nimic pentru arconani, doar să le asigure oarecare confort.

Si Treemba nu mai era activ de câteva ore. Îi şoptise lui Obi-Wan că încearcă să-şi conserve puterile. Totuşi, Obi-Wan presupunea că prietenul său era cu adevărat prea slăbit ca să se mai mişte.

Obi-Wan era disperat. Ura faptul că stătea degeaba, incapabil să ajute, în timp ce prietenul său murea încet. De zeci de ori s-a gândit să alerge afară ca să-l caute pe Qui-Gon. Dar a rezistat impulsului. A rămas lângă prietenul său ca să-l protejeze.

Obi-Wan şi-a sprijinit disperat fruntea pe genunchi. Apoi a privit către tavanul grotei. Care a fost folosul tuturor antrenamentelor Jedi? Nu s-a simțit niciodată atât de neajutorat. Nimic din ce învățase, nici măcar nimic din cele ce-i spusese Yoda, nu l-a pregătit pentru aceste clipe. Ajunsese la sfârşitul a toate – credință, speranță, încredere în sine. Eşuase. Toată viața, îşi va aminte de aceasta, cele mai negre clipe.

Cele mai negre clipe…

O amintire i-a revenit lui Obi-Wan. Şi-a amintit o întâlnire crepusculară cu Yoda. *Care sunt limitele mele, şi cum voi şti că le-am atins?* a întrebat Obi-Wan. *Şi dacă o voi depăşi pe ultima, unde pot să mă întorc pentru ajutor?*

Atunci a fost momentul când Yoda i-a spus că există clipe de pericol extrem, când, după ce a făcut tot ce i-a stat în putere, putea face uz de Forță pentru a chema un alt Jedi. *Aproape, să fii trebuie*, a spus Yoda. *Conectat.*

Poate că Qui-Gon nu credea că ei sunt conectați. Dar Obi-Wan trebuia să încerce.

În grota întunecată, s-a străduit să cheme Forța. A simțit pulsul şi i-a absorbit energia. Şi-a extins simțurile de Jedi, încercând să simtă prezența Maestrului Jedi. Dar Obi-Wan era tânăr şi nu putea controla Forța aşa cum ar fi vrut. În tăcere, doar l-a chemat pe Qui-Gon! *Vino acum! Arconanii vor muri fără dactyl.*

Din buza grotei se rostogoleau hohote de râs. Obi-Wan privi în sus. Îl chemase pe Qui-Gon cu toată puterea, şi în schimb, l-a stârnit pe huttul Jemba. Cam astea erau abilitățile sale.

Jemba îl domina, blocând intrarea cu trupu-i masiv.

— Cum vă simțiți voi? Sper că bine - i-a luat peste picior. Eh, păi dacă nu sunteți, eu am dactyl de vânzare! Dactyl pentru cei nevoiaşi. Prețul pentru el sunt viețile voastre! Avem câte ceva aici, şi mult mai mult ascuns bine în altă parte.

De jur împrejurul grotei, arconanii au început să geamă. Unii se târâră spre hutt, pentru oferta de dactyl.

Pe Obi-Wan l-a cuprins dezgustul şi s-a ridicat în picioare.

— Opriți-vă! a strigat.

Înainte de a-şi da seama, sabia-laser s-a activat. A făcut vreo cincizeci de metri peste trupurile a câtorva duzini de arconani extenuați, până a ajuns în fața monstruosului hutt. A făcut o mişcare largă, îndelung antrenată, cu sabia. Huttul cu înfățişare de melc putea fi clar văzut în lumină. O duzină de alți hutti şi whipidi umpleau tunelul din spatele său, dar masivitatea lui Jemba nu le permitea să deschidă focul.

— Ehei, a hohotit Jemba. Sunt bucuros să văd că eşti brav, chiar şi atunci când Maestrul tău nu-ți apără spatele!

— Pleacă, Jemba – a reuşit să spună Obi-Wan. Era zguduit de furie, iar pentru că vocea i se schimbase, suna comic.

Clat'Ha a apărut în spatele său, cu blasterul gate să tragă.

— Are dreptate. Nu eşti binevenit aici.

— Foarte bine, a tunat Jemba. Dacă asta vreți, voi fi bucuros să-i las pe prietenii voştri să moară.

— Lasă-le lor dactylul! a ordonat Obi-Wan.

Ținea ferm sabia-laser, simțindu-i căldura în mânerul greu. Lama vibra prin aer, iar fiecare muşchi era nerăbdător să se destindă spre înainte şi să înceapă să taie. Sudoarea curgea pe fața lui Obi-Wan care-şi ținea dinții încleştați.

— Ce amuzant! se adresă tare Jemba către acoliții săi. Ăsta nu e un utilizator de Forță. E consemnat în înregistrările de pe navă. Nu e decât un fermier, respins din Templul Jedi.

Obi-Wan şi-a stăpânit mânia la zeflemeaua lui Jemba. Timp de câteva secunde lungi s-a luptat să-şi găsească în interiorul ființei calmul şi pacea. Apoi şi-a reamintit cuvintele lui Qui-Gon. Nu Jemba era adevăratul inamic. Mânia era.

În sfârşit, găsi calmul de care avea nevoie. Simți prezența Forței. Acum era peste tot în jurul său, în Jemba, în pietre, în arconanii ce se stingeau atât de repede în spatele său. A simțit-o cum pătrunde în el.

— Qui-Gon! a strigat Obi-Wan surprins.

Se concentrase atât de mult pe chemarea către Maestrul Jedi, încât fu uimit că deodată simțea că acesta îl chema pe el în ajutor.

— Jemba, dă-te la o parte din calea mea! a cerut Obi-Wan. Qui-Gon este în primejdie.

— Ha! Ha! hohoti masivul hutt. Se lovea peste laterale în timp ce râsul îl copleşea. Oare de ce nu sunt surprins? Poate pentru că eu mi-am trimis oamenii să-l omoare!

Dar nu era vorba doar de Qui-Gon. Pericolul venea pentru ei toți. Qui-Gon nu cerea ajutor doar pentru el. El încerca să-l avertizeze pe Obi-Wan.

— Vorbesc serios, Jemba, a avertizat Obi-Wan. Suntem cu toții în mare pericol!

— Şi ce-ai vrea să fac eu, micuțule? a întrebat Jemba. Vrei să mă uit în jos la încălțări pentru ca tu să mă poți străpunge? Ho, ho, ho! Şmecheria asta nu ține la mine. Huttii nu au picioare!

Pierdea timpul. Obi-wan execută un salt rostogolit prin aer, spre înainte şi a aterizat în fața lui jemba. Atunci, folosindu-se de inerția de la aterizare a făcut o detentă peste capul lui Jemba. Când a aterizat în spatele acestuia , huttul a urlat.

— Te-am avertizat! a strigat Obi-Wan, ținând strâns sabia-laser.

Apoi a sărit şi peste coada lui Jemba şi peste capetele whipidilor surprinşi.

Un whipid a tras cu blasterul în direcția lui Obi-Wan, dar acesta avusese grijă să-şi mențină sabia la spate şi a deflectat încărcătura explozivă. A alergat prin tunele, pe lângă whipidi şi hutti uimiți. Nevoia de a-l găsi pe

Qui-Gon era copleşitoare. Fusese uimit să simtă chemarea de avertisment a Cavalerului Jedi, să simtă conexiunea.

În urma sa, câțiva whipidi răcneau războinici, dar Jemba a strigat la ei.

— Nu! Lăsați-mi-l mie! Puştiul e al meu!

Capitolul 21

— Acolo este prietenul meu, îi spuse Qui-Gon draigonului. Duzini de intrări în grote se aflau pe versantul colinei, şi văzute din înaltul cerului, semănau cu nişte găuri de vierme.

Qui-Gon lupta să păstreze controlul asupra minții draigonului, ca să ajungă cu bine la sol. Atât cât vedea cu ochii, toți draigonii zburau în cete către grote. Urletele lor prin care se chemau unii pe alții erau asurzitoare.

Qui-Gon văzuse copacii gigantici din Pădurea de Argint a Viselor de pe planeta Kubindi. Unele dintre frunzele lor puteau avea douăzeci de metri lungime, iar când – toamna – cădeau, pluteau prin aer precum nişte enorme plute pe apă. De acestea îi aminteau draigonii. Aceştia pluteau pe largile aripi de piele precum frunzele din pădurile de pe Kubindi.

Dar, aceste creaturi erau mortale şi, la fel ca şi Qui-Gon, se îndreptau spre grote.

Qui-Gon îl avertiză din nou mental pe Obi-Wan asupra pericolului. Apoi a aşteptat ca draigonul să aterizeze pe cornişa îngustă de lângă grotă. Qui-Gon a ales momentul potrivit şi a sărit din spinarea bestiei. A aterizat pe marginea cornişei şi s-a sprijinit cu mâna de peretele exterior al grotei. Draigonul a zburat, scoțând un uşor strigăt confuz, dar cu mintea eliberată.

Qui-Gon a făcut doi paşi către grotă, când l-a văzut pe Obi-Wan ieşind în fugă, ținând sabia-laser ridicată. Obi-Wan se opri brusc din alergare, privind oripilat către cer.

La început, a crezut că sunt doar nişte nori negri. Dar apoi a a înțeles că stolurile de draigoni acopereau soarele. Şi cu toții se îndreptau spre grote.

Niciodată în scurta sa viață nu-şi imaginase asemenea teroare. Şi-a simțit picioarele slăbite, iar deodată i s-a şters totul din minte. Nu ştia ce să facă.

Apoi l-a observat pe Qui-Gon ce se îndrepta spre el. Îl cuprinse uşurarea. Părea obosit şi însângerat. Se ținea şi de un umăr. Dar, măcar era viu.

— Ai luat dactylul? a întrebat Obi-Wan.

Qui-Gon a confirmat dând din cap.

— Ce-i cu arconanii?

— Sunt în viață, dar slăbiți. Du-te, Qui-Gon. Am să apăr eu intrarea în grotă.

Obi-Wan se aştepta ca Qui-Gon să nu fie de acord, să-l trimită pe el înapoi în grotă cu dactylul. Dar cavalerul jedi s-a uitat doar la el o fracțiune de secundă. În ochii maestrului, Obi-Wan a văzut respect şi acceptare.

— Mă voi întoarce, a promis Qui-Gon, şi a alergat în grotă.

Peste câteva secunde, draigonii erau peste Obi-Wan. Sabia-laser tăia şi ardea, sfârâia şi şuiera. Draigonii urlau de durere şi cădeau în jurul său. Lupta mai bine şi cu mai multă putere ca oricând, cum nici nu crezuse că putea. Dar ştia că nu-i va mai putea respinge prea mult timp pe draigoni.

Qui-Gon alerga prin grote, pe lângă gărzile whipidi şi hutti, cărând sacul cu dactyl. Era atâta determinare, dârzenie, în ochii săi, încât nimeni nu îndrăzni să-l oprească. A lăsat în urmă gărzile înfricoşate ale lui Jemba, până când, la jumătatea tunelului, l-a întâlnit pe Jemba însuşi.

— Stai! a ordonat enormul hutt. Unde te duci?

Qui-Gon se uită liniştit la Jemba.

— Mai bine ți-ai duce gărzile la gura peşterii, l-a avertizat Qui-Gon. Avem probleme.

— Ha! a râs Jemba. Fraierul de ucenic al tău a încercat deja şmecheria asta.

Deodată, un draigon a urlat direct în intrarea peşterii. Sunetul a fost uimitor. Întregul sistem de tunele a rezonat. Bucăți de piatră au căzut din tavan.

— A început, spuse Qui-Gon calm.

A sărit peste huttul enorm şi şi-a continuat cursa de ducere a dactylului la arconani.

Grelb s-a strecurat printre două stânci şi s-a oprit un moment, cu blasterul greu în mâini, uitându-se în jos către grote. Ratase şansa de a-l ucide pe Qui-Gon Jinn. Înaltul Jedi alerga de-acum prin tunele. Dar ucenicul său păzea intrarea în peşteri cu sabia-laser gata să lovească oricând.

Îl voia pe Maestru, dar, deocamdată, trebuia să se mulțumească cu ucenicul.

Draigonii năvăleau cu duzinile din înaltul cerului, copleşindu-l pe flăcău. Chiar şi Grelb trebuia să admire îndemânarea tânărului Jedi. Sabia-laser lovea iar şi iar, fără ca tânărul să dea vreun semn de oboseală. Aproape că era păcat să-l omoare.

Un fulger a despicat cerul. Ploaia cădea pe pietrele sub care se adăpostise Grelb. Era un lucru bun să te ascunzi sub pietre – cel puțin rămâneai uscat.

A ridicat blasterul, încercând să-l ochească pe tânărul Jedi. Sabia lui laser fulgera împotriva draigonilor.

Tot ce-mi trebuie acum, cugetă Grelb, *e doar o clipă ca să trag bine. Doar una…*

Capitolul 22

O asemenea bătălie nu-şi imaginase niciodată Obi-Wan că ar putea avea loc. Nu simțea nicio urmă de frică. Acceptase deja moartea, pentru că şansele erau net împotriva sa. Acum lupta doar pentru a-i proteja pe arconani. Nu simțea mânie. Nici măcar nu ura bestiile flămânde ce se năpusteau fără întrerupere din înaltul cerului întunecat.

Forța era aliatul său.

O simțea mişcându-se în jurul său, în interiorul lui şi în draigoni. Sărea în lături, se rostogolea. Se răsucea şi spinteca boturi şi gheare. Lupta devenise un dans de pură supraviețuire. În timpul acestuia, Obi-Wan s-a schimbat. Simțea lovitura ce urma să se abată asupra sa, înainte ca aceasta să se întâmple. Muşchii draigonilor erau incredibil de bine reliefați, aşa încât el putea vedea şi cea mai mică zvâcnitură care-i dezvăluia felul în care urma să se mişte un draigon. Trupurile draigonilor morți se îngrămădeau în jurul său. Se dărui cu toată ființa acestui *dans*.

După câteva minute lungi, a început să se retragă către intrarea în grote. Avea o idee. Dacă îi putea ucide pe draigoni chiar la buza intrării, trupurile lor o vor bloca. Dacă mai erau blocate şi alte intrări, atunci ei ar putea avea o şansă.

Se retrăgea luptând cu ferocitate. Tocmai ajunsese la intrare, când a auzit un râs familiar.

— Bună treabă, micuțule! chicoti Jemba.

Uriaşul hutt ieşi la iveală dintre umbrele din adâncul grotei. Avea în mâini un blaster enorm.

Obi-Wan abia a avut timp să privească spre hutt şi trei draigoni au şi năvălit în intrarea peşterii.

— Ajută-mă! i-a cerut lui Jemba în timp ce continua lupta.

Ar fi fost uşor pentru hutt să-i doboare pe draigoni. Îl putea ajuta să-şi realizeze planul. Obi-Wan ştia că acestuia puțin îi păsa de el, dar Jemba ar fi vrut cu siguranță să se salveze pe sine însuşi.

— Sigur că da! a chicotit Jemba. Te voi ajuta – să mori!

A ridicat blasterul, ochind.

Grelb se ghemui sub stâncă. Draigonii zăceau la picioarele lui Obi-Wan Kenobi. Băiatul se afla în gura peşterii ce se deschidea larg în spatele său.

Huttul a chicotit încetişor. A văzut că i se oferă o şansă şi a apăsat uşor pe trăgaciul blasterului. Fulgerul a țâşnit – dar spre surpriza lui Grelb – tânărul Obi-Wan trebuie să-l fi simțit venind, pentru că s-a ferit în lateral. Fulgerul l-a ratat doar cu puțin.

Grelb a răcnit de furie şi s-a pregătit să tragă din nou. De data asta nu va mai rata. Dar, deodată, a simțit cum nişte colți uriaşi i se înfig în coadă. Se concentrase prea tare. Uitase să fie atent. Un draigon l-a găsit. Abia a mai avut timp să scoată un strigăt înainte ca draigonul să-l smulgă de sub stâncă.

Obi-Wan stătea gâfâind. A simțit Forța, s-a ferit de lovitura blasterului venită de nicăieri şi care i-a trecut pe lângă cap, dar, probabil că nimeni n-a fost mai surprins decât huttul Jemba.

Uriaşul hutt a primit lovitura de blaster drept în piept. O clipă, Jemba s-a uitat neîncrezător în jos, la rană.

— Bună lovitură, ha! a râs oripilat.

Apoi l-a privit pe Obi-Wan cu ochi plini de surpriză. Un tunet a răsunat, iar fulgerul a sclipit. Apoi Jemba a alunecat pe podeaua noroioasă şi a murit.

Urletul unui draigon a atras atenția înapoi asupra situației. Abia a avut timp să riposteze cu sabia-laser la năvalnicul atac, după care a sărit înapoi.

De data asta a fost foarte aproape, a remarcat Obi-Wan. Sabia sa laser era activată şi răspândea o strălucire verzuie. *Cred că ar fi nevoie de ceva ajutor.*

Va urma.....

Tim Powers

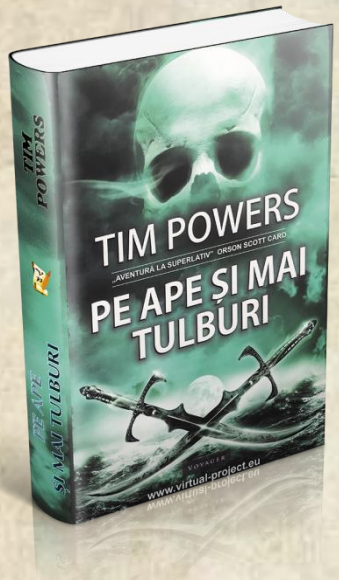

PE APE ŞI MAI TULBURI

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Cartea a treia

„Cât e ceasul?"
Douăsprezece fără un sfert,
Şi mâine e ziua Judecății de Apoi.
T.L. Beddoes

Capitolul nouasprezece

Barca se opri cu o legănare în apa puțin adâncă şi coborâră şase bărbați. Uitându-se cu atenție în jos, către ei, din spatele trunchiului unui sânger de pe culmea dealului nisipos care-i apăra focul de tabără de vântul rece dinspre țărm, Bonnett zâmbi uşurat când le recunoscu şeful: era William Rhett, acelaşi colonel din armata engleză care-l capturase cu ceva mai mult de o lună în urmă şi care se afla fără nici o îndoială acolo ca să-l prindă iarăşi, după recenta lui evadare din clădirea gărzii din Charles Town, care servea şi drept închisoare.

Slavă Domnului, se gândi Bonnett, *sunt pe punctul de a fi din nou închis; de fapt, dacă sunt foarte norocos, aş putea fi ucis azi.*

Se răsuci grăbit pe călcâie şi coborî obosit în partea opusă a dealului, înainte de a veni după el vreunul dintre însoțitori şi de a observa grupul atacatorilor; şi se strădui să-şi calmeze excitarea, fiindcă negrul îi putea simți stările de spirit cu aproape la fel de multă uşurință ca Barbă Neagră.

Îi găsi pe toți trei stând în jurul focului, indianul şi negrul într-o parte, iar David Herriot în cealaltă.

— Ei, David, spuse, dându-şi silința să pară entuziasmat, vremea se îmbunătățeşte cu siguranță. Îmi imaginez că eşti nerăbdător să pleci de pe insula asta blestemată şi s-ajungi pe-o altă corabie, eh?

Herriot, care fusese pentru Bonnett un navigator şef docil din ziua lansării la apă a vasului *Răzbunarea* şi până în ceea a capturării acestuia de către colonelul Rhett, pe fluviul Cape

Fear, se mulțumi să ridice din umeri. Buna dispoziție copilărească adusă de evadarea lor din Charles Town începuse să i se transforme într-o teamă superstițioasă când vremea inexplicabil de rea îi silise să-şi caute adăpost acolo, pe insula Sullivan, iar după ce li se alăturaseră indianul şi negru căzuse într-o letargie ursuză.

Pe indian şi pe negru îi găsiseră pur şi simplu cu o săptămână în urmă, stând într-o bună dimineață alături de cortul lui Bonnett, în picioare, şi, fără nici o introducere, cei doi îi întâmpinaseră pe evadați spunându-le pe nume şi le explicaseră că erau acolo ca să-i ajute să-şi facă rost de o altă corabie. Bonnett credea că îl văzuse pe indian la bordul *Răzbunării Reginei Anna* în mai, când terorizase Barbă Neagră Charles Town ca să obțină planta medicinală alungătoare de stafii, iar gingiile negrului erau tot atât de albe ca dinții lui, semn că făcea parte din rândurile *bocor*-ilor. Herriot cel sărac cu duhul înțelese tot atât de limpede ca Bonnett că Barbă Neagră le dăduse de urmă.

Pentru aproape o lună şi jumătate după înfiorătoarea călătorie către inima uscatului, la Fântâna Tinereții, Bonnett nu avusese absolut nici un fel de control asupra propriilor acțiuni. *Răzbunarea* însoțise *Răzbunarea Reginei Anne* în nord, către Virginia, şi, cu toate că ordinele date marinarilor ieşiseră din gura lui Bonnett, cel care le rostise fusese Barbă Neagră. Acționând ca un somnambul, Bonnett se pomenise primind Iertarea Regală de la Eden, guvernatorul Carolinei de Nord, şi făcând aranjamentele necesare ca să poată naviga către sud, întorcându-se acasă, în Barbados, unde trebuia să-şi reia, în cea mai mare măsură posibilă, rolul de plantator bogat din înalta societate. Barbă Neagră plănuia, fireşte, să se lase ucis ca să poată reveni într-un nou trup şi intuia, evident, că un gentleman – sau un fost gentleman – bogat, pe care să-l manevreze ca pe o marionetă pe insula aceea tot atât de bogată, i-ar fi fost de folos.

După ce fusese amnistiat, Bonnett începuse să-şi recapete controlul propriilor acțiuni; după toate aparențele, Barbă Neagră presupunea că reîntoarcerea la vechiul său stil de viață era tot ce-şi dorea mai mult pe lume, aşa că nu mai făcea eforturi deosebite ca să-l oblige să coopereze.

Însă Bonnett se temea de întoarcerea în Barbados mai mult decât de moarte. În timpul anilor petrecuți acolo fusese un cetățean respectat – un maior retras din armată şi un plantator bogat – aşa că nu suporta să se întoarcă în calitate de fost pirat, aflat încă în libertate fiindcă alese să se-ascundă sub fustele amnistiei oferite de rege. Iar speranța că pe o insulă atât de îndepărtată nu se ştia nimic despre cariera lui piraterească i se făcuse țăndări la numai câteva zile după îmbarcare, fiindcă a doua corabie pe care o capturase fusese *Turbet*... un vas din Barbados. Ştiuse, chiar şi la vremea aceea, că ar fi trebuit să ucidă pe toată lumea de la bord, ca să nu existe martori, dar nu avuse inima să dea un astfel de ordin... şi, în plus, David Herriot n-ar fi stat niciodată cu brațele încrucişate în timp ce erau uciși oameni alături de care navigase o viață.

Iar ideea de a-şi revedea soția aproape că-l făcea să leşine. Femeia fusese o cotoroanță cu gura spurcată chiar dinainte de plecarea – nu din proprie voință! – în croaziera lui criminală, cu strigătele ei, de care îşi amintea mult prea bine, răsunându-i în urechi:

— Ia-ți labele de pe mine, brută băloasă! Porc nenorocit! Fugise întotdeauna din casă, din propria lui casă, tremurând de dorința de a ucide sau de a se sinucide... sau de a le face pe amândouă.

Însă reîntoarcerea în Barbados şi alături de ea era ceea ce îi rezerva viitorul... dacă nu reuşea să strice planurile lui Barbă Neagră în privința asta. Aşa că, pe paisprezece septembrie, îl trimisese pe Herriot în oraş, să adune cât de mulți membri ai echipajului său inițial putea găsi – nu voia pe nimeni care navigase cu Barbă Neagră şi cu Davies – şi să-i aducă la bordul *Răzbunării.* Corabia nu era o pradă piraterească – plătise pentru fiecare scândură şi pentru fiecare metru de tachelaj – aşa că autoritățile portuare nu avuseseră nimic de obiectat când o luase pentru o croazieră. Imediat ce ieşiseră din port, îşi pusese oamenii să răzuiască numele *Răzbunarea* de pe cadrul pupei pentru a-l înlocui cu *Magnificul Iacob.*

După care trecuse la încălcarea condițiilor amnistierii, cât mai pe deplin şi cât mai repede

cu putință. Înainte de a apune soarele acelei zile de miercuri, capturase o corabie, la care se alăturaseră, în următoarele zece zile, alte unsprezece. Prada era minoră – tutun, carne de porc, ace de păr şi de cusut – dar demonstra că se reapucase de piraterie. Le spusese echipajelor vaselor jefuite că era căpitanul Thomas, fiindcă nu voia ca vestea despre reluarea îndeletnicirii sale anterioare să ajungă la urechile lui Barbă Neagră înainte de ajunge el însuşi, în siguranță, într-un loc unde piratul-rege n-ar mai fi avut nici o putere asupra lui.

Pentru a-şi atinge *țelul,* se hotărî să fure chiar scenariul prin care dorea Barbă Neagră să-şi simuleze înfrângerea – aflându-se pe de-a-ntregul sub controlul lui, Bonnett fusese singura persoană în prezența căreia cutezase piratul-rege să-şi pună în discuție planul – dar fostul maior voia să-l întrebuințeze cu un scop mult mai umil; fiindcă, în timp ce Barbă Neagră intenționa să-l folosească drept piatră de pavaj pe drumul către nemurire, Bonnett nu spera decât să-şi găsească o moarte rapidă, sau, dacă asta nu-i reuşea, să fie în final spânzurat departe de Barbados.

Navigase în susul fluviului Cape Fear, aparent cu intenția de a-l canarisi pe *Magnificul Iacob* pentru reparații – dar se asigurase că atât căpitanul cât şi echipajul ultimei nave capturate văzuseră, înainte de a fi eliberați, ce loc de ancorare îşi alesese.

Vânătorii de piraţi ai guvernatorului, sub comanda colonelului Rhett, sosiseră îndatoritori la gura fluviului în seara zilei de douăzeci şi şase; iar Bonnett avusese grijă ca simularea încercării sale de evadare să se petreacă în următoarea dimineață, la ora refluxului. Deşi Herriot se holbase, uluit de ineficiența ultimelor sale câteva ordine, Bonnett reuşise să facă vasul să eşueze, într-o poziție din care era imposibil să poarte o luptă cu şanse de succes. Şi, în ultima clipă, încercase să-şi detoneze propriile butoaie cu pulbere, ceea ce i-ar fi împrăştiat rămăşițele de-a latul peisajului mlăştinos, alături de ale majorității echipajului, însă fusese oprit înainte de a apuca să aprindă fitilul.

Urmase călătoria înapoi, către Charles Town în lanțuri. Echipajul fusese închis imediat în casa de întrunire a anabaptiştilor, în colțul din extremitatea sudică oraşului, sub paza unei întregi companii de miliție… însă Bonnett şi Herriot fuseseră ținuți în postul de gardă aflat la sud de localitate, pe malul râului Ashley, păziți de doar de doi gardieni.

Într-o seară, la două săptămâni după sosirea lor în locul acela, ambii paznici plecaseră în oraş, pentru cină, exact în acelaşi timp… iar încuietoarea uşii se dovedise a fi atât de ruginită încât o lovitură dată cu toată forța umărului făcuse praf zăvorul. Nici măcar Bonnett nu-şi dorise vreodată cu adevărat să suporte umilința unui proces şi a unei execuții publice, aşa că, entuziasmați de ceea ce părea un noroc neaşteptat, el şi Herriot se strecuraseră afară, furaseră o barcă şi vâsliseră spre est, trecând pe lângă Fortul Johnson şi îndreptându-se spre drept spre ieşirea din port.

Pe urmă se stricase vremea, cu vânt, cu ploaie şi cu valuri puternice, şi fuseseră nevoiți să acosteze pe insula Sullivan, aflată chiar în afara portului, către nord; şi amândoi începuseră, prea târziu, să se întrebe neliniştiți dacă evadarea lor fusese cu adevărat o simplă întâmplare norocoasă.

Vremea nu se îmbunătățise. Cei doi fugari izbutiseră să-şi încropească un cort din pânza bărcii şi trăiseră două săptămâni hrănindu-se cu plătică şi cu broaşte țestoase, gătite pe un foc ascuns cu mare grijă. Bonnett sperase că puținul fum, împrăştiat de vânt, avea să treacă neobservat pe fundalul cerului în permanență cenuşiu. Era evident că nu fusese aşa.

Bonnett rupse o frunză în formă de evantai din cel mai apropiat dintre omniprezenții palmieri şi o aruncă în foc; frunza începu să pocnească şi să se răsucească şi el speră că sunetele pe care le scotea aveau să acopere zgomotele făcute de colonelul Rhett şi de oamenii lui în timp ce urcau pe furiş panta dinspre mare a dealului.

— Da, continuă, cu voce sonoră, o să ne priască amândurora să plecăm de pe insula asta. Sunt gata să ies în larg şi să capturez alte corăbii – şi am învățat din greşelile mele! Nu mai las niciodată pe cineva în viață, ca să depună mărturie împotriva mea.

Spera că grupul lui Rhett îl auzea mărturisindu-şi punctul de vedere.

— Violați femeile, împuşcați bărbații şi aruncați-i pe toți peste bord, la rechini!

Herriot părea încă şi mai nefericit, iar *bocor*-ul se uita la Bonnett cu o suspiciune nemascată.

— Ce faci? întrebă negrul.

Mai mult decât în alertă din cauza depărtării de *loa*-ii protectori din Caraibe, îşi ridică mâna şi lăsă vântul să-i treacă printre degete.

Unde eşti, Rhett? se gândi Bonnett cu disperare şi cu expresia veselă a feței începând să pălească. *Ai ajuns pe poziție? Cu armele încărcate, pregătite, pe linia de ochire?*

Indianul se ridică şi mătură luminişul cu privirea.

— Da, i se adresă el negrului, aici există interese ascunse.

Degetele *bocor-ului* continuau să fluture, dar mâna lui arăta către panta dinspre mare a dealului.

— Sunt… alții! În apropiere! Se întoarse spre indian. Vrajă protectoare! Acum!

Mâna indianului se repezi spre punga împodobită atârnată de centura sa…

— *Foc*! strigă Bonnett.

O duzină de explozii aproape simultane cutremurară aerul, nisipul sări în sus în întreg luminişul şi focul azvârli în văzduh o trombă de scântei. Din vârful pantei se auzeau strigând mai multe voci, dar Bonnett nu înțelegea nici unul dintre cuvintele lor. Îşi întoarse încet capul şi se uită în jur.

Indianul stătea pe nisipul greblat de gloanțe, ținându-se de coapsa sfâşiată, plină de sânge, iar *bocor*-ul îşi privea încruntat mâna dreaptă, aproape fără degete, strângându-i încheietura în mâna stângă, David Herriot era întins pe spate, holbându-se la cer; avea o gaură imensă în mijlocul feței; iar sângele conturase aproape un întreg halo întunecat pe nisipul din jurul capului său.

Adio, David, se gândi Bonnett. *Mă bucur că ți-am putut oferi măcar atât.*

Colonelul Rhett şi oamenii lui alergau şi alunecau în josul dealului, având grijă să-şi îndrepte pistoalele încărcate către bărbații din jurul focului. Lui Bonnett îi trecu prin minte că el unul nu fusese lovit de nici unul dintre gloanțele trase în luminiş.

Ceea ce însemna că avea să trăiască… să treacă printr-un proces public şi să le ofere cetățenilor din Charles Town – precum şi tuturor indienilor, marinarilor şi vânătorilor de animale cu blană care aveau să se afle în oraş – o distracție morbidă, spectacolul dat de el însuşi preț de câteva minute lungi, zbătându-se şi strâmbându-se şi pierzându-şi în fața tuturor controlul băşicii udului şi al intestinelor, în timp ce avea să se legene, atârnat de gât la capătul unei frânghii.

Se cutremură şi se întrebă dacă era prea târziu să-i provoace pe oamenii lui Rhett să-i ucidă acolo şi atunci.

Era. Rhett însuşi veni în lângă el, îi smuci brațele către spate şi se grăbi să-i lege încheieturile cu o sfoară rezistentă.

— Bună ziua, maior Bonnett, îi spuse, cu răceală.

Tremurul îi dispăruse, şi Bonnett descoperi că era în stare să se relaxeze. Îşi ridică privirea şi îşi îndreptă umerii, aşa cum se cădea s-o facă un fost maior. *Ei bine,* se gândi, *o să mor fără onoare, dar cel puțin şi fără nici o datorie remarcabilă. Merit moartea care mi se pregăteşte. Nu pentru piraterie, fiindcă nu m-am îndeletnicit niciodată cu asta cu voia mea; iar acum nu trebuie să mă mai amăgesc singur în nici o privința.*

— Bună ziua, colonele Rhett, răspunse el.

— Legați-i pe negru şi pe indian, le ceru Rhett oamenilor săi, şi duceți-i în pas alergător în barcă. Împungeți-i cu vârful cuțitului dacă nu se mişcă repede. Pe urmă îl îmbrânci pe Bonnett. E valabil şi pentru tine.

Bonnett înaintă cu paşi mari în susul pantei, către cerul cenuşiu. Aproape că zâmbea. *Nu,* îşi spuse, *n-o să mai pretind față de mine însumi c-am fost drogat când am omorât-o pe bătaie pe sărmana curvă care-a imitat-o atât de convingător pe nevastă-mea. Acum, când sunt, din indiferent ce rațiuni greşite, chemat să ispăşesc o crimă oribilă, pot cel puțin să fiu bucuros că au găsit un om care a săvârşit una.*

Se gândi la Barbă Neagră.

— Nu mă mai lăsa să evadez din nou, ai înțeles? îi strigă lui Rhett. Închide-mă într-un loc de unde nu pot fi scos şi pune-mi paznici vigilenți!

— Nici o grijă, răspunse colonelul.

Capitolul douăzeci

Când rozul palid a zorilor de dincolo de insula Ocracoke deveni destul de strălucitor ca să spulbere pâcla întunecoasă de intrarea golfului, Barbă Neagră chicoti încetişor la vederea pânzelor celor două slupuri ale Marinei Militare, încă ancorate acolo unde se aflaseră la apusul soarelui. Piratul uriaş dădu peste cap ultima sticlă cu rom şi, după ce o goli, o flutură înspre Richards.

— Uite încă una pentru Miller, spuse el. O să i-o duc eu.

Inspiră adânc, savurând amestecul de aer rece din zori şi vapori de rom, şi i se păru că aerul acela era încordat – când îl respirai era ca şi cum ai fi atins o grindă de lemn îndoită, pe care n-o mai despărțea de punctul unde s-ar fi rupt în două decât grosimea unei jumătăți de fir de păr.

Deşi n-avea chef de ele, se sili să mestece şi să înghită încă o gură de biluțe din zahăr şi cacao şi simți că se îneca, dar reuşi să le facă să-i alunece pe gât. *Ar trebui să fie de-ajuns,* îşi spuse; *probabil că-n lume nu mai există nimeni care să fi băut vreodată atâta rom şi să fi mâncat atâtea afurisite de bomboane ca mine în noaptea asta. Sunt sigur că nu mi-a mai rămas nici o picătură de sânge neîmbibată cu zahăr şi alcool.*

— Încă ne mai putem strecura către est, căpitane, spuse nervos Richards. Fluxul e încă destul de înalt ca să putem trece de bancurile de nisip cu slupul ăsta.

Barbă Neagră se întinse.

— Şi să ne-abandonăm prada? întrebă el, arătând cu o zvâcnire de a degetului mare un slup cumva mai lat, ancorat la treizeci de metri distanță de tribord, pe care-l capturaseră cu o zi în urmă. Nu. Ne descurcăm cu băieții ăştia din Marină.

Richards continuă să se-ncrunte, îngrijorat, dar nu se mai aventură să obiecteze. Barbă Neagră rânji în timp ce o pornea spre provă, către scara ce ducea spre puntea tunurilor. *S-ar părea,* medită el, *că glonțul ăla pe care l-am tras în Israel Hands a rezolvat două probleme. I-am făcut pe ceilalți să se teamă de-o ceartă cu mine.*

Rânjetul i se transformă mai degrabă expresie îndurerată – sau într-una vlăguită, care-ar fi putut trece drept o tristețe prefăcută – când îşi aduse aminte de întrunirea care avuse loc cu două nopți înainte în cabina lui minusculă. Auziseră de la Tobias Knight, colectorul de taxe vamale, că Spotswood, guvernatorul Virginei, aflase că Barbă Neagră zăbovea în locul acela şi începuse să organizeze un soi de expediție pentru capturarea lui. Israel Hands începuse imediat să facă planuri de abandonare a ancorajului din golful Ocracoke.

Barbă Neagră se aplecase în față, păstrându-şi fața luminată de lampă lipsită de expresie, şi reumpluse numeroasele căni de pe masa negeluită.

— Tu eşti ăla care hotărăşte ce-avem de făcut, Israel? îl întrebase.

— Dacă nu reuşeşti s-o faci tu, Ed, atunci da, hotărăsc eu, răspunsese vesel Hands.

Cei doi navigaseră împreună încă de pe vremea proprietarilor de corăbii angajați pe cont propriu în război, şi apoi ca pirați, sub comanda bătrânului amiral *buccaner* Ben Hornigold, aşa că Israel Hands cuteza să se poarte cu Barbă Neagră cu mai multă familiaritate decât oricine altcineva.

— De ce? Vrei să rămâi şi să-ncerci să te lupți de pe *Aventura*? Lovise disprețuitor cu palma în cel mai apropiat perete şi în plafonul scund. Nu e decât o blestemăție de slup, omule, abia un pic mai mult decât o barcă cu pânze! Să ne-ntoarcem acolo unde-am ascuns *Răzbunarea Reginei Anne* şi să ieşim din nou pe mare! La naiba cu joaca asta în valurile de lângă coastă – vreau să simt din nou sub picioare o punte adevărată, legănându-se pe o mare

adevărată.

Mişcat de un val subit de afecţiune faţă de vechiul şi loialul lui camarad, Barbă Neagră se hotărâse, mânat de un impuls, să facă un act de caritate care n-avea să fie recunoscut niciodată ca atare.

— O să am grijă, spusese, pentru sine, să trăieşti ca să navighezi din nou, Israel.

Pe urmă scosese două pistoale de sub masă, se aplecase şi suflase în lampă, stingându-i flacăra, îşi încrucişase pistoale şi trăsese.

Cele două detunături simultane trimiseră o străfulgerare de lumină galbenă prin crăpăturile şi găurile mesei, iar Israel Hands zburase de pe scaun răsucindu-se şi se izbise de perete. După ce strigătele şi orbecăiala se domoliseră într-o destul de mare măsură pentru ca să-i vină cuiva ideea s-aprindă lampa, Barbă Neagră văzuse că ţintise perfect – un glonţ se înfipsese în punte, fără să facă nici un rău, iar celălalt transformase genunchiul lui Israel Hands într-o ruină însângerată.

Bărbaţii din cabina înghesuită, cu toţii ridicaţi în picioare, se uitaseră la Barbă Neagră cu spaimă şi cu uimire, iar Israel Hands, ghemuit lângă perete şi încercând să-şi oprească sângele care ţâşnea din piciorul distrus, îşi privise vechiul camarad cu durerea pricinuită deopotrivă de trădare şi de rană zugrăviră pe faţa dintr-odată suptă.

— *De ce... Ed*? izbutise să articuleze printre dinţii încleştaţi.

Neputând să-i mărturisească adevărul, Barbă Neagră se mulţumise să spună, cu brutalitate:

— La naiba – dacă nu-l împuşc din când în când pe câte unul dintre voi, uitaţi cine sunt.

Hands fusese debarcat de pe vas în dimineaţa următoare, chinuit de febră şi jurând că avea să se răzbune. *Dar*, cugetă Barbă Neagră, coborând sub plafonul scund al punţii tunurilor, *cel puţin o să fii în viaţă mâine, Israel, nu te afli aici.*

— Uite încă una, îi spuse lui Miller, care umpluse deja o duzină de sticle cu gloanţe şi cu praf de puşcă şi le culcase cu grijă pe o pătură, după ce înfipsese câte un fitil în gâtul fiecăreia dintre ele. E totul gata?

Miller rânji, schimonosindu-şi şi mai mult faţa deja încreţită de cicatrice.

— Oricând spui, căp'tane, răspunse, încântat.

— Perfect.

Cu un vag ecou al sentimentului pe care i-l trezise Israel Hands, Barbă Neagră îşi dori pentru o clipă să fi găsit un motiv ca să-şi trimită în altă parte tot echipajul, rămânând să-i înfrunte de unul singur pe ucigaşii de piraţi adunaţi de Spotswood. Dar vraja lui avea să meargă cu atât mai bine cu cât în ziua aceea avea să se verse mai mult sânge şi, lăsând sentimentalismul deoparte, toate nenorocire altora erau acceptabile dacă-l ajutau să prospere.

— Fără cruţare, adăugă. Mai multă sare din sânge decât sare de mare în ocean pe ziua de azi, eh?

— E-al naibii de corect, încuviinţă Miller, chicotind în timp ce turna printr-o pâlnie praf de puşcă în noua sticlă.

— Al naibii de corect, repetă Barbă Neagră.

— Am fitiluri aprinse acolo, căp'tane, îi atrase atenţia Miller. Soarele-i aproape sus, cred c-o să vrei curând să-ţi fie împletite-n păr.

— Nu, spuse Barbă Neagră, dus pe gânduri, cred că azi n-o să port nici unul.

Se întoarse către scară, se opri şi, fără să se uite în urmă, îşi flutură mâna peste umăr către Miller şi către bărbaţii aplecaţi peste culatele tunurilor.

— Ăă... mulţumesc.

Pe punte, văzu iarăşi că începuse deja o nouă zi. Rozul palid de la răsărit se răspândise pe tot cerul, preschimbându-se într-o strălucire cenuşie. Un şir de pelicani îşi fâlfâia aripile la câţiva metri deasupra nisipului, iar câteva păsări cu picioare lungi alergau grăbite într-o parte şi într-alta pe plaja insulei Ocracoke, la o sută de metri distanţă de pravă.

— Uite-i că vin, căp'tane, spuse înverşunat Richards.

Pânzele celor slupuri ale Marinei Militare erau acum întinse şi umflate de vânt, iar cocile

lor înguste înaintau prin apa liniştită, argintie, mişcându-se încet din cauza numeroaselor bancuri de nisip.

— Mă-ntreb dacă au un pilot care cunoaşte golful, spuse meditativ Richards.

Unul dintre slupuri scoase un hârâit, oprindu-se atât de brusc încât i se arcui catargul; o clipă mai târziu, celuilalt i se întâmplă acelaşi lucru.

— Nu, răspunse Barbă Neagră, n-au.

Sper, se gândi, nemulțumit, *că toate astea n-au fost degeaba. Sper că indivizii ăştia din Marină nu-s nişte idioți buni de nimic.*

Zări împroşcături în timp ce marinarii de pe vasele Marinei îşi aruncau balastul peste copastie. *Grăbiți-vă, nătărăilor,* se gândi. *Refluxul e pe terminate. Şi dacă nu sunt… replantat până la Crăciunul de care nu ne mai despart decât cinci săptămâni, o s-o pierd, Hurwood o să-şi facă micul truc matrimonial idiot şi-o s-o folosească.*

Îşi dorea să fi aflat mai curând – sau să fi ghicit – mai devreme că de-atunci înainte căsătoria lui magică n-avea să mai meargă cu femei obişnuite. Către începuturile carierei sale de magician, descoperise că vrăjitoria avea aspectele sale feminine, aşa cum le avea şi pe cele masculine, şi că nici un bărbat nu putea pătrunde de unul singur prea mult în zonele feminine. În trecut, fusese întotdeauna nevoit să ocolească acest obstacol printr-o legătură sacră cu o femeie, ceea ce îi făcea de fapt parteneri cu puteri egale, folosind apoi legătura aceea ca să-şi completeze puterea magică altminteri unilaterală. Uşurința cu care-şi putea găsi neveste „proaspete” îl făcuse să o trateze pe fiecare în parte cu neglijență şi toate muriseră sau înnebuniseră la scurt timp după nuntă, pe măsură ce le epuizase, iar cea care avea să rămână văduvă în ziua aceea era a paisprezecea.

Între timp trebuia să fi împlinit şaisprezece ani şi, când o văzuse ultima oară, în mai, era încă frumoasă. Înainte de asta, îşi crease o legătură foarte intensă cu ea, folosind acele zone ale creierului ei feminin capabile de magie pentru a-l controla pe Bonnett – care, dintr-un anumit motiv, era mult mai vulnerabil la aspectele feminine ale vrăjitoriei – şi sfârşise prin a-i distruge mintea. În momentul acela se afla într-un ospiciu din Virginia şi, când o vizitase, în mai, ca să vadă dacă-i mai putea fi de vreun folos, începuse să țipe şi fugise de el, apoi spărsese un geam şi încercase să se sinucidă cu un ciob lung de sticlă. În deruta care urmase, fuseseră chemați o moaşă şi un preot, fiindcă supraveghetorul care o oprise avuse la început impresia că încerca să-şi provoace un avort.

Însă Barbă Neagră nu mai avea nici pe departe acelaşi statut vrăjitoresc ca o femeie de râd. Când îşi vărsase sângele în Ereb, statutul lui se schimbase extrem de mult… aşa că acum nu se mai putea folosi decât de căsătoria cu o femeie care-şi lăsase de asemenea sângele să curgă în acel loc.

Din câte ştia el, dintre toate femeile în viață, una singură făcuse asta.

— Am putea să ne strecurăm printre ei cât sunt blocați, remarcă Richards cu prudență. Cred că, dacă am… Oftă. Nu mai contează. Plutesc din nou.

Barbă Neagră se uită drept înainte îngustându-şi ochii şi îşi ascunse un zâmbet de satisfacție.

— Într-adevăr.

— Hristoase, comentă Richards cu voce răguşită, exact aşa i-au prins acum două luni pe Bonnett – l-au încolțit într-un golf, la reflux.

Barbă Neagră se încruntă.

— Ai dreptate, mârâi.

Richards îşi ridică privirea spre el, evident cu speranța că piratul-rege înțelesese în sfârşit cât de mare era pericolul în locul acela.

Dar Barbă Neagră se mulțumea să-şi amintească tot ce auzise despre capturarea lui Bonnett. *Da, pe Baron,* se gândi, înfuriat, *în afară de faptul că s-a petrecut la cu aproape două sute cincizeci de kilometri mai la sud, totul a fost al naibii de asemănător.*

Bonnett mi-a furat scena înfrângerii!

Nu numai că a avut grijă să nu mai fie potrivit pentru rolul pe care i-l rezervasem, într-un mod destul de subtil ca să nu-mi dau seama decât prea târziu, când se lăsase deja prins, dar şi-a

mai şi amintit şi şi-a însuşit – a piratat! – spectacolul îndelung plănuit al înfrângerii, pe care am de gând să-l pun – să-l repun! – în scenă azi! Şi cei doi vrăjitori pe care i-am trimis să-l aducă de pe insula aia s-au întors fără el, şi răniți pe deasupra... şi duminica trecută, exact la ora amiezii, am încetat să mai fiu psihic conştient de el. S-ar părea că a găsit o portiță de scăpare, prin care să fugă de mine – s-a strecurat prin laţul spânzurătorii.

— Peste o clipă vor fi destul de aproape ca ne poată auzi, murmură Rogers, cu fața lucind de transpirație în ciuda aerului rece care-i făcea respirația vizibilă sub forma unei dâre de abur.

— Ne pot auzi acum, zise Barbă Neagră.

Îşi îndreptă umerii masivi şi o porni încet, cu paşi egali, către provă, unde îşi sprijini talpa unei cizme de bompres. Îşi umplu plămânii cu aer, apoi strigă către slupurile Marinei Militare:

— *Cine sunteți, nemernicilor*? *Şi de unde veniți*?

Pe puntea celui mai apropiat vas se stârni agitația, după care drapelul Angliei se înălță fluturând pe catarg.

— Îți poți da seama după culorile noastre, îi strigă cineva răspunsul, nu suntem piraţi!

— Vino la bord, să văd cine eşti, zbieră Barbă Neagră, cu un aer aproape oficial, ca şi cum ar fi rostit o replică retorică dintr-o litanie veche.

— Nu mă pot lipsi de barcă, strigă căpitanul de Marină, dar vin la bordul tăvi cât de repede pot, cu slupul!

Barbă Neagră zâmbi şi păru să relaxeze.

— Blestemat să-mi fie sufletul dac-o să vă tratez cu milă, sau dac-o s-accept mila voastră.

— Nu ne aşteptăm să fim cruțați, şi nici n-o să cruțăm pe nimeni!

Barbă Neagră se întoarse spre Richards.

— Aş zice că e clar, remarcă el. Înalță stindardul nostru şi taie parâma – plecăm.

— Am înțeles, căpitane, zise Richards. Abandonăm prada? adăugă, arătând către slupul plin cu mărfuri pe care-l capturaseră.

— Bineînțeles, nu mi-a păsat niciodată de prada asta.

Cel mai apropiat dintre vasele marinei viră spre nord, având evident intenția să facă un ocol şi să-l împiedice pe Barbă Neagră să iasă prin partea de est, dar, o clipă mai târziu, *Aventura,* slupul piratului-rege, aluneca pe suprafața netedă a brațului de mare Pamlico către vest, cu vânt din pupa, îndreptându-se ca o săgeată către spațiul dintre celălalt slup şi malul insulei Ocracoke, către golf şi către largul mării de dincolo de el. În afară de Barbă Neagră, toată lumea de la bord îşi ținea răsuflare, fiindcă adâncimea apei abia dacă depăşea un metru optzeci şi era ora refluxului. Unii, destul de mulți, chiar se căutară în buzunare şi scoaseră monede pe care le azvârliră peste bord – soarele încă nu se înălțase deasupra ghebului insulei şi banii căzură, lipsiți de strălucire, în apa cenuşie ca fumul.

Richards se uita spre nord, către slupul de unde se strigase către ei. Râse încet.

— Au eşuat din nou, şopti.

Simțindu-se dintr-odată foarte obosit, Barbă Neagră îşi scoase unul dintre pistoale, spunând:

— Slăbiți pânzele. O să tragem în băieții ăştia o salvă din flanc.

Richards se răsuci ca să-l privească în față.

— Ce? Acum avem ocazia, putem ieşi de-aici dacă...

Barbă Neagră îşi înălță pistolul şi-l pocni pe Richards cu țeava peste gură.

— Slăbiți pânzele şi pregătiți tunurile de la tribord, lua-te-ar dracu!

— Am înțeles! răspunse Richards, cu vocea aproape ca un suspin, întorcându-se să transmită ordinul.

Surpriza îi lăsă pe cei mai mulți piraţi cu gura căscată, dar vedeau pistolul, şi scena plecării lui Hands era încă proaspătă în amintirea tuturor, aşa că se supuseră, şi *Aventura* încetini, cu pânzele fâlfâindu-i destinse, şi alunecă încet în flancul stupului Marinei Militare.

— Tunurile de la tribord, foc! tună Barbă Neagră, şi *Aventura* se legănă în momentul tragerii, umplând aerul cu duhoarea vălătucilor de fum usturător şi făcând păsările de mare

să se înalțe şi să se împrăştie speriate, țipând zgomotos.

Fumul pluti către vest, în direcția golfului, şi Barbă Neagră râse când văzu slupul Marinei legănându-se neajutorat, cu velatura în zdrențe şi cu copastia preschimbată într-o ruină, cu lemnul făcut țăndări.

— Acum întindem pânzele? întrebă Richards, implorând, cu ochii la țărmul insulei Ocracoke, care se apropia încet pe măsură ce refluxul retrăgea apele.

Barbă Neagră se uita în aceeaşi direcție.

— Da, spuse, gânditor, peste o clipă, fiindcă era prea târziu.

Vântul, cu toane în cel mai bun caz, se oprise şi, cu toate că pirații mişunau în jurul fiecărui metru pătrat de velă, ca nişte pescari înfometați întinzându-şi năvoadele, *Aventura* plutea în derivă.

Apoi, cu cel mai uşor scrâşnet cu putință, eşuă pe nisip.

— Grăbiți-vă să-ncărcați tunurile de la tribord! strigă Barbă Neagră. Voi, flăcăi, adăugă către un grup de piraţi care aruncau cu disperare butoaie şi bucăți de lanț peste bord, lăsați asta, nu puteți s-o ridicați mai repede decât o coboară refluxul! Bizuiți-vă pe pistoalele şi pe săbiile voastre de abordaj!

Slupul nevătămat la Marinei se apropia fără încetare.

— Nu trageți până nu spun eu, ordonă Barbă Neagră.

— Corect, zise Richards, care-şi scosese sabia de abordaj şi o rotea cu brațul întins, ca exercițiu de încălzire.

Acum, când nu mai exista speranța de a evita lupta, neliniştea îi dispăruse. Îi zâmbi larg căpitanului.

— Sper că e cea mai strânsă încercuire în care-o să mai intri vreodată.

Piratul uriaş îl strânse scurt de umăr.

— Niciodată într-una atât de strânsă, spuse, cu voce scăzută, îți făgăduiesc.

Slupul Marinei era acum la numai vreo douăzeci şi cinci de metri distanță şi Barbă Neagră putea chiar să audă icnetele de efort ale vâslaşilor, acoperind pocnetul vâslelor de suporturi. Ştia că şi căpitanul său se gândea, probabil, când să-şi descarce propriile tunuri şi, când nu-i mai despărțea decât o clipă de momentul alinierii vaselor, strigă:

— Foc!

Tunurile de la babordul *Aventurii* bubuiră iarăşi, lansând proiectile mici, care măturară puntea celuilalt vas ca o coasă şuierătoare. Trântite, trupurile se răsuceau sub o ploaie de aşchii şi de sânge ca gunoaiele îndepărtate cu un şut, şi piraţii ovaționară – însă Barbă Neagră, stând lângă bompresul *Aventurii,* îl văzu pe tânărul ofițer aflat la comandă mânându-şi în grabă sub punte toți marinarii capabili să se țină pe picioare.

— Acum grenadele! strigă, cu nerăbdare, imediat de ultimul marinar teafăr din solda Marinei dispăru sub tambuchi.

Piraţii îşi făcură încântați de lucru aprinzând fitilurile ce ieşeau în afara sticlelor cu gloanțe şi praf de puşcă pândind momentul când unul dintre ele ajungea să-şi scuipe scânteile chiar lângă gâtul sticlei, ca să-l arunce dincolo de golul dintre cele două vase, pe puntea slupului Marinei Militare. Sticlele explodară în salve sacadate de bubuituri, azvârlind gloanțe în toate părțile, făcând praf leşurile de pe punte şi dându-i gata pe toți marinarii atât de grav răniți încât nu putuseră coborî prin tambuchi.

— Sunt morți cu toții, mai puțin vreo trei sau patru, strigă Barbă Neagră, trăgându-şi sabia de abordaj. Să mergem la bord şi să-i tăiem bucăți!

Abordarea se dovedi o treabă uşoară, fiindcă refluxul împingea vasul Marinei către ei, şi Barbă Neagră reuşi să sară peste apa care îi despărțea, ajungând pe puntea greblată de gloanțe; în aceeaşi clipă, tambuchiul se deschise şi ofițerul comandant, un locotenent, judecând după uniformă, se cățără grăbit pe aceeaşi punte. Barbă Neagră îşi dezgoli dinții într-un zâmbet larg, care dădea într-o asemenea măsură de înțeles că se bucura recunoscând pe cineva, încât locotenentul se uită pur şi simplu peste umăr, să vadă ce prieten vechi îşi zărise piratul-rege.

Dar în urmă nu se îngrămădeau, grăbindu-se să urce scara, decât oamenii lui, toți cei

optsprezece – rămaşi din totalul de treizeci şi cinci – care mai puteau să mânuiască o spadă sau să tragă cu un pistol. Oamenii lui Barbă Neagră săreau sau se cățărau la bord, chiar în spatele şefului lor, iar locotenentul şi ai săi abia dacă avură timp să-şi scoată spadele scurte înainte de a se năpusti asupra lor piraţii care urlau.

În primele câteva minute, puntea căzu pradă unei dezlănțuiri haotice de zbierete, zăngănit de arme, paşi grei, hăcuiri sălbatice, punctate când şi când de câte un foc de pistol, pe măsură ce piraţii îşi foloseau săbiile grele de abordaj ca să treacă dincolo de şirul de soldaţi, pentru a se întoarce din nou asupra lor, şi multe dintre spadele celor din urmă se frânseră încercând să pareze loviturile ca de ciocan ale unor arme aproape tot atât de vătămătoare când te pocneau cu latul ca atunci când te izbeau cu muchia. Puntea începu în curând să alunece, plină de sângele izvorât din cioturi de încheieturi, din pântece despicate şi din gâtlejuri găurite, iar aerul cutremurat de țipete şi de zăngănituri se umplu de duhoarea ca de fier încins a sângelui proaspăt.

Însă soldaţii din Marină încercaseră tot timpul mai degrabă să se ferească de loviturile grele ale săbiilor de abordaj decât să le opună lamele lor fragile şi, după primele două minute de izbituri brutale, piraţii asudaţi şi cu răsuflarea tăiată îşi manevrau bucăţile de oţel de câte ceva mai mult de două kilograme cu mai puţină iuţeală şi cu mai puţină forţă, iar lamele uşoare ale săbiilor scurte reuşeau să se repeadă, ocolind loviturile lente şi înfigându-se în gâturi, în ochi şi în piepturi. Deşi rănile erau mai puţin spectaculoase, piraţii cădeau acum în număr tot atât de mare ca marinarii.

Barbă Neagră sfârşise prin a lupta lângă catarg, spate în spate cu unul dintre oamenii lui, dar, când o spadă se roti în jurul sabiei de abordaj în coborâre a acestuia din urmă şi se avântă, străpungându-i inima şi făcându-l să cadă imediat moale pe punte, piratul-rege se îndepărtă de catarg şi-şi scoase cu mâna stângă ultimul pistol.

Stând chiar în faţa lui, locotenentul din Marină scoase unul de-al său.

Cele două împuşcături se auziră aproape în acelaşi timp, dar, în vreme ce glonţul lui Barbă Neagră îşi rată ţinta şi alunecă pe suprafaţa apei puţin adânci, al locotenentului pătrunse drept în stomacul piratului uriaş.

Barbă Neagră dădu înapoi clătinându-se, însă, o clipă mai târziu, răcni şi făcu un salt înainte, învârtindu-şi sabia de abordaj într-o lovitură care rupse lama armei locotenentului la doi centimetri de mâner; apoi îşi înălţă din nou sabia grea, gata să crape capul adversarului – dar un alt soldat din Marină se avântă în spatele lui şi, cu o zvâcnire a mânii deasupra capului, ca şi cum ar fi mânuit un par, prăvăli lama ca de secure a unui târnăcop peste umărul stâng al lui Barbă Neagră, ratându-cu puţin urechea. Clavicula se rupse cu un pocnet audibil şi piratul căzu într-un genunchi. Îşi săltă capul şi apoi, spre surprinderea tuturor, îşi îndreptă picioarele masive şi se ridică, lăsându-se pe spate când târnăcopul coborî iarăşi şuierând, astfel că îi despică fruntea şi obrazul în loc să-i zdrobească ţeasta.

Barbă Neagră lăsase pistolul descărcat să cadă, dar mâna lui dreaptă, teafără, încă mai strângea sabia de abordaj, şi o roti trasând un arc orizontal, care trimise capul şi trupul omului cu târnăcopul pe punte, unde se rostogoliră separat.

Un alt pistol trase drept în pieptul lui Barbă Neagră şi când piratul făcu un pas înapoi clătinându-se, cu sângele împroşcând puntea peste tot în jurul lui, două spade i se înfipseră adânc în spate; se răsuci atât de repede încât una dintre cele două se rupse în el, iar sabia lui de abordaj zvâcni în afară, fracturând braţul soldatului cu spada ruptă. Alte două gloanţe îl nimeriră şi o altă lamă i se implântă adânc în coaste, cu o bufnitură.

În cele din urmă, se propti bine pe picioare şi-şi îndreptă tot trupul, cât era de înalt – soldaţii din Marină se retraseră înspăimântaţi – apoi, drept ca un copac retezat, se înclină în faţă, şi puntea umedă se cutremură când o izbi.

— Iisuse Hristoase, exclamă locotenentul, golindu-şi plămânii de aer, şi se aşează brusc, cu mâinile încordate de oboseală încă încleştate de pistolul descărcat şi de spada ruptă.

După o pauză, unul dintre oamenii Marinei ridică sabia de abordaj care-i aparţinuse lui Barbă Neagră, îngenunche lângă cadavru şi-şi săltă lama grea deasupra capului, evident încercând să ghicească în ce loc de sub învălmăşeala de păr negru, încâlcit, se afla gâtul

piratului-rege. O clipă mai târziu se hotărî şi roti lama, coborând-o cu o mişcare bruscă; tăişul trecu cu un scâşnet prin şira spinării mortului, pătrunzând în lemnul punții şi capul retezat se rostogoli ca să se holbeze către cer cu un zâmbet forțat, dar sardonic.

La începutul serii, când fluxul înălță apele, cele patru slupuri maltratate în luptă trecură unul după altul pe lângă insula Beacon şi ieşiră în larg prin golful Ocracoke. Pirații supraviețuitori se aflau la bordul *Aventurii,* sub pază armată, iar capul lui Barbă Neagră se legăna, atârnat de bompresul slupului Marinei. Sângele încetase să picure din trofeul sinistru cu ore în urmă şi fusese îndepărtat, în cea mai mare parte, de curenții şerpuitori de apă sărată, pentru a hrăni peşti minusculi, însă un cheag rămăsese solid şi stătea acum lipit de coca slupului, chiar sub linia de plutire.

Şi pulsa uşor.

Capitolul douăzeci şi unu

Detunătura unui pistol se rostogoli prin portul lung al insulei Noua Providență şi, cu toate că pe puntea navei *Delicia* se zări o licărire când un ofițer din Marina Militară aflat la bord îndreptă un ochean spre țărm, nimeni nu sări în sus de teamă că ar fi putut fi ucis, sau aşteptându-se să vadă că fusese ucis altcineva, aşa cum s-ar fi întâmplat cu şase luni în urmă, iar Jack Shandy îşi târî tălpile desculțe prin nisipul încins, către puiul pe care-l decapitase cu un glonț de pistol. Ora era evident prea matinală pentru ca băutura să-i pună piedici când lua linia de ochire.

Culese capul puiului. Aşa cum se temuse, avea nişte litere scrise cu cerneală pe cioc, şi îl lăsă să cadă.

La naiba, se gândi. *S-a zis cu puiul la grătar. Mă bucur că bătrânul Sawney nu s-a apucat încă să prăjească şi homarii ca să ne molipsească de febră.*

Îşi îndesă pistolul în eşarfă şi o porni către fort. Culoarea întunecată a noilor porțiuni ale zidului crea impresia că întregul edificiu era pestriț şi Shandy se gândi că bătrânul guvernator nebun Sawney îl părăsise probabil într-o mai mare măsură ca urmare a îmbunătățirilor de natură materială decât din cauza prezenței steagului britanic şi a lui Woodes Rogers, guvernatorul oficial.

Înaintând cu greu în direcția grupului de corturi, aruncă o privire în stânga sa, către port. În zilele acelea erau mai puține ambarcațiuni decât înainte de sosirea lui Rogers şi era uşor s-o reperezi pe bătrâna *Jenny.* Shandy renunțase la rangul său imediat ce primise amnistierea, cu trei săptămâni în urmă, şi Venner îi luase locul, autodeclarându-se căpitan. Însă, în momentul respectiv, toată lumea acceptase amnistierea şi nimeni n-avusese senzația că stabilirea căpitanului unui slup vechi şi avariat era o problemă destul de importantă ca să merite stârnirea unei dispute, aşa că pretenția lui Venner fusese acceptată. El carenase vasul, îl curățase şi îi refăcuse greementul, şi era evident că intenționa să încalce condițiile amnistierii şi să se reapuce de piraterie. Shandy auzise că-şi recruta pe ascuns un echipaj din acea parte a populației insulei care regreta zilele rele de odinioară – dar lui nu-i ceruse să i se alăture, iar el oricum nu era interesat.

Brigantina Marinei Militare pe care-o văzuse în timpul dimineții strecurându-se încet prin bancurile de nisip era acum amarată, dar, deşi proviziile fuseseră descărcate şi aduse la țărm, lipsea cu desăvârşire atmosfera festivă la care s-ar fi aşteptat – bărbații stăteau în grupuri mici pe plajă, vorbind cu voci scăzute şi clătinând din capete, iar una dintre prostituate plângea teatral, cu sughițuri.

— Jack! strigă cineva.

Shandy se întoarse şi îl văzu pe Skank apropiindu-se în grabă.

— 'Neața, Skank, spuse, când tânărul se opri în fața lui gâfâind.

— Ai aflat *vestea*?

— Probabil că nu, răspunse Shandy. Dacă am auzit-o, atunci am uitat-o.

— A murit Barbă Neagră!

Shandy zâmbi a aducere aminte, ca un om care află că un joc rămas printre amintirile copilăriei lui îndepărtate mai e încă preferat de copii.

— Ah!

Îşi continuă drumul şi Skank îl însoți cu paşi mărunți şi iuți.

— Sigur e adevărată vestea asta? întrebă Shandy, oprindu-se în fața unui cort care servea drept un soi de tavernă în aer liber.

— Oh, da, nici că ar putea fi mai adevărată. S-a întâmplat în Carolina de Nord, acum o lună. Jumătate din oamenii lui au fost prinşi, iar capul bătrânului Thatch a fost dus direct la guvernator.

— A murit pe apă, aşa cred, remarcă Shandy, acceptând cana cu rom pe care nici măcar nu mai trebuia să se ostenească s-o comande.

Skank dădu din cap.

— Întocmai. Era în golful Ocracoke, pe un slup numit *Aventura.* Ascunsese undeva *Răzbunarea Reginei Anne,* ca şi tot câştigul lui. Au pretins că n-avea la bord nici măcar un singur *real.* Asta nu i se potriveşte – probabil că indivizii din Marină au luat toți banii.

— Nu… fac pariu… Shandy se întrerupse ca să soarbă prelung din rom. Fac pariu c-a ascuns totul. *Aventura,* eh? *Un* nume potrivit – a fost marea *lui* aventură, aşa cred.

Skank se uită în jur, la corturile de pe plajă şi la scheletele aproape scufundate ale corăbiilor lăsate în plata Domnului, de care guvernatorul Rogers începuse deja să se descotorosească punând oamenii să le facă bucăți şi să le îndepărteze.

— Cred că asta nu mai e o insulă a piraților.

Shandy râse.

— Abia acum ai observat? Acum două zile Rogers a spânzurat opt oameni chiar în locul ăla, ți-aduci aminte? – fiindc-au încălcat condițiile amnistiei. Şi noi ne-am uitat cu toții, şi când s-a terminat ne-am împrăştiat care-ncotro.

— Sigur, dar… Skank se luptă cu complexitatea ideii căreia voia să-i dea glas. Dar când ştiam, pur şi simplu, că bătrânul Thatch era acolo, undeva…

Shandy ridică din umeri şi încuviință, dând din cap.

— Şi că s-ar fi putut întoarce. Da, aşa e. Nu mi-l pot imagina nici măcar pe Woods Rogers împotrivindu-se. Da, în curând vom avea taxe, şi lefuri, şi legi care ne vor spune unde ne putem amara bărcile. Şi ştii ce? Cred că magia n-o să mai meargă nici aici, aşa cum s-a întâmplat în est.

— Fir-ar al dracului. Skank ridică absent cana lui Shandy, luă o înghițitură zdravănă şi i-o înapoie. *Tu* unde-o să te duci, Jack? Eu mă gândesc să plec cu Venner.

— Oh, eu o stau aici până rămân fără bani pentru rom şi pe urmă cred c-o să mă duc în altă parte, să-mi găsesc ceva de lucru. La naiba, Anglia o să-i declare din nou război Spaniei, e numai o chestiune de timp, şi pirateria o să fie din nou legală, şi poate-o să mă-nrolez pe o corabie particulară. Nu ştiu, e o zi însorită şi am rom – o să-mi fac mâine griji pentru problemele zilei de mâine.

— Pfui. Tu erai mai… Skank n-avea o zi bună în privința conceptelor abstracte. Mai… fără astâmpăr.

— Da. Aşa eram. Mi-aduc aminte. Îşi goli cana şi o întinse ca să fie reumplută. Dar cred c-o să uit în curând.

Cuprins de o nelinişte misterioasă, Skank dădu din cap şi se îndreptă agale către bărcile din care erau descărcate noile provizii.

Shandy se aşeză pe nisip şi zâmbi pe deasupra cănii sale cu rom încălzit de soare. *Eram fără astâmpăr,* se gândi. *Păi, sigur că da, Skank – existau nişte lucruri după care voiam să umblu. Două lucruri. Voiam să dau ochii cu unchiul meu Sebastian şi să spun în fața lumii – şi a legii! – ce i-a făcut tatălui meu; şi, chiar mai mult decât atât, voiam s-o salvez pe Beth Hurwood de tatăl ei şi să-i împărtăşesc… Nişte concluzii la care-ajunsesem. Dar nici unul dintre aceste două lucruri nu s-a dovedit a fi cu putință.*

În port, vela mare a lui *Jenny* tresălta, şi Shandy se concentră asupra ei. După toate aparențele, cineva încerca să-i ridice verga sub un unghi mai pronunțat. *Nu se poate, amice,* se gândi el. *Fierul ăla forjat a fost îndoit de-o lovitură de tun într-un asemenea hal încât eşti norocos c-ai putut să-nalți verga până acolo unde e – şi, sincer vorbind, oricum prinde mai bine vântul cu câteva încrețituri în colțul de sus, dinspre provă. Dac-ar mai fi trăit bătrânul Hodge, sau Davies, ți-ar fi spus acelaşi lucru. Ai face mai bine să-ți petreci timpul înlocuind câteva dintre filele alea de bordaj deformate din cale-afară.*

Shandy îşi aduse aminte de reparațiile capitale pe care i le făcuse el însuşi lui *Jenny* cu aproape patru luni în urmă, după ce vechiul slup se târâse înapoi, în port, pârjolit, cu scândurile crăpate şi cu un greement improvizat, simțind lipsa fostului său căpitan şi a unei jumătăți din echipaj. Woodes Rogers sosise pe Noua Providență cu numai două săptămâni mai devreme, dar alungase deja cetățenii care nu erau dispuşi să se pocăiască, precum Charlie Vane, şi ținuse discursuri despre mândria civică, şi înălțase steagul britanic, şi împărțise broşurile Societății de Răspândire a Cunoştințelor Creştinătății – şi nimeni nu fusese foarte surprins aflând că Philip Davies murise şi că *Guralivul Carmichael* dispăruse ca prin farmec. Erau fapte care păreau pe potriva vremurilor.

La început, Shandy ignorase vechiul slup. Îl adusese în port în după-amiaza unei zile de vineri şi în aceeaşi seară, beat, făcuse cea mai gustoasă „încercare de bouillabaise" de până atunci, folosind aproape tot ce mai rămăsese din usturoiul, şofranul, roşiile şi uleiul de măsline aduse de pirați pe insule, şi fusese lăudat de însuşi Woodes Rogers, care întrebase ce era cu toată agitația de pe plajă şi, după ce i se spusese, ceruse o parte din tocana de peşte pentru el şi pentru căpitanii lui; însă Shandy gustase din sosul picant şi din vietățile din mare doar atât cât era nevoie ca să se convingă că le pregătise aşa cum trebuia, apoi se dedicase mai ales golirii sistematice a sticlelor cu vin Bordeaux Latour din 1702 adunate de Davies. Râsese de toate glumele şi li se alăturase mai multor grupuri care cântau – nici unul dintre ele nu o făcea, totuşi, cu atâta suflet ca în zilele dinainte de sosirea lui Rogers – dar gândurile îi erau evident în altă parte şi, când observase asta, Skank îi spusese să mănânce şi să bea şi să-şi facă mâine griji pentru problemele zilei de mâine.

În cele din urmă, ajunsese să hoinărească fără țintă, îndepărtându-se de focuri şi de foştii pirați şi studiindu-i nervos pe ofițerii de Marină, şi coborâse către țărmul mării. Pusese pentru prima oară piciorul pe insula aceea cu şase săptămâni înainte, dar acolo se simțea deja acasă mai mult decât oriunde altundeva, şi îi cunoştea pe oamenii aceia mai bine decât îi cunoscuse pe oricare alții, din orice altă comunitate. Acolo îşi făcuse prieteni şi îi văzuse murind când corăbiile actualului guvernator al insulei nu erau nici măcar puncte albe pe orizontul întotdeauna albastru.

Pe urmă auzise pe cineva târşindu-şi picioarele pe nisipul din spatele lui şi se întorsese înspăimântat.

— Cine-i acolo?

Pe fundalul luminii focurilor se contura o siluetă bondoacă, într-o rochie zdrențuită.

— Sunt eu, Jack, răspunse vocea joasă a unei fete. Ann. Ann Bonny.

Shandy îşi aduse aminte că, după cum se zvonea, ea încerca să divorțeze de Jim Bonny.

— Ann.

Ezită, apoi se îndreptă încet către locul unde stătea femeia. Îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Acum au murit atât de mulți dintre ei, Ann, zise, întrebându-se dacă era pe punctul să-nceapă să plângă. Phil… şi Hodge… domnul Bird…

Ann râse, dar el îi auzi lacrimile din glas.

— Nu sunt câine! cită ea, cu glas blând.

— În locul ăsta, spuse el, strecurându-şi un braț în jurul umerilor ei şi fluturându-şi-l pe celălalt către jungla întunecată de pe insulă, timpul trece cu atât de mult mai… *repede.* Am senzația c-am trăit aici ani întregi…

Erau din nou în mişcare, coborând împreună în josul plajei, îndepărtându-se de focuri.

— E fiindcă te potriveşti cu locurile, Jack, zise ea. Guvernatorul Rogers ar putea trăi aici cincizeci de ani şi tot n-ar ajunge să le aparțină acestor ținuturi – e obsedat numai de

îndatoriri şi de consecințe, şi de pedepsirea fărădelegilor, şi de suma de bani care se cuvine pentru o anumită cantitate de marfă, adusă la o anumită dată într-un anumit port. Numai de lucruri din Lumea Veche. Dar tu, ei, în ziua când te-am văzut mi-am spus: uite un flăcău care-i făcut pentru insulele astea.

Insulele astea. Cuvintele erau grele de imagini: cârduri de păsări flamingo roz vizibile în zori dincolo de bariera de netrecut a rădăcinilor de mangrove, înalte şi arcuite, frânturi din cochiliile sidefii de scoici în mormane împrăştiate în jurul unui crater acoperit de funingine lăsat în urmă, în nisipul alb, de un foc pentru gătit, şi marea albastru-verzuie, scânteind orbitoare în lumina soarelui prin ceața beției cu rom, şi ghemotoace de câlți înnegrite de fum rostogolindu-se pe plajă după un duel cu pistoalele, părând să fi şters penița lui Marte însuşi...

Şi el se afla acolo *într-adevăr* la locul potrivit, sau s-ar fi putut afla – o parte din el răspundea la sălbăticia aproape inocentă a tuturor acestora, la libertate, la renunțarea la orice vină şi, în acelaşi timp, la capacitatea de a se simți vinovat...

Ann se întoarse spre el şi îl sărută, şi brațul lui liber îi cuprinse talia, şi o dori dintr-odată cu o intensitate cumplită, îşi dori acea pierdere a identității pe care i-o putea oferi ea; peste câteva clipe erau întinşi pe nisipul cald, şi el îi trăgea rochia în sus şi era deasupra ei, gâfâind cu înfrigurare...

Şi un foc de armă tras în apropiere îl asurzi, şi lumină pentru o clipă fața încordată a lui Ann, şi o clipă mai târziu, patul unui pistol îl lovi peste ceafă – însă ateriză pe ciotul gudronat al cozii lui de cal şi, în loc să-l lase fără cunoştință, nu reuşi decât să-l enerveze. Se rostogoli de pe Ann în partea dinspre mare şi se grăbi să se ridice.

Ea continua să stea întinsă pe spate; nu era rănită – o ciupitură ca de vărsat din nisipul din apropiere marca locul unde nimerise glonțul – dar scâncea, nerăbdătoare, îşi sălta şoldurile şi îşi frământa tivul zdrențuit al rochiei, şi Shandy nu-şi dorea decât să-l ucidă pe cel care-i întrerupsese, oricine ar fi fost, şi să se-ntoarcă la ea.

Jim Bonny stătea în picioare de cealaltă parte a ei, şi îşi aruncă pistolul descărcat, apoi îşi ridică o mână; Shandy simți înfierbântarea bruscă a aerului din jur şi plezni văzduhul cu mâna dreaptă, într-un gest rapid de parare-şi-ripostare, apoi îşi muşcă limba, făcând rost de sânge pe care-l scuipă către Bonny, ca să-i dea ripostei mai multă putere.

Părul lui Bonny începu să ardă mocnit şi să fumege, dar el strânse în mână un ghemotoc de blană împletită pe care-l avea agățat de centură şi căldura se împrăştie.

— Însoțitorul Veghetor încă mă apără, nemernicule, şopti. El şi cu mine o s-avem grijă să nu mai fii în stare să furi neveste!

Prea nerăbdător şi prea agitat ca să se sperie, Shandy pocni din degete şi îndreptă două dintre ele către Bonny; dar mâna acestuia era tot pe ghemotocul de blană şi atacul ricoşă, trântindu-l pe Shandy la pământ şi făcându-l să se încovoaie, cuprins de crampe cumplite. Bonny profită de ocazie ca să-i tragă soției sale un picior în umăr şi ca să-i adreseze lui, în grabă, câteva cuvinte rimate.

Din urechile şi din nasul lui Shandy țâşni sânge şi, judecând rațional, ştiu că era în inferioritate, că ar fi trebuit să-ncerce să fugă sau să strige după ajutor; dar o voia pe Ann – voia, de fapt, s-o posede simțindu-şi mâinile ude de sângele cald al lui Jim Bonny...

Dar, cu Însoțitorul Veghetor care îi proteja adversarul, nu părea să poată face mare lucru. Se arcui, săltându-se în genunchi şi fluieră, chemând orbirea asupra lui Bonny, însă, în ciuda celor mai bune metode de parare pe care le cunoştea, şi asta ricoşă către el, iar apoi, în timp ce era lipsit de vedere, Bonny îi trimise o criză de epilepsie.

Shandy se prăbuşi, cutremurându-se şi urlând neajutorat pe nisip, de parc-ar fi condus dansul din ziua Sfântului Vito, şi-l auzi pe Bonny lovindu-şi din nou soția cu piciorul şi apoi trecând peste ea ca s-ajungă la el.

Ştiu că era prea târziu ca să mai încerce să fugă sau să strige după ajutor – dacă nu-i venea o idee salvatoare, avea să moară, acolo şi atunci, iar între coapsele lui Ann avea să îngenuncheze Jim Bonny – o idee cu mult mai de nesuportat decât gândul la moarte; şi probabil că, în momentul acela, ea nici n-avea să observe schimbarea, nici n-avea să se

sinchisească de asta.

Ignorând durerea dintr-un deget rupt, își îndesă mâna dreaptă, care-i fâlfâia, în buzunarul pantalonilor; înăuntru mai era încă țărână din bulgărele de nămol pe care şi-l răzuise de pe talpa cizmei pe plaja din Florida, şi o adună acum între degetul mare şi arătător, strângând-o într-un cocoloş. Pe urmă îşi smulse mâna din buzunar şi azvârli fărâma de țărână către cer.

Pe urmă era într-o barcă, trecând pe sub un pod împodobit cu felinare colorate şi, în loc de usturoi şi vin, simțea în gură gust de căpşuni. Îşi aducea aminte de asta – era Parisul – iar el avea, cât, poate nouă ani când tatăl lui, după ce câştigase ceva mai mulți bani, îl dusese în oraş pentru o cină gustoasă, urmată de o plimbare cu barca. Bărbatul de alături se întoarse spre el, dar de data asta nu era tatăl lui.

Părea să fie un negru foarte bătrân, cu părul şi barba albe şi strâns cârlionțate, ca ale unei statui de marmură.

— Atacurile *vodun* puternice sunt îndreptate către amintirile celui atacat şi se desfăşoară pătrunzând în ele, spuse negrul, într-un dialect francez plin de vioiciune, fiindcă amintirile reprezintă o sumă în care se adună fără-ncetare întreaga persoană. Dac-aş fi vrut să-ți fac rău, ai fi descoperit că această scenă din memoria ta, populată cu oameni de care-ți aduci aminte, se schimbă, devenind letală şi înfricoşătoare… cum e delirul adus de o febră prea puternică… şi totul s-ar fi înrăutățit din ce în ce mai mult, până când ai fi contraatacat, sau până când ai fi murit. Zâmbi şi îi întinse mâna. Mă numesc Maitre Carrefour.

După ce şovăi o clipă, Shandy strânse mâna întinsă.

— Spre norocul meu, continuă negrul, sunt un *loa* al cărui domeniu e alcătuit din insule populate. Fac multe înțelegeri cu oamenii şi le pot anticipa intențiile, spre deosebire de *loa*-ul sălbatic pe care l-ați întâlnit în jungla din Florida. Fărâma de țărână pe care-ai aruncat-o nu mă poate ucide – şi-a pierdut o mare parte din putere, fiindcă a trecut o săptămână şi jumătate de când ai luat-o – dar mă poate totuşi răni dacă nu contraatac. De aceea mă retrag acum din lupta dintre tine şi domnul Bonny.

Shandy îşi desprinse ruşinat privirea de a lui, uitându-se în urmă, pe drumul pe care veniseră.

Printre trecătorii de pe pod zări mai multe femei; în ciuda luminii strălucitoare a felinarelor, numai fețele lor ieşeau în mod deosebit în evidență, şi îi trecu prin minte că probabil aşa arătaseră în ochii lui la vârsta de zece ani. Nu cum o văzuse pe Ann Bonny cu un minut în urmă. Care dintre cele două viziuni, se întrebă, cu amărăciune, era cea mai mărginită?

— Ăă… mulțumesc, murmură. De ce… de ce faci asta, de ce mă ierți? Bonny zicea că îl aperi.

— Am grijă să nu i se întâmple nici un rău. Ai de gând să-i faci vreunul?

— Nu – acum nu, nu mai vreau asta.

— Atunci înseamnă că nu-l neglijez.

Pe cer se schimbă ceva, fără zgomot. Shandy privi în sus şi văzu că stelele deveniseră mai neclare, ca şi cum între ele şi el ar fi atârnat o coală de sticlă mată; se părea că Maitre Carrefour lăsa iluzia să se spulbere.

Bătrânul negru chicoti.

— Eşti norocos, domnule Chandagnac, fiindcă mă număr printre *loa*-ii Rada, nu printre cei Petro, mai tineri. Sunt în stare să nu mă simt ofensat.

— Îmi, ăă, îmi pare bine că e aşa.

Gustul de căpşuni dispăruse.

— Sper. Ai învățat tactica asta, trucul cu bulgărele de noroi, de la Philip Davies – şi ai irosit-o. El ți-a mai dat şi altceva; n-aş fi încântat să văd că iroseşti şi lucrul acela.

Nisipul moale era sub coasta lui stângă, iar cerul înstelat al nopții deasupra coastei drepte, şi îşi dădu seama că revenise pe plaja de pe Noua Providență; iar când auzi fărâma de noroi pe care-o aruncase căzând în nisip, ştiu că discuția lui cu Maitre Carrefour se desfăşurase într-un alt timp.

Acum putea să pareze atacurile vrăjitoreşti ale lui Bonny cu gesturi şi cu fluierături; o făcu,

şi se strădui obosit să se ridice în picioare.

Bonny continua să-şi arunce vrăjile, iar el le respingea întruna.

— Ia o pauză, Jim, oftă el. Tocmai îți faci rost de-o lună în care n-o să fii în stare nici măcar să ridici de unul singur o furculiță. Mănâncă mult ficat, şi stafide, şi sângerete, şi poate-o să scapi uşor.

Bonny îl privi surprins, apoi îşi încleştă pumnii şi, negru la față de efort, lătră vreo şase silabe.

Shandy le făcu să ricoşeze către mare şi un peşte sări din apă, explodând cu o străfulgerare albastră şi cu un pocnet umed. Apoi clătină din cap către Bonny.

— Ține-o tot aşa şi-o să-ți albească şi *părul,* nu numai gingiile.

Bonny se clătină, înaintă cu un pas către Shandy şi apoi se prăbuşi, stors de vlagă, cu fața în jos. Shandy se apropie de el ocolind-o pe Ann, se ghemui şi îl rostogoli, ca să nu se sufoce în nisip.

Femeia se săltă în capul oaselor şi se răsuci pe jumătate.

— Vino aici, spuse.

El se apropie, dar nu se aşeză.

— Trebuie să plec, Ann. Ar… ar fi fost bine, ceea ce voiam să facem. Dar nu mai rămân pe Noua Providență decât atât cât e nevoie ca s-o repar pe *Jenny* şi s-o-ncarc cu provizii, zise, luând hotărârea pe măsură ce rostea vorbele, apoi plec să mă ocup de nişte afaceri.

Ea sări imediat în picioare.

— Din cauza lui? întrebă, lovindu-şi bărbatul inconştient cu piciorul. A câinelui clevetitor care linge cizmele guvernatorului Rogers, ca nu cumva să se usuce? Am adunat bani pentru un divorț-prin-vânzare, iar *tu* ai putea să mi-l cumperi chiar *acum.*

— Nu, Ann, nu e din cauza lui – sau nu numai din cauza lui. Pur şi simplu…

— Nemernicule, strigă ea, te duci iar după Hurwood, după cățeaua aia blestemată!

— Mă duc în Haiti, spuse el, cu răbdare. Am acolo un unchi, care-o să-mi dea cadou o corabie cu trei catarge, potrivită pentru călătoriile pe ocean… înainte de a fi spânzurat.

— Mincinosule! zbieră ea. *Mincinos* afurisit!

Shandy se întoarse către focuri, cu o mână zvâcnindu-i ca să pareze orice vrajă malefică pe care-ar fi putut s-o strecoare femeia în colecția de înjurături strigate în urma lui.

Nu te-am mințit, Ann, se gândi. *Mă duc într-adevăr în Haiti, ca să-mi aduc unchiul la sapă de lemn, dac-o să fiu în stare, şi am de gând să folosesc banii furați de el ca să-mi cumpăr o corabie. Dar, în acelaşi timp, ai dreptate. Imediat ce fac rost de un vas cu care pot ieşi în larg, am de gând s-o găsesc, s-o salvez şi – dacă a mai rămas ceva bun în mine – s-o iau de nevastă pe singura femeie în care pot vedea în acelaşi timp un trup şi un chip şi alături de care, la rândul meu, nu trebuie să renunț nici la trup, nici la chip.*

Va urma....

CITITI !

Online sau in format pdf, epub, mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro